

Σακεσπήρου [William Shakespeare]

Οθέλλος ήτοι ο Μαύρος της Βενετίας (Othello)

Ο Φιλόκαλος Σμυρναίος, Σμύρνη

1. τμ. Α', τχ. 19 (Οκτώβριος 1858), σ. 253-261
2. τμ. Α', τχ. 20 (Οκτώβριος 1858), σ. 268-272
3. τμ. Α', τχ. 21 (Νοέμβριος 1858), σ. 284-288
4. τμ. Α', τχ. 22 (Νοέμβριος 1858), σ. 299-305
5. τμ. Α', τχ. 23 (Δεκέμβριος 1858). σ. 315-322
6. τμ. Α', τχ. 24 (Δεκέμβριος 1858), σ. 329-338

« Οὐκ ἐπ' ἄρτι μόνον ζήσεται ἄνθρωπος ».

ΕΤΟΣ Α΄

ΣΜΥΡΝΗ, τῇ 12 Ὀκτωβρίου 1858.

Ἀριθ. 19

1. **ΟΘΕΛΛΟΣ**
ΗΤΟΙ
Ο ΜΑΥΡΟΣ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ
ΤΡΑΓΩΔΙΑ
ΤΟΥ ΣΑΚΕΣΠΗΡΟΥ

ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ.

Ο ΔΟΥΞ ΤΗΣ ΕΝΕΤΙΑΣ.

ΒΡΑΒΑΝΤΙΟΣ, πατρίκιος Ἐνετός.

ΓΡΑΤΙΑΝΟΣ, ἀδελφὸς τοῦ Βραβαντίου.

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ, συγγενὴς τοῦ Βραβαντίου καὶ τοῦ Γρατιανού.

ΟΘΕΛΛΟΣ ὁ Μαῦρος, στρατηγὸς τῆς Ἐνετικῆς δημοκρατίας.

ΚΑΣΣΙΟΣ, ὑπασπιστὴς τοῦ Ὁθέλλου.

ΙΑΓΟΣ, σκριαιοφόρος τοῦ Ὁθέλλου.

ΡΟΔΕΡΙΓΟΣ, εὐγενὴς Ἐνετός, ἀγαπῶν τὴν Δυσδαιμόναν.

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ, θυγάτηρ τοῦ Βραβαντίου καὶ σύζυγος τοῦ Ὁθέλλου.

ΑΙΜΙΛΙΑ, σύζυγος τοῦ Ἰάγου, ἀφωσιωμένη εἰς τὴν Δυσδαιμόναν.

ΜΟΝΤΑΝΟΣ, προκάτοχος τοῦ Ὁθέλλου εἰς τὴν διοίκησιν τῆς Κύπρου.

Εἰς τῶν ὑπηρετῶν τοῦ Ὁθέλλου.

Εἰς κήρυξ.

ΒΙΑΓΚΑ, ἐρωμένη τοῦ Κασσίου.

Γερουσιασταί, Ἀξιωματικοί, Ἀγγελοι, Μουσικοί, Νῦται καὶ Ἀκόλουθοι.

Τῆς μὲν πρώτης πράξεως ἡ σκηνὴ ἐν Βενετίᾳ τῶν δὲ λοιπῶν ἐν Κύπρῳ.

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ.

(Τὸ θέατρον περιστῆ ὁδὸν τινα ἐν Ενετίᾳ)

ΣΚΗΝΗ Α΄

(Ο ΡΟΔΕΡΙΓΟΣ καὶ ὁ ΙΑΓΟΣ ἐμφανίζονται περιβιβλημένοι τοὺς μαρδύας τῶν κατὰ τὸν Ἐρετικὸν τρόπον.)

ΡΟΔΕΡΙΓΟΣ — Σιώπα! νὰ μὴ μοῦ πῆς πλέον μὴδὲ λέξιν περὶ τούτου Ἰάγε. Εἶναι, μεγάλη ἀχρηστία ἐκ μέρους σου Ἰάγε, σὺ ὅστις κρατεῖς τὸ Βαλαντιόν μου εἰς τὰς χεῖράς σου ὡς νὰ ᾔτο ἰδικόν σου, νὰ ἤξεύρης τὰ τρέχοντα καὶ νὰ μὴ...

ΙΑΓΟΣ. Μὰ τί διάβολο, δὲν θέλεις νὰ μ' ἀκούσης. — Ἄν ἐγὼ ὠνειρεύθην τὸ τοιοῦτον θεώρησον ὡς τὸν πλέον ἄσπονδον ἐχθρόν σου.

ΡΟΔ. Μοὶ εἶπες ὅτι τὸν ἀποστρέφεται. (*)

ΙΑΓ. Νὰ μὴν εἶμαι ἄνθρωπος ἂν δὲν τὸν ἀποστρέφομαι τρεῖς ἐκ τῶν πατρικίων μας, διὰ νὰ μὲ κάμωσιν ὑπασπιστὴν τοῦ πολλῶν τὸν παρεχάλεσαν προσκυνοῦντες αὐτὸν ἀσκεπεῖς, καὶ ὅτῃν τιμῇν μοι σὰς λέγω, γνωρίζω τὴν ἀξίαν μου· δὲν εἶμαι διόλου ἀνόσιος νὰ κατέχω τὴν θέσιν ταύτην· ἀλλ' ὁ κύριος αὗτος εἰς οὐδὲν ἄλλο ἀποβλέπων ἢ τοὺς ἰδίους φιλοδόξους καὶ ἰδιοτελεῖς σκοποὺς, ἀποφεύγει τὴν αἴτησιν τῶν προστατῶν μου διὰ πομπῶν λέξεων καὶ ἐπιδείξεων, ἐκθαμβῶν αὐτοὺς διὰ σωροῦ στρατιωτικῶν φράσεων καὶ ὀνομασιῶν, καὶ οὕτως ἀποπέμπει αὐτοὺς ἀπράκτους, ἐπιλέγων — Σὰς βεβαιῶ, κύριοι, ὅτι ἐξελεξαμένη ἤδη τὸν ὑπασπιστὴν

(*) Τὸν Ὁθέλλον.

μου! Και τίς ὁ ὑπασιπότης; "Ενας καταλαμπαρξ, κάποιος Μεγάλη Κόσσιος Φλωρεντινός, ἄνθρωπος περαιοδωμένος εἰς τὴν λατρείαν τοῦ ὠρχίου φύλου, ὅστις ποτὲ δὲν ὠδήγησε στρατιωτικὸν τάγμα εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης, καὶ οὐδὲ γινώσκει τὰς διακρίσεις ἐνὸς στρατοῦ, πλὴν ἡ ὅσον γινώσκει αὐτὰς μία βραβυκοκλώστρεκ. Οὐδὲν ἄλλο ἤξεύρει ἢ τὰς ἐν τοῖς βιβλίοις θεωρίας, δι' ὧν οἱ ἐπεστράδεις φοροῦντες γερουσταῖς μακρὸν δύνανται νὰ γνωμοδοτήσῃ περὶ πολέμου ὅσον καὶ αὐτοί· λίξεις καὶ οὐχὶ πράξεις ἀποτελοῦσι τὴν στρατιωτικὴν ἱκανότητά του· καὶ ὅμως ἐπρωτίμην αὐτὸν ἐμὲ δὲ τὸν ἄποστον εἶδεν ἰδίως ὅμμασιν ἀνδραγαθοῦντα ἐν Κύπρῳ, ἐν Ῥόδῳ, καὶ λοιπαῖς γῶραις χριστιανικαῖς· τε καὶ μὴ, μετὰ καθυστάξεως μετὰ τὴν ἡμέραν καὶ αὐρίου, καὶ μετὰ τὴν λαβὴν ὑπομονῆς. ἐντούτοις οὗτος μὲν λίαν πρωίμωος καθίσταται ὑπασιπότης, ἐγὼ δὲ διατελῶ σημαιοφόρος (χαρὰ τὸ ἀξίωμα) τῆς Αὐτοῦ Μυριτανῆς· ὁ γὰρ ἡλιότιμος.

ΡΟΔ. Μὰ τὴν ἀλήθειαν ἐγὼ ἤθελα προτιμῆται νὰ γείνω δῆμῳς σου.

ΙΑΓΟΣ. "Ε! τί νὰ γίνῃ; αὐτὰ ἔχει τὴν σήμερον ἡ δούλειος· ὁ προβόσκος κατὰ τοῦτον τὸν δῶκεν· καὶ κολακίαι καὶ προσοπολήσεις, καὶ οὐχὶ κατὰ τὸν πελαῖον βεθμολογικὸν τρόπον, ὅτι ὁ δεῦτερος διεδέχετο τὸν πρῶτον. Σὺ ἀφίνω λοιπὸν νὰ κρίνῃτε ἐάν ἔχω τὴν ἐλαχίστην αἰτίαν τοῦ ν' ἀγαπῶ τὸν Μαῦρον;

ΡΟΔ. Τότε λοιπὸν διὰ τί νὰ μένητε εἰς τὴν ὑπερηφανίαν;

ΙΑΓΟΣ. Ἀκουσάτε μου καὶ θέλετε ἰδεῖ. Μένω εἰς τὴν ὑπερηφανίαν διὰ τὴν ἐλθρὴν περίστασιν νὰ τῷ ἀναπαύωμαι τὰς εὐεργεσίας του. Δὲν δυνάμεθα νὰ γίνωμεν πάντες Κύριοι, καὶ οὐδὲ εἶναι δυνατόν πάντες οἱ δεσποῖναι νὰ ὑπερηφανώμεθα πρὸς τοὺς ὑπάρχοντες. Ὑπάρχουσι μὲν πολλοὶ πρόθυμοι ἐρχόμενοι πρὸ τῶν Κυρίων αὐτῶν δοῦλοι, οἵτινες ὑπερβιβλύνοντες τὴν χαμερπῆ δουλείαν των, καταναλίσκουσι τὴν ζωὴν των σχεδὸν ὡς οἱ ὄνοι τῶν δεσποτῶν αὐτῶν, εἰς οὐδὲν ἄλλο ἀποδιδόντες ἢ εἰς χόρτον καὶ ἄχρον· καὶ ὅταν γηράσκωσιν ἀποπέμπονται. Εὐλόγῃ τοῦ τοιαῦτα ἀνδράποδα! Ὑπάρχουσιν ὅμως καὶ ἄλλοι, οἵτινες περιβόητοι εἰσι τοῦ τύπου καὶ τῶν πρῶτων τῆς προθυμίας καὶ ὑπακοῆς, ὑποθαλποῦσιν εἰς τὰς καρδίας των τὸ ὑπὲρ τοῦ ἰδίου συμφέροντος αἰσθημα· καὶ ἀπαύωντες δι' ἐπιεικῆσαν πειθὴν ὑπερηφανίαν τοῦ αὐθέντος των, ὑπερθετοῦσι τὴν ἐκείνων τὴν γλῆσσαν, καὶ ἀρ' οὐ πληρωσάτω καλῶς τὰ βαλάντια των προσκυνοῦσιν μόνον ἐκείνους. Ἰδοὺ ὅντα λογικά! καὶ εἰς ἐκείνους καυχώμεθα ὅτι εἰμὶ καὶ ἐγὼ. Διότι κύριε, εἶναι τόσον ἀληθὲς ὅσον ὅτι ὑμεῖς εἰσθε ὁ Ροδέργιος, ὅτι ἐάν ἦμιν εἰς τὴν θέσιν τοῦ Μαύρου δὲν ἤθελα ὀφνησέην τὴν τοῦ Ἰάγου διὰ τοῦτο λοιπὸν καὶ ἐγὼ ὑπηρετῶ αὐτὸν ὑπερθετῶ ἐμαυτὸν μόνον. Ὁ θεὸς δὲ με κρίνῃ ἂν λέγω ψεύματα, ὅτι δὲν τὸν ὑπηρετῶ ὑπὲρ ἀγάπης καὶ ἀποσιώσεως, ἀλλὰ ὑποκρίνομαι ταῦτα διὰ τοῦτο σκο-

πούς μου· διότι ὅταν διὰ τοῦ ἐξωτερικοῦ τρόπου ἐκφράσῃ τὴν κλίσιν καὶ κατὰστασιν τῆς καρδίας μου, μετ' οὐ πολλὴν πρῆπει νὰ τὴν ἐκβάλω καὶ νὰ ῥάψω αὐτὴν εἰς τὸ μαρτίκι μου φορέματός μου, ἵνα ἐρχώμεθα οἱ κόρκοι καὶ κατατρώγωσιν αὐτήν. Δὲν εἰμὶ ὅ, τι φαίνομαι.

ΡΟΔ. Τί λαμπρὰ δουλεῖα διὰ τὸν χειλῶν τὸν Μαῦρον ἐν καταστάσει νὰ τὴν κλέψῃ τοιοῦτο τρόπον!

ΙΑΓΟΣ. Φώναζε τὴν πατέρα της, ἐξῆλθον ἐκ τῆς κάμης νὰ προσδράμωσιν εἰς τὴν οἰκίαν του ὡς εἰς κίνδυνον, διετάραζον αὐτὸν, κήρυον τὸ γεγονός· εἰς τὰς ὁδοὺς, ἐρέθισαν τοὺς συγγενεῖς της· καὶ εἰς τὸν παράδεισον ὅπου ἀναπαύεται τὴν ὁ Μαῦρος στείλει ὁ ἑλκὸς καὶ μὴδὲν καὶ μετρίσκον ὀλίγον τὰς ἐρωτικὰς ἐκστάσεις του.

ΡΟΔ. Ἰδοὺ ἡ πατρὶς της οἰκία· θὰ μὴ ῥέω φωνῇ.

ΙΑΓΟΣ. Ναι, νὰ σὲ ὀδῶ! Μὲ κραυγὰς τρόμου, καὶ φρικτοῦς ὁλοθυμῶν, καθὼς ὅταν ἡ περὶ καὶ διὰ τοῦτο εἰς τὰς μεγαλοπόλεις.

ΡΟΔ. "Ε! ἔ! Κύριε Βραβάντιε!

ΙΑΓΟΣ. Σηκώθητε, ἔ Κύριε Βραβάντιε! γρήγορα! κλέπτει! κλέπτει! ἔχετε ἐννοίαν τὸ σπῖτι σας, τὴν κόρη σας καὶ τὸ πογγί σας! κλέπτει! κλέπτει! κλέπτει!

Ο ΒΡΑΒΑΝΤΙΟΣ (ἐκ μὲς θυροῦς ἀνέστη).

ΒΡΑ. Τί σημαίνει ἡ τρομερὰ αὕτη πρόσκλησις; Τί ἐπλάθεται;

ΡΟΔ. Σιγῶν, ὅλη ἡ οἰκογενεὶά σας εὐρίσκειται ἐν τῇ οἰκίᾳ;

ΙΑΓΟΣ. Αἱ θυραὶ σας εἰναι κλεισταί;

ΒΡΑ. Διὰ τί, καὶ πῶς μ' ἐρωτᾷτε τὸ τοιοῦτον;

ΙΑΓΟΣ. Καλέ μου κύριε σας ἐκλεψάν! ἐνδοθῆτε, διὰ τὴν τιμὴν σας! ἡ καρδία σας διεσχίσθη, σας ἐκλεψάν τὸ ἡμισυ τῆς ὑπαρξέως σας! τὴν στιγμὴν ταύτην ἡ λευκὴ σας περιστερὰ εὐρίσκειται εἰς τοὺς δονυχὲς ἐνὸς μέλανος γυψοῦ. * Σηκώθητε, σηκώθητε ταχέως, καὶ ἐξυπνήσατε διὰ τοῦ κώδωνος τοῦ βρεγγαλίζοντος, εἰδὲ μὴ ὁ διάβολος θὰ σὲ κάμῃ πάππον! Σηκώθητε σὺ λέγω!

ΒΡΑ. Πῶς! ἔτρελλήθητε,

ΡΟΔ. Σεισάστε μοι Κύριε, γνωρίζετε τὴν φωνὴν μου;

ΒΡΑ. "Οχι· τί ἄνθρωπος εἰσιν;

ΡΟΔ. "Ονομάζομαι Ροδέργιος.

ΒΡΑ. Ποιὸς διάβολος σ' ἐρεῖ; ἐδῶ; Δὲν σὲ εἶχα διατάξῃ νὰ μὴ ἐνοχλῇς τὰς θυρας τῆς οἰκίας μου; Σοὶ εἶπα πεστικὰ πικτικὰ ὅτι ἡ κόρη μου δὲν εἶναι διὰ σέ· καὶ τώρα ἐγερθεὶς ἀπὸ τὴν κριτικὴν τοῦ δείπνου, καὶ πλήρης μεθυστικῶν ποτῶν ἦλθες μετὰ μνησικακού ἀνταρξίας νὰ διεκδικῇς τὴν ἡσυχίαν μου;

ΡΟΔ. Κύριε! κύριε! κύριε!

ΒΡΑ. Ἀλλὰ βεβαιώθητε ὅτι ἔχω ἱκανὴν τὸλμην καὶ ἐπιβόρην ὡς ἐκ τῆς θέσεώς μου νὰ σὲ κάμω νὰ μετανοήσῃς πικρῶς διὰ τὸ κίνημά σου τοῦτο.

(*) "Εἰσεὶς δὲ ἡ ἐκλογὴ τῆς ἐκείνου πρῶτον.

ΡΟΔ. Μετρίχατε τὸν θυμὸν σας, Κύριε.

ΒΡΑ. Τί ἐρχεσθε καὶ μοῦ ψάλλετε περὶ κλοπῆς; ἐδῶ εἰμὲν εἰς τὴν Βενετίαν, καὶ ὁ οἶκός μου δὲν εἶναι χωράφι.

ΡΟΔ. Σεισάστε μοι κύριε Βραβάντιε, πιστεύσατε εἰς τὴν ἐλκερινίαν τῶν λόγων καὶ τῆς καρδίας μου.

ΙΑΓΟΣ. "Ω! ποῦ νὰ πέρῃ ἡ εὐχή! Κύριε εἰσθε ἀπὸ ἐκείνους τοὺς ἀνθρώπους οἵτινες δὲν δουλεύουν τὸν θεὸν ἂν τοὺς τὸ προσταξῇ ὁ διάβολος. Διότι ἦλθον νὰ σὲ κάμωμεν καλὸν μᾶ; θεωρεῖτε ὡς κακούργος! Θὰ ἴδῃτε τὴν θυγατέρα σας μῆτέρα Ἀφρικανῶν τεράτων (!) Τί ὠρχι καὶ ποικιλόχρῳ ἐγγόνια θὰ σὲ περιτρογγυλίζω!

ΒΡΑ. Τί ἀγρεῖος ἄνθρωπος!

ΙΑΓΟΣ. Εἰμὶ ἄνθρωπος Κύριε ὅστις ἦλθον νὰ σοὶ ἀναγγεῖλω ὅτι τὴν στιγμὴν ταύτην ἡ θυγάτηρ σου καὶ ὁ Μαῦρος «ἐγένοντο οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν.» (2)

ΒΡΑ. Εἶσαι ἕνας κακούργος!

ΙΑΓΟΣ. Καὶ ὑμεῖς εἰσθε γερουσταῖς!

ΒΡΑΒ. Σὺ ἥλιος; νὰ μοῦ δώσῃς λόγον διὰ τοῦτο, σὲ γνωρίζω Ροδέργιε.

ΡΟΔ. Σὺ εἶδες λόγον δι' ὅτι θέλετε ἀλλὰ σὺς παρκαλῶ ἐπιπτεῖ με, μήπως διὰ συγκατανοήσεώς σας (καὶ νομίζει τις ὅτι ἐν μέρει οὕτως ἔχει) ἡ ὠρχία θυγάτηρ σας εἰς τὴν ἀνάμωστον ταύτην ὥρην τῆς νυκτός, μετεφέρθη διὰ τοῦ ζοφερωτάτου σκότους, καὶ μὴ ἔχουσα ὁδηγὸν οὔτε χειρότερον οὔτε καλλίτερον ἐνὸς ἀθλίου πορθημέως, μετεφέρθη εἰς τὰς μιὰς ἀγκάλας ἐνὸς ἀσελγῶς μυῦρου; ἔξιν ἐν γνῶσει ὅμων ἐγινε τοῦτο, βέβαια τότε ὁμοιογῶς δι' ἐπράξιν ἀσυγχώρητον ὑβρίν· ἀλλ' ἐάν ἡμεῖς σὺς γνωστοποιῶμεν αὐτὸ, ὁ ὀρθὸς λόγος θέλει σὺς πείσει ὅτι ἀδικῶς ὀργισθεὶς καθ' ἡμῶν πιστεύετε ὅτι ἐγὼ περιφρονῶν πᾶσαν ἥλικὴν καὶ κοσμιότητα ἤθελον τολμήσει νὰ ἐμπιξῶ τὴν ὑμετέραν σεβασμιότητα; Ἡ θυγάτηρ σας (ἂν ἐπράξῃ τοῦτο ἄνευ τῆς ἀδείας σας) ἐπιναλαμβάνω ὅτι ἐπράξῃ φρικτὴν ἀποστασίαν, θυσιάζουσα τὸ καθῆκον, τὴν καλλονὴν, τὰ δικονητικὰ προτερήματα, καὶ τὸν πλοῦτον της; εἰς πλάνητα καὶ τυχοδιωκτικὴν ζήνον. Σπεύσατε νὰ ἴδῃτε, καὶ ἐάν εἰναι εἰς τὸν κοιτῶνά της ἡ ἐντὸς τῆς οἰκίας σας, ἂς πέρῃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου ἡ προσήκουσα τιμωρία διὰ τὴν ἀπάτην ταύτην.

ΒΡΑ. Κτυπήσατε τὰ πύρρα! δότε μοι φῶς! φωνάζετε ὅλους τοὺς ὑπηρετάς μου. — Τὸ δεινὸν μου ἀληθεύει!!! ναι, τὸ πιστεύω ἤδη! Φῶς νὰ με φέρῃ! εὐχὴ!

(Ἀπέρχεται ἄνευθεν.)

ΙΑΓΟΣ. Ὑγιαίνειται! πρέπει νὰ σὺς ἀφῆσω, διότι δὲν ἀρμυρίζει καὶ οὐδὲ συμφέρει εἰς τὴν θέσιν μου νὰ περυσιασθῶ ὡς μάρτυς κατὰ

(1) Καὶ ἐνταῦθα ἡ ἀναγκαστικὴ νὰ ἐκτραπῶμεν ἐκ τοῦ πρωτοτύπου.

(2) Καὶ ἐνταῦθα ἐκλάσμεν κατὰ δύναμιν τὸ πρωτότυπον.

τοῦ στρατηγοῦ μου τοῦ Μαύρου. Εἶμαι πεπεισμένος ὅτι καὶ ἐάν τὸ συμβῇ τοῦτο βλάβη αὐτὸν ὁποῦντο, δὲν συμφέρει εἰς τὴν κυβερνήσιν νὰ τὸν παύσῃ, διότι εἰς τὸν νῦν κατεπεύγοντα πόλεμον τῆς Κύπρου, οὐδεὶς εὐρίσκειται δυνάμενος νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ διὰ τοῦτο λοιπὸν, ἂν καὶ τὸν μισῶ ὡς τὰ βάσανα τῆς κολάσεως, ἀνάγκη διὰ τὰς παρούσας ἀνάγκας μου νὰ ὑποκρίνομαι ἀγάπην καὶ ἀποσιώσω πρὸς αὐτόν. Ἴνα δὲ εὖρῃς αὐτὸν ἀσφαλῶς, διεύθυνε εἰς τὸν Τοζέτην (!) τὴν ἐρευνην τοῦ γέροντος, καὶ θέλεις με εὐρεῖν ἐκεῖ μετὰ τοῦ Μαύρου. Ὑγιαίνει!

(Ἐξέρχεται. Περυσιαίνεται δὲ εἰς τὴν ὁδὸν ὁ Βραβάντιος μετὰ τὸν ὑπηρετὸν τοῦ κρατοῦντος ἀδασ.)

ΒΡΑ. Πικρὰ πικροτάτη ἀλήθεια! ἰδραπέτευσεν ἡ ἀλήθεια! Πῶς θὰ φαίνομαι τοῦ λοιποῦ εἰς τὸν κόσμον! ὦχετο πλέον δι' ἐμὲ πᾶσα εὐτυχία, πᾶσα ἡδονή! — Ροδέργιε ποῦ τὴν εἶδες; — ὦ τρισθάβια κόρη! Μὲ τὸν Μαῦρον εἶπες ὅτι ἔφυγε; Ποῦς τοῦ λοιποῦ θὰ ἐπιθυμῇ νὰ ἔχῃ τέκνα; — Καὶ πῶς ἐκτάλλῃς ἀδελφὴ τῆς αὐτῆς; — ὦ, με ἀπάτατε! δὲν δύναμαι νὰ τὸ πιστεύσω, δὲν τὸ χωρεῖ ὁ νοῦς μου. — Τί σας εἶπε; — Φέρετε κι' ἄλλα φῶτα! φωνάζετε ὅλους τοὺς συγγενεῖς μου. — Λέτε νὰ ὑπνδρεθῇσαν ἤδη;

ΡΟΔ. "Ε, βέβαια!

ΒΡΑ. Ὡ θεέ! — Καὶ πῶς ἐξῆλθες; — Ὡ! προσδοκί καὶ ἐξευτελισμοὶ τοῦ γένους μου! ὦ πατέρες! τοῦ λοιποῦ μὴ κρίνεται περὶ τῶν καρδιῶν τῶν θυγατέρων σας ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ τρόπου των. — Δὲν ὑπάρχουσιν ἄραγε μαγεῖα (2) δι' ὧν μαγεύονται οἱ νέοι καὶ αἱ νεάνιδες. Δὲν ἀνεγνώσατε Ροδέργιε περὶ τοιαύτης τινὸς σατανικῆς τέχνης;

ΡΟΔ. Ναι, Κύριε, ἀνέγνωσα.

ΒΡΑ. Φωνάζετε τὸν ἀδελθόν μου — Ὡ! καλλίον νὰ τὴν ἐδιδάξῃς σέ! — Ἐλάτε! ἡμεῖς ἀπ' ἐδῶ σὺς πηγαίνετε ἀπ' ἐκεῖ. — Ποῦ ἄραγε δυνάμεθα νὰ τοὺς ἀνακαλύψωμεν;

ΡΟΔ. Νομίζω ὅτι ἐγὼ δύναμαι νὰ τοὺς ἀνακαλύψω, ἂν ἀγαπᾷτε νὰ πάρετε καλοὺς φύλακας καὶ νὰ με ἀκολουθήσατε.

ΒΡΑ. Σὺς παρκαλῶ νὰ προπρευθεῖτε· θὰ κρούσω πᾶσαν θύραν, καὶ χρειᾶς τυχοῦσης δύναμις καὶ νὰ προσταξῶ. — Φέρετε ὅπλα! ἀκούστε; καὶ φέρετε καὶ ὑπάλληλους; τῆς ἀστυνομίας.

Ἐμπρὸς φίλτατε Ροδέργιε! ὁ ὑπὲρ ἐμοῦ κόπος σου δὲν θέλει ἀποβῇ μάταιος.

(Ἐξέρχονται.)

ΣΚΗΝΗ Β'.

(Ἀλλήτες ὁδοὶ. Παρουσιάζονται Ὁθέλλος, Ἰάγος καὶ συνοδεία.)

ΙΑΓΟΣ. Ἄν καὶ εἰς τὸ στρατιωτικὸν μου στάδιον

(1) Ξενοδογεῖον τῆς Βενετίας.

(2) Καὶ ἐκείνη τὴν ἐποχὴν ἐπίστευον εἰς μαγεῖας, καὶ τὸ ἔγκλημα τοῦ μαγεύειν ὁπῆγετο εἰς δικαστικὴν πεινῶν.

εφόνευσα πολλούς, όμως ή συνείδησίς μου επανίσταται τρομερά εις την ιδεάν φόνου εκ προμελέτης, και πολλάκις σπερδομαι την απαιτουμένην ώμότητά και όταν πρόκειται να υπερετάσω τὸ συμφέρον μου. Δεκάκις μοι ἤλθεν εις τὸν νῦν να ἐμπήξω τὸ ξίφος μου εις τὴν πλευράν του. (τοῦ Βραδαντίου δηλ.)

ΟΘΕΛΛΑΣ. Ἐκαμες καλλίτερα διότι δὲν τὸ ἔκαμες.

ΙΑΓΟΣ. Ναί, ἀλλὰ δὲν ἐκράτει τὴν γλώσσάν του ἔλεγε λόγους τοσοῦτον ἀχρείους και προσβλητικούς διὰ τὴν τιμὴν σας, ὥστε ἐχρειάσθη ὁλην τὴν ἀρετὴν και εὐσεβειάν μου διὰ νὰ ἡμπορέσω νὰ κρατηθῶ. Ἀλλὰ σὰς παρακαλῶ αὐθέντα νὰ μοι εἴπητε εἰςθε καλά καλὰ νυμφευμένος; Διότι ἔχετε πρὸ ὀφθαλμῶν ὡς βέβαιον ὅτι ὁ μεγαλοπρεπὴς (1) ἀγαπάται ὑπὸ πάντων, και ὁ λόγος του ἔχει ἰσχὺν διπλάσιαν τῆς τοῦ δουκός· θέλει σὰς διαζύξει, ἢ θέλει σὰς ἐπιδαρύνει διὰ τῆς αὐστηροτάτης ποινῆς τῆς ἐπιβαλλομένης ὑπὸ τοῦ νόμου, ἐνισχυομένου ὑπὸ τῆς ιδίας αὐτοῦ ἐπιβροχῆς.

ΟΘΕΛΛΑΣ. Ἀς κάμῃ ὅτι δύνάται διὰ νὰ με βλάψῃ· αἱ πρὸς τὸ κράτος ἐκδουλεύσεις μου θέλουν ὁμιλήσει τρανώτερον τῶν κατηγοριῶν του.

Ἀγνοοῦσιν ἀκόμη ἀλήθειάν τινα περὶ ἐμοῦ, ἢν θέλω δημοσιεύσει ὅταν μάθω ὅτι ἡ περιουτολογία περιποιεῖ τιμὴν· τουτέστιν ὅτι κατὰγομαι ἀπὸ βασιλεῖς! Ὅστε, μ' ὅλα τὰ ἐλαττώματά μου δύνομαι νὰ καυχήθῃ με ὑψηλὴν ὄφρην ὅτι εἰμαι ἀξίος τουλάχιστον τῆς εὐτυχίας ἢν κατώρθωσα νὰ περιποιήσω ἑμαυτῷ.

Διότι ἔσο βέβαιος, Ἰάγρε, ὅτι ἐὰν δὲν ἡγάπων τὴν ἐρασμίαν Δυσδαίμοναν, δὲν ἤθελον ἀνταλλάξει δι' ὅλα τὰ πλοῦτη τῆς θαλάσσης τὴν ἀπερίριστον ἐλευθερίαν μου. δὲν ἤθελον περιβάλλει ἔρια εἰς αὐτὴν Ἀλλὰ τί φῶτα ἐν' αὐτὰ ποῦ ἔρχονται; ἰδὲ!

(Προσέρχονται ὁ Κασσιος και τινες ἀξιωματικοὶ μετὰ φανῶν.)

ΙΑΓΟΣ. Εἶναι ὁ διεγερθεὶς πατήρ τῆς μετὰ τῶν φίλων του καλλίτερα νὰ εἰσέλθῃτε.

ΟΘΕΛΛΑΣ. Ὅχι ἐγὼ, βέβαια! Ἀς με εὐρωσι· τὰ κατορθώματα, ὁ τίτλος και τὰ αἰσθηματόμου θέλουν με δικαιοῦσι. Ἐκεῖνοι εἶναι;

ΙΑΓ. Μὰ τὸν Ἰανον νομίζω ὅτι ἐκεῖνοι εἶναι (Γνωρίζας τοὺς προσερχομένους.)

Οἱ ὑπάρχειαι τοῦ δουκός και ὁ ὑπασιότης μου! Ἡ καλὴ ὥρα τῆς νυκτός ἐπάνω σας, φίλοι μου! Τί νέας;

ΚΑΣΣ. Στρατηγέ, ὁ δοῦξ σὰς ἀσπάζεται, και σὰς προσκαλεῖ νὰ ἐμφανθῇτε ὅσον τάχιστα. Ναί, τὴν στιγμὴν ταύτην.

ΟΘΕΛΛΑΣ. Τί φρονεῖτε ὅτι τρέχει;

ΚΑΣΣ. Ὑποθέτω ὅτι ἤλθε καμμία ἀγγελία ἐκ Κύπρου. Ἀναμφιβόλως πρόκειται περὶ ὑποθέσεως λίαν σπουδαίας, διότι τὴν νύκτα ταύτην αἱ τριῖνες ἐπεμψαν ἕως δώδεκα ἀγγέλους τὸν ἕνα μετὰ

(1) Magnifico τίτλος ἀποδιδόμενος τότε εἰς ὅλους τοὺς γερυσιατοὺς τῆς Ἑνετικῆς δημοκρατίας.

τὸν ἄλλον, και πολλοὶ ἐκ τῶν συμβουλῶν ἡγήθησαν και συνῆλθον ἤδη εἰς τοῦ δουκός προσκαλίσει· θε δὲ μετὰ μεγάλῃς σπουδῆς, και ἐπειδὴ δὲν εὐρέθητε εἰς τὸ οἰκνῆσαι σὰς, ἡγερούσα ἔστειλεν εἰς τρία διάφορα μέρη πρὸς ζήτησιν σας.

ΟΘΕΛΛΑΣ. Χαίρει ὅτι εὐρέθην ὑπὸ σοῦ εἰσερχομαι εἰς τὴν οἰκίαν νὰ εἴπω μίαν λέξιν και ἀπερχόμεθα. (Ἐξέρχεται.)

ΚΑΣΣ. Σημαιοφόρε, τί κάμνει ἐδῶ;

ΙΑΓΟΣ. Στὴν τιμὴ μου σὰς λέγω ὅτι ἀπόψε ἔκαμε μετὰ τὸ πλοῖον του περίσσημη πρὸς! Ἀν δὲ ἀπιδιχθῇ νόμιμος χορὰ στὴ μοῖρά του!

ΚΑΣΣ. Δὲν σε ἐνοῶ.

ΙΑΓΟΣ. Παντρεύθηκε!

ΚΑΣΣ. Μὲ ποίαν;

(Ἐπανερχεται ὁ Ὀθέλλος.)

ΙΑΓΟΣ. Μαθὲς μετὰ τὴν — Πάμε, στρατηγέ;

ΟΘΕΛΛΑΣ. Ἀγῶμεν.

ΚΑΣΣ. Ἰδοὺ καὶ ἄλλη συνουσία ἐρχομένη πρὸς ζήτησιν σας.

(Εἰσέρχεται ὁ Βραδάντιος μετὰ νυκτοφύλακων και φανῶν και ὀπῶν)

ΙΑΓΟΣ. Εἶναι ὁ Βραδάντιος! Στρατηγέ λαβε τὰ μέτρα σου· δὲν ἔρχετε με καλὸν σκοπόν.

ΟΘΕΛΛΑΣ. Ἐ! κύριος, σταθερὸν αὐτοῦ!

ΡΟΔ. Αὐθέντα εἶναι ὁ Μαῦρος.

ΒΡΑ. Πιάστε τον! Βαλ' τετονὸ κάτω τὸν κακουργόν!

(Γυμνάζουν τὰ ξίφη ἐκατέρωθεν.)

ΙΑΓΟΣ. Ἐμπρός σὲν Ροδερίγος! εἰμαι εἰς τὰς προσταγὰς σας!

ΟΘΕΛΛΑΣ. Βάλ' τε τὰ σπαθιά σας εἰς τὰς θήκας των νὰ μὴ τὰ σκυριασθῇ ὁ δρόσος. Σεβάσμιε κύριε, δύνασθε νὰ μᾶς νικήσῃτε εὐκολότερον διὰ τῆς ηλικίας σας παρὰ διὰ τῶν ὀπῶν σας.

ΒΡΑ. Ὡ ἀχρεῖς ληστὰ! ποῦ ἐναπέθηκας τὴν θυγατέρα μου; εἰς δαίμων τῆς κολάσεως ὅπου εἴσαι τὴν ἐμάγευσας. Ἐπικαλοῦμαι πᾶν ἐν λογικὸν νὰ μοι εἴπη, πῶς χωρὶς νὰ ἐλκυθῇ ὑπὸ ἀναποδράστου μαγικῆς δυνάμεως, νεῆαν τὸσον τρομερὰ τὸσον εὐδαίμων, τὸσον ἐναντία τοῦ γάμου, ὥστε ἀπέφυγε τοὺς πλουσιωτάτους και ὠραιωτάτους τῶν νέων μας, πῶς να θελήσῃ νὰ καταστῇ παγκόσμιος περίγελως, φεύγουσα ἀπὸ τὰς πατρικὰς ἀγκάλας εἰς τὰς αἰθαλώδεις ἀγκάλας σοῦ τοῦ ἀθλήου!.. ὅστις εἴσαι καταλλήλῃτερος νὰ ἐμπνεύσῃς πτόμον μᾶλλον ἢ ἔρωτα; Ἀς με κρίνῃ ὁ κόσμος ὅλος ἂν εἶναι προφανέστατον ὅτι τὸ ὅτι τὴν κατεγοήτευσας διὰ σατανικῶν φίλτρων, και διέφθειρας τὴν τρυφεράν καρδίαν τῆς διὰ φαρμάκων και ὀρυκτῶν, ἄτινα ἀνατρέπουσι τὸ λογικόν. — τὸ πρᾶγμα θέλει δικασθῇ· εἶναι φανερόν και ψηλαφτόν· διὰ τοῦτο λοιπὸν σὲ συλαβίζω και σὲ δεσμεύω ὡς ἀπατεῶνα τῶν ἀνθρώπων, και ἐργάτην ἀνοσίων τεχνασμάτων. — Συλλαβετέ τον· ἐὰν ἀντισταθῇ δαμάσατέ τον και πρὸς κίνδυνον τῆς ζωῆς του.

ΟΘΕΛΛΑΣ. Κρατηθῇτε και ἀπὸ τὰ δύο μέρη· εἶναι περιττὴ ἡ βία· ἐὰν ἔπρεπε νὰ πολεμήσω δὲν ἔχρει· ἀζόμεν προτροπὴν ποῦ ἀγαπᾷτε κύριε νὰ ὑπάγω ν' ἀπολογηθῶ διὰ τὴν κατηγορίαν ταύτην;

ΒΡΑ. Εἰς τὴν φυλακὴν, ἕως οὗ ὁ ὑπὸ τοῦ νόμου και τῆς δικαστικῆς τάξεως ὀριζόμενος χρόνος σὲ προσκαλέσῃ νὰ ἐμφανισθῇς πρὸς ἀπολογία σου.

ΟΘΕΛΛΑΣ. Ἀλλὰ τί θέλει συμβῇ ἐὰν σὰς ὑπακούσω; θέλει ἄρα εὐχαριστηθῇν ὁ δοῦξ τοῦ ὁποῖου οἱ ἄπεσταλμένοι, ἰδοὺ, με περικυκλοῦσιν, ἐλθόντες ἵνα με φέρωσιν εἰς αὐτὸν διὰ τὴν σπουδαίαν ὑπόθεσιν τοῦ κράτους;

ΑΣΙΩΜΑΤΙΚΟΣ ΤΙΣ. Ναὶ αὐθέντα, εἶναι ἀληθές· ὁ δοῦξ συγκροτεῖ συμβούλιον, και εἰμαι βέβαιος ὅτι και ἡ ὑμετέρα ἐκλαμπρότης εἶναι προσκεκλημένη.

ΒΡΑ. Πῶς ὁ δοῦξ συγκροτεῖ συμβούλιον! ἐν ταιαύτῃ ὥρᾳ τῆς νυκτός! — ἔστω! ἀπαγάγεται τον! και ἡ ἰδική μου ὑπόθεσις σπουδαία εἶναι οὐχ ἥτιον τῆς τοῦ δουκός· και αὐτός, ὁ δοῦξ ὁ ὁποῖος δὴποτε ἄλλος ἐκ τῶν συναδέλφων μου θέλει ἀγανακτήσει βορέως διὰ τὸ ἀδικίμα τοῦτο, ὡς νὰ εἶχε παραχθῇ κατ' αὐτοῦ· διότι ἐὰν αἱ τοιαῦτα πράξεις μὲνῶσιν ἀτιμώρητοι, ἐντὸς ὀλίγου θὰ κυβερνώμεθα ὑπὸ δούλων και ὑπὸ ἄλλοι.

(Προσκων σκύλων.)

(Ἐξέρχονται.)

ΣΚΗΝΗ Γ'.

(Λίθουσα τοῦ συμβουλίου· ὁδοὺ και οἱ γερωσιασταὶ περικαθήμενοι εἰς τράπεζαν· ἀξιωματικοὶ ἐν θεραπείᾳ.)

Ο ΔΟΥΞ. (Φιλολογῶν ἐπιστολὰς τινάς). Αἱ διάφοροι αὐταὶ ἐκθέσεις στερεοῦνται τῆς ἀλληλουχίας ἐκείνης ἥτις καθίστησιν αὐτὰς ἀξιόπιστους.

Ι. ΓΕΡΟΥΣΙΑΣΤΗΣ. Ναὶ τῷ ὄντι εἶναι ἀσυνάρτητον, διότι αἱ ἐπιστολαὶ μου λέγουσιν ἑκατὸν ἐπτὰ τριῖρες.

ΔΟΥΞ. Καὶ αἱ ἰδικαὶ μου ἑκατὸν τεσσαράκοντα. 2ος ΓΕΡΟΥΣΙΑΣΤΗΣ. Καὶ αἱ ἰδικαὶ μου διακοσίας· ἀλλ' ἂν και ἡ ἀπαριθμῆσις αὐτῶν δὲν εἶναι σύμφωνος, ἅπασαι ἔμως συμφωνοῦσι περὶ τοῦ ὅτι στόλος Τουρκικὸς διευθύνετο κατὰ τῆς Κύπρου.

(Ἀκούοντες ναῦται φωνάζοντες ἔδοθεν.)

Εἰς ΝΑΥΤΗΣ. Ἐ! Ἐ! Ἐ! (Εἰσέρχεται εἰς ἀξιωματικὸς μετ' ἐνός ναύτου.)

ΑΣΙΩΜ. Ἀγγελοὶ ἐκ τοῦ στόλου!

ΔΟΥΞ. Τώρα πάλιν; Λοιπὸν τί συμβαίνει.

ΝΑΥΤΗΣ. Ὁ Τουρκικὸς στόλος διευθύνεται πρὸς Ρόδον αὐτὴ με διέταξεν ὁ σινοὶρ Ἀγγελοὶ νὰ γνωστοποιήσω εἰς τὴν κυβέρνησιν.

ΔΟΥΞ. Πῶς σὰς φαίνεται ἡ μεταβολὴ αὕτη;

Ιος ΓΕΡΟΥΣΙΑΣΤΗΣ. Τοῦτο δὲν δύναται νὰ γίνῃ, κατ' οὐδέναν τρόπον· εἶναι στρατηγικὸν διὰ νὰ ἀποτρέψῃ τὴν προσοχὴν μας· ἐὰν συλλογισθῶμεν τὴν σημαντικότητα τῆς Κύπρου διὰ τὴν

Τουρκίαν, θέλομεν πεισθῇ ὅτι τὴν προτιμᾷ τῆς Ρόδου κατὰ πολλὰ, και τοσοῦτο μᾶλλον καθ' ὅσον δὲν εἶναι κύριον ὑπὸ τῆς πολεμικῆς τέχνης, ὅσον εἶναι ἡ Ρόδος. Συλλογίζομενοι λοιπὸν ταῦτα, ἄς μὴ πεσεύσωμεν ὅτι ὁ Τούρκος εἶναι τὸσον ἡλίθιος ὥστε ν' ἀφήσῃ διὰ τελευταῖον ἐκεῖνον τὸ ὁποῖον ἐνδιαφέρει αὐτὸν πρῶτιστα, και παραμελῶν ἐπιχειρήσιν εὐκολον και ἐπικερδῆ, να περιπλεχθῇ εἰς ἔργον κινδυνώδες και ἀνωφελές.

ΔΟΥΞ. Λοιπὸν δύναμεθα νὰ πιστεύσωμεν ὅτι δὲν διευθύνεται εἰς Ρόδον.

ΑΣΙΩΜ. Ἰδοὺ και ἄλλος Ἀγγελοῦ.

(Εἰσέρχεται ἄγγελος.)

Ο ΑΓΓΕΛΟΣ. Σεβαστοὶ μοι ἀρχόντες· οἱ Ὀθωμανοὶ διευθυνόμενοι κατ' εὐθείαν εἰς Ρόδον προσέλαβον νῆαν ἐπικουρίαν πλοίων.

Ιος ΓΕΡΟΥΣΙΑΣΤΗΣ. Βέβαια· οὕτως ὑπέθεσα. Καὶ πόσα εἶναι τὰ τῆς ἐπικουρίας πλοία, κατὰ τὴν εἰκασίαν σας;

ΑΓΓΕΛ. Τριάκοντα και ἡδὴ ἐπανακάμπτουσιν εἰς Κύπρον ἀναφανδὸν και διὰ τάχους· — ὁ Σινοὶρ Μοντάνος, ὁ γενναῖος και πιστὸς θεράπων σας, ἐν πάσῃ εὐκρινείᾳ και ἡρώσει ἀγγελεῖ ὑμῖν ταῦτα, και σὰς παρακαλεῖ νὰ τὸν πιστεύσῃτε.

ΔΟΥΞ. Οὐδέμια λαίπρον ἀμφιβολία περὶ τοῦ ὅτι διευθύνονται εἰς Κύπρον. — Μάρκος ὁ Δουκαῖος δὲν εὐρίσκεται ἐν τῇ πόλει;

Ιος ΓΕΡ. Ταῦν εὐρίσκεται ἐν Φλωρεντίᾳ.

ΔΟΥΞ. Μεταπέμψατε αὐτὸν διὰ παντός τάχους· μὴ χάσῃτε στιγμὴν.

(Ἀκούεται θόρυβος ἔξωθεν.)

Ιος ΓΕΡ. Ἰδοὺ ὁ Βραδάντιος και ὁ ἀνδρείος Μαῦρος.

(Εἰσέρχονται Βραδάντιος, Ὀθέλλος, Ροδερίγος Ἰάγρος, και ἀξιωματικοί.)

ΔΟΥΞ. Ὀθέλλε· πρέπει νὰ εὐ-στεῖλωμεν ἐν τάχει κατὰ τοῦ ἐχθροῦ.

(Στρέφωσιν πρὸς τὸν Βραδάντιον.)

Δὲν σὰς εἶδον, κύριε· καλῶς ἤλθετε, εὐγενέστατε· εἴχομεν χρεῖαν τῶν συμβουλῶν και τῆς βοήθειας σας.

ΒΡΑ. Κἀγὼ τῶν ὑμετέρων. Ζητῶ συγνώμην παρὰ τῆς ὑμετέρας Γαληνιότητος, διότι οὔτε τὸ ὑπουργικὸν μου, οὔτε σπουδαῖαι εἰδήσεις τοῦ κράτους μὴ ἤγειραν ἐκ τῆς κλίνης μου· καὶ οὐδὲ κατέχει με ἡ γενικὴ μέριμνα· ἡ ἐπελθούσα εἰς ἐμὲ συμφορὰ εἶναι τοσοῦτον υπερβαλλούσης φύσεως, ὥστε καταπίνει πᾶσαν ἄλλην λύπην χωρὶς παύσεως νὰ ἐλαττωθῇ.

ΔΟΥΞ. Τί τρέχει; Τί σὰς συνέβη;

ΒΡΑ. Ἡ θυγάτηρ μου! ὦ! ἡ θυγάτηρ μου!

ΓΕΡ. Μήπως ἀπέθανε;

ΒΡΑ. Φεῦ! δι' ἐμὲ ἀπέθανε! Τὴν ἡπάτησαν και μοῦ τὴν ἀφῆρπασαν, τὴν διέφθειραν διὰ μαγικῶν και φαρμάκων ἀγορασθέντων παρ' ἀγροτῶν· διότι

εἰς τὴν φυσικὴν του κατάστασιν εὐρίσκόμενός τις νὰ ἐξωκείλῃ εἰς τοιοῦτον βαθμὸν χωρὶς νὰ ᾖ ἡλῆθης, τυφλὸς ἢ ἐξ ὧ φρενῶν, ἄνευ σατανικῆς ἐνεργείας εἶναι ἀδύνατον.

ΔΟΥΕ. Ὅποιος δὴποτε καὶ ἂν ᾖ διὰ τοιούτων μαρῶν πράξεις ἐξαπατήσας τὴν θυγατέρα σου καὶ ἀποστερήσας σὲ αὐτῇ, θέλει ὑποστῇ τὴν ποινήν τῆς αἰματηρᾶς βίβλου τοῦ νόμου, ἢν θέλεις ἀναγνώσει ὁ ἴδιος, καὶ ἐρμηνεύσει κατὰ τὸ δοκοῦν σοι αὐστηρῶς. Ναί, τοῦτο θέλει γίνεαι καὶ ἐὰν ὁ υἱός μου ᾖ καὶ ὁ ἀντίδικός σας.

ΒΡΑ. Εὐχριστῶ ταπεινῶς τὴν ὑμετέραν Γαληνιότητα· ὁ Μκύρος οὗτος, εἶναι ὁ πράξας τὸ κακὸν τὸν ὅποιον τώρα ἐσπευμένως μετεπέμψισθε ὡς φάνεταί διὰ ὑποθέσεις τοῦ κράτους.

Ο ΔΟΥΕ καὶ ἡ ΓΕΡΟΥΣ. Ἄ! λυπούμεθα κατὰ καρδίαν!

ΔΟΥΕ. (πρὸς τὸν Ὁθέλλον). Τί ἔχετε νὰ εἴπητε πρὸς Δικαιολόγησίν σας.

ΒΡΑ. Τί ἄλλο ἢ ὅτι τὸ πρᾶγμα οὕτως ἔχει;

ΟΘΕΛΛ. Κραταιότατοι καὶ σεβασμιώτατοι ἀρχόντες, εὐγενέστατοι καὶ προσφιλέστατοι αὐθένται μου, — ἀληθέστατον εἶναι ὅτι ἀπήγαγον τὴν θυγατέρα τοῦ γέροντος τούτου, ἀληθέστατον διότι τὴν ἐνυμφεύθη· ἰδοὺ λοιπὸν τὸ πλάτος καὶ τὸ βάθος τοῦ ἐγκλήματός μου, χωρὶς νὰ σὰς κρύψω οὐδέν. Ὁ λόγος μου εἶναι τραγῶς καὶ πάντῃ ἄμοιρος τῆς καλλιπειρίας τοῦ εἰρηνικοῦ βίου, ἐπειδὴ ἀπ' οὗτο οἱ βραχίονες οὗτοι ἔσχον ἐν αὐτοῖς ἐπταετὴ μυσλὸν μέγας τῆς ἡμέρας ταύτης, ἐξαιρουμένων τῶν τελευταίων ἐνέεικ μνηνῶν, ἑξαπέστησαν τὴν δύναμιν καὶ ἐνέργειαν αὐτῶν εἰς τὸ πεδὶν τῆς μάχης, καὶ διὰ τοῦτο πολλὰ ὀλίγα ἤξιον περὶ τοῦ μεγάλου τούτου κόσμου, ἐκτὸς τῶν ἀφροδυνῶν συμπολέας καὶ μάχης. Ὅθεν ἡ ἀπολογία μου δὲν θέλει εἶναι πλήρης εὐλογημάτων καὶ χάριτος. Καὶ ὅμως πεποιθὺς εἰς τὴν ἐπιεικειάν σας, θέλω τολμήσει νὰ σὰς ἐκθέσω ἀτέχνως καὶ περὶ τοῦ ἐρωτός μου, ἵνα ἴδωτε μετ' ὁποῦοι εἶδος φάμακα, φίλτρα, ἐξορκισμοὺς, καὶ καταχθόνιον μαγείαν (ὡς λέγουσιν) προσεῖλκυσα τὴν θυγατέρα του.

ΒΡΑ. Νεῖσιν ἡπία καὶ ἥσυχος, σεμνὴ καὶ αἰδέημων, τοσοῦτον ὥστε ἡρωδία ἀνὰ πᾶν ὄμμα, ἐναντίον τῆς φυσικῆς κλίσεως τῆς, ἐναντίον τοῦ ἐθνικοῦ αἰσθηματος, ἐναντίον τῆς τιμῆς καὶ ἐναντίον παντὸς λόγου, νὰ ἐρωτεύη ἐκεῖνον τὸν ὅποιον ἐφοβεῖτο νὰ βλέπῃ! Πρέπει νὰ ἔχη τις τὴν κρίσιν πεπωρωμένην καὶ τὰς φρένας βεβλαμμένας ὥστε νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι φῶς λεπτὴ εὐαίσθητος καὶ καλλιεργμένη, ὅποια ἡ τῆς θυγατρὸς μου, ἠδύνατο ν' ἀπαχθῇ ἐναντίον παντὸς φυσικοῦ νόμου· ἀνάγκη λοιπὸν νὰ καταφύγῃ τις εἰς σατανικὰ τεχνάσματα ἵνα ἐξηγήσῃ τοῦτο. — Κηρύττω λοιπὸν ὅτι εἴτε διὰ μίγματος ἐπενεργούντος ἰσχυρῶς ἐπὶ τοῦ αἵματος, εἴτε διὰ ποτοῦ ἐξορκισθέντος πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, διέστρεψε τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν τῆς.

ΔΟΥΕ. Ἀλλὰ τὸ κηρύττειν τοῦτο δὲν εἶναι ἀπό-

δειξίς, καὶ ἄνευ ἀποδείξεων βεβαιωτέρων καὶ προφανεστέρων τῶν κενῶν καὶ ἀνυποστάτων τούτων ὑποψιῶν, τὰς ὁποίας πορίζεσθαι ἐκ κοινῶν προλήψεων, ἀδίκως κατακραυγάζεται ἐναντίον του.

1ος ΓΕΡΟΥΣ. Λέγεται καὶ ὑμεῖς, Ὁθέλλε, μετεχειρίσθητε μέσα παράνομα καὶ βίαια ἵνα καταποδύατε εἰς τὴν θελσίν σας τὴν καρδίαν τῆς νεάνιδος ταύτης, ἢ τὸ πρᾶγμα ἐγένετο κατὰ τρόπον φυσικὸν διὰ τῆς ἀμοιβῆς τῶν καρδιῶν σας συνεννοήσεως;

ΟΘΕΛΛ. σὰς παρακαλῶ νὰ μεταπέμψητε τὴν κυρίαν στέλλοντες εἰς τὸν Τοξότην, ἵνα λαλήσῃ αὐτῇ περὶ ἐμοῦ ἐνώπιον τοῦ πατρὸς τῆς· ἐὰν δὲ ἐκ τῶν λόγων τῆς εὐρεθῶ ἔνοχος, οὐ μόνον νὰ μοῦ ἀφαιρέσῃτε τὸ ἀξίωμα, ἀλλὰ καὶ εἰς θάνατον νὰ με καταδικάσητε.

ΔΟΥΕ. Ἄς ἔλθῃ ἐδῶ ἡ Δυσδαίμονα.

ΟΘΕΛΛ. Σημαιοφόρος ὀδηγήσαι τους, διότι σὺ γνωρίζεις τὸ μέρος καλλίτερα.

(Ἐξέρχονται ὁ Ἰάγος καὶ κλητῆρες.)

Ἐν τῷ μεταξύ δὲ, με ὅσῃν εὐκρίνειαν ἐξομολογῶμαι τὰ ἁμαρτήματά μου ἐνώπιον τοῦ θεοῦ, θέλω ἐκθέσει εἰς τὸ σεβαστὸν συνέδριον τὸ πῶς εἰς τὴν καρδίαν μου ἐνεβρίχθη ὁ πρὸς τὴν ὥριαν κόρην ἔρως μου, καὶ πῶς αὕτη με ἠγάπησε.

ΔΟΥΕ. Εἰπέ ἡμῖν Ὁθέλλε.

ΟΘΕΛΛ. Ὁ πατὴρ τῆς με ἠγάπα, καὶ με προσέκαλε συνεῶς εἰς τὴν οἰκίαν του. Με ἠρώτα ἀκαταπύστως περὶ τῶν συμβάντων ἐκάστου ἔτους τοῦ βίου μου. περὶ τῶν μαχῶν καὶ πολιορκιῶν ἐναῖς εὐρεθῆν, καὶ περὶ τῶν κινδύνων εἰς οὓς ἐξετέθη· διέτρεχον λοιπὸν αὐτὰ, ἀρχόμενος ἐκ τῆς παιδικῆς ἡλικίας καὶ τελειόνων εἰς τὴν στυγερὴν καθ' ἣν με περικεῖλαι νὰ τὰ διηγηθῶ. Τότε λοιπὸν τῷ ἐλεγον περὶ τρομερωτάτων κινδύνων, οἰκτρῶν δυστυχημάτων διὰ ξηρᾶς καὶ θαλάσσης· ὅτι πολλὰκις μικροῦ ἐδῆλτε νὰ φονευσθῶ τὸν ὀλέθριον ῥῆμα τοῦ τεῖχους, ὅτι πολλὰκις ἠχμαλωτίσθην ὑπὸ τοῦ ἀγρίου ἐχθροῦ καὶ ἐπωλήθην ὡς ἀνθρώπου, καὶ τίνι τρόπῳ πάλιν ἀπελυτρώθην· περὶ τῆς διαγωγῆς μου εἰς τὰς πλανήσεις μου, ἐν αἷς διηγούμην περὶ μεγάλων σκληρίων περὶ ἀπεράντων ἐρήμων περὶ δυσβάτων λατομείων, βράχων, καὶ ὁρέων τῶν ὁποίων αἱ κορυφαὶ φθάνουσιν εἰς τὸν οὐρανόν. Τοιαύτη ἦν ἡ διηγησίς μου· διηγούμην δὲ καὶ περὶ ἀνθρωποφάγων καταβιβρωσκότων ἀλλήλων, καὶ περὶ τερατωδῶν ἀνθρώπων τῶν ὁποίων ἡ κεφαλὴ φέρεται ὑπὸ τὸν ὦμον, εἰς τὴν διήγησιν ταύτην ἡ Δυσδαίμονα προσεῖχε μετὰ προσοδίων· ἀναγκάζομένη δὲ ὑπὸ τῶν οἰκαιῶν ἀπορολιῶν ν' ἀπομακρυνθῇ ἐπέστρεφεν ἐν τάχει, ἥμα ἐτελείονε τὸ ἐργον τῆς, καὶ πάλιν ἤκουσεν ὅτι με ἀπληστον οὖς. Παρατηρῆς σας δὲ τοῦτο ἐδράξαμην καλῶς· τινος εὐκαιρίας καὶ τὴν ἐκαμὴ με πλάγιον τρόπον νὰ με παρακαλέσῃ ὅπως τῇ διηγηθῶ ὅλην μου τὴν ἐν τῷ κόσμῳ περιπλάνησιν, τῆς ὁποίας ἔχουν ἀκούσει μόνον τεμάχια ἀσυνάρτητα Συγ-

κατένευσα, καὶ ἐν διηγουμένη πολλὰκις εἶδον δάκρυα βέοντα ἀπὸ τοῦς ὀφθαλμοῦς τῆς διὰ τῆς ὥμιλου περὶ τρομεροῦ δυστυχήματος τὸ ὅπῃν ἔπαθον ἐν τῇ νεαρᾷ ἡλικίᾳ μου. Τελειωθείσης δὲ τῆς ἱστορίας μου με ἀντέμειβε διὰ πλήθους στεναγμῶν· ὤμυνεν ὅτι ἦτο παράδοξος καὶ ὑπερβάνουσα καὶ αὐτὰ τὰ ὅρια τοῦ παραδόξου· ὅτι ἦτο λυπηρὰ, ὡ! λίαν ἀξιολύπητος. «Εἴθε νὰ μὴ τὴν ἤκουον», ἔλεγε, καὶ πάλιν «εἴθε ὁ θεὸς νὰ με ἔκκενεν ὁμοῖον σου». Με ἠχρίστε καὶ μ' ἐσυμβούλευεν ἂν εἶχον κανένα φίλον ἐρῶντα αὐτῇ, νὰ τὸν διδάξω νὰ τῇ διηγητῇ τὴν ἱστορίαν μου, ἵνα ἐλκύσῃ αὐτήν. Τοῦτο ἀκούσας τῇ ἐξέφρασα τὰ αἰσθηματά μου· με ἠγάπησε διὰ τοῦς κινδύνους τοῦ ὁποίου ὑπέστην, καὶ ἐγὼ ἠγάπησα αὐτὴν διὰ τὴν συμπαθῆ καρδίαν τῆς· ἰδοὺ ἡ μόνη μαγεία τὴν ὅποιαν μετεχειρίσθη. Ἀλλ' ἰδοὺ καὶ ἡ κυρία ἂς μαρτυρήσῃ μόνη περὶ αὐτῶν.

(Εἰσέρχεται ἡ Δυσδαίμονα, Ἰάγος, καὶ θεράποντες)

ΔΟΥΕ. Φρονῶ ὅτι ἡ διήγησις αὕτη εἶναι ἱκανὴ νὰ ἐμπνεύσῃ ἔρωτα καὶ εἰς τὴν θυγατέρα μου. Φίλε Βραδάντις, δεξιῶ, τι μένει ἀγαθὸν ἐκ τοῦ ἀθεραπεύτου τούτου κακοῦ, διότι κάλλιον νὰ πολεμῇ τις με συντετριμμένα ὄπλα παρὰ νὰ πολεμῇ ἀσπίλος.

ΒΡΑ. Σὰς παρακαλῶ ν' ἀκούσητε αὐτῆς, καὶ ἐὰν ὁμολογήσῃ ὅτι τὸ ἥμισυ τῆς ἐροτοπλοκίας ταύτης ἀνήκει εἰς αὐτὴν, νὰ πέσῃ κεραυνὸς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου ἐὰν μεμψῶ τὸν ἄνδρα! Πρόσελθε, καλὴ μου κυρία· βλέπεις ἐνταῦθα εἰς ὅλην τὴν ὁμήγουριν κανένα, εἰς τὸν ὅποιον χρεωστῆς ὑπακοῇ μάλλον. ἢ εἰς ἐμὲ;

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ. Εἰγενέσθαι πάτερ! αἰσθάνομαι ἐνταῦθα τὴν ὑπακοὴν μου διηρημένην· εἰς ὅμας χρεωστῶ τὴν ζωὴν καὶ ἀνατροφήν μου· καὶ ἡ ζωὴ καὶ ἀνατροφή μου με διδάσκουσι τὸ πῶς νὰ σὰς σέβωμαι. Μέχρι τοῦδε συνηθάνομην τὸ κατῆκον τῆς θυγατρὸς, σὰς ἐθέλουν ὡς κύριον τῆς ὑπακοῆς μου· ἀλλ' ἰδοὺ ὁ σῖζυγός μου, καὶ ὅσῃν ὑπακοὴν ἔδειξεν ἡ μήτηρ μου πρὸς ὅμας, προτιμῶ σὰ τὸν σύζυγόν τας καὶ αὐτὸ τοῦ πατρὸς τῆς, τοσούτην χρεωστῶ καὶ ἐγὼ πρὸς τὸν Μκύρον, τὸν αὐθέντην μου.

ΑΡΑ. Ὁ Θεὸς νὰ σὰς εὐλογῇ! Δὲν ἔχω πλέον νὰ εἰπω τίποτε ἂς ἐνασχοληθῶμεν ἡδὲ περὶ τῶν πραγμάτων τῆς πόλεως· κάλλιον νὰ υιοθετῇ τις περὶ νὰ γεννᾷ τέκνα. Πρόσελθε Μκύρε, σοὶ δίδω ἐξ ὅλης καρδίας· ἐκεῖνο τὸ ὅποιον, ἂν δὲν τὸ εἶχες ἥδη ἦθελον παντὶ σθένει φυλάξει ἀπὸ σοῦ. Εἴ αἰτίας σοῦ, φιλάτῃ μου, χρεῖω ὅτι δὲν ἔχω ἄλλο τέκνον, διότι ἡ φυγὴ σου ἦλθε με καταστήσει τύραννον αὐτῶν ἦθελον βάλαι ἀλύσεις εἰς τοὺς πόδας των. — Ἐτελείωσα αὐθέντα μου.

ΔΟΥΕ. Ἐπιτρέψτε μοι νὰ ὁμιλήσω εἰς τόπον ὡθύν, καὶ νὰ σὰς ἐνθυμίσω ἀλήθειαν τινὰ δυναμένην νὰ σὰς ἐμπνεύσῃ ἐπιεικειαν πρὸς τοὺς ἐραστάς τούτους. Ὅταν δὲν ὑπάρχῃ πλέον θρασύτης, ὡς ἐγὼ, καὶ ἐλπίδος· μετρίασθαι λυπὴν κηρυγού-

ται καὶ θεραπεύεται ἀπ' ἐκτῆς· τὸ νὰ ἐξακολουθῇ δὲ νὰ λυπηταί τις διὰ τὰ πέραθοντα θανά, εἶναι μέσον τοῦ νὰ ἐπισύρῃ καὶ ἄλλας συμφορὰς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του· ὅταν δὲν δυνατὰ τις νὰ ἐμποδίσῃ τὴν δυσμενῆ τύχην τοῦ νὰ τοῦ ἀφαιρέσῃ τιμὰς τῆς, διὰ τῆς ὑπομονῆς ἐμπαίξῃ τὴν βλάβην αὐτῆς· καὶ ὁ μειδιῶν ληστευόμενος κλέπτει τι παρὰ τοῦ κλέπτου· ὁ δὲ περὶ δόξας εἰς ματαίαν λύπην ζημιᾷ ἐκείνου.

ΒΡΑ. Αἰπὸν ἂς ἀρήτωμεν καὶ ἡμεῖς τὸν Τοῦρκον νὰ μᾶς ἀφαιρέσῃ τὴν Κύπρον, διότι δὲν τὴν χάνομεν ἐν ὅτῳ δυνάμεθα νὰ μειδιώμεν! Εὐκόλως ὑποφέρει τις τὰ γνωμικά, ὅταν δὲν πάσχει ἄλλο ἢ τὸ νὰ ἀκούῃ τὰς ματαίας παραγορίας τὰς ὁποίας παρέχουσιν. Ἀλλ' ὑποφέρει ἐνταῦθα καὶ τὴν λύπην καὶ τὸ γνωμικὸν ἐκεῖνος ὅστις διὰ νὰ θεραπεύσῃ τὸ κακὸν του, δανείζεται τὰ γνωμικά παρὰ τῆς ὑπομονῆς, ὡς βλάβαινον ἢ ὡς χολὴν, διότι ἔχονται καὶ τὰς δύο ἐνεργείας ἐκμαφοτερίζουσι. Ἀλλὰ τὰ λόγια εἶναι λόγια καὶ ποτὶ δὲν εἶδον τὴν πληγωμένην καρδίαν θεραπευθεῖσαν διὰ τοῦ ὧτός.

Σὰς ἐκεῖνῳ ταπεινῶς· νὰ ἐνασχοληθῇτε εἰς τὰ τῆς πόλεως

ΔΟΥΕ. Ὁ Τοῦρκος μετὰ κραταιοῦ στόλου διενύθεται εἰς Κύπρον. — Ὁθέλλε σὺ γνωρίζεις κάλλιστα πάντων τὰ δορυώματα τῆς νήσου ταύτης· εἶναι μὲν ἀληθές ὅτι ἔχονεν ἐκεῖ ἄνδρα καθ' ὅλα ἀξίον τῆς θείσεως του, ἡ κοινὴ ὅμως γνώμη, ἡ δέσποινα τῆς ἀληθείας, ἐκφράζει μείζονα ἐμπιστοσύνην ὑπὲρ σοῦ. Ὅα χρειασθῇ λοιπὸν νὰ μετριάσῃτε τὰς ἀπολαύσεις τῆς νέας εὐδαιμονίας σας διὰ τῶν σκληροπαθειῶν τῆς κινδυνώδους ταύτης ἐκστρατείας.

ΟΘΕΛΛ. Ἡ πνιδυμὰ τῶν ἐξῆς ὡ γαῖραι συγκλητικοί, τὴν περὶ δὴ καὶ σιτηρὰν κλινὴν τοῦ πολέμου, ἔτρεψε δι' ἐμὲ εἰς ἐξωγασμένην κλινὴν ἐξ ὁλλῶν, καὶ σὰς βεβαίως ὅτι αἰσθάνομαι πρόθυμον χαρὰν εἰς τὴν σκληραγωγίαν, διὸ ἀσμένως ἀναδέχομαι τὴν κατὰ τῶν Ὁθωμανῶν ταύτην ἐκστρατείαν, καὶ ὑποκλίνωμαι ταπεινῶς ἐνώπιόν σας, αἰτοῦμαι τὴν ἐντίμον περιθαλψὴν τῆς συζύγου μου αἰτούμαι ὑπὲρ αὐτῆς πόρον καὶ ἀναπαύσεις τοῦ βίου ἀρμοδίου εἰς τὴν καταγωγὴν καὶ ἀνατροφήν αὐτῆς.

ΔΟΥΕ. Ἐν εὐερεστῇσθε ἂς κατοικῇ ὑπὸ τὴν πατρικὴν στέγην σας.

ΒΡΑ. Δὲν στέργω.

ΟΘΕΛΛ. Οὐδ' ἐγὼ.

ΔΥΣΔΑΙΜ. Ἀλλ' οὐδ' ἐγὼ, διότι δὲν θέλω νὰ πικρῶν τὸν πατέρα μου. Ἀλλ' ὡς γενναῖος δοῦξ, κλινάτε τὸ οὖς εὐμενῶς εἰς τὰς ἐγκρατείας ἐξηγήσεις μου, καὶ ὑποστηρίξτε τὴν ἀρετὴν αἰτησίν μου.

ΔΟΥΕ. Τί ἐπιθυμεῖτε, ὦ Δυσδαίμονα;

ΔΥΣΔΑΙΜ. Τὸ ὅτι ἀγαπῶ τὸν Μκύρον ἵνα ζῷ μετ' αὐτοῦ κηρύττει ἡ ἀπότολος· διακωγὴν μου, καὶ αἱ τρικυμῆς εἰς τὰς ὁποίας ἐκθίω τὴν ζωὴν μου. Ἡ καρδία μου ἐπεδουλώθη ὑπὸ τῶν σπανίων

ἀρετῶν τοῦ ἀνδρός μου· εἶδον τὴν καλλονὴν αὐτοῦ εἰς τὴν ψυχὴν σου, καὶ παρῖδωκα τὴν ψυχὴν καὶ τὴν τύχην μου εἰς τὰς τιμὰς σου καὶ εἰς τὴν ἀνδρίαν σου.

Ὅθεν φίλοι ἄρχοντες ἐὰν μείνω ἐνταῦθα, ἵνα φθέρω δὲ ἐπιπλά μου ἐν εἰρήνῃ, στερούμαι τῆς ἰθιῆς ἡδονῆς ἢν θέλουν μοι ἐμπνέει αἱ ἀρεταὶ σου, διὰ τὰς ὑποίας ἡρόσθη αὐτοῦ καὶ κατὰ τὸ διαστημα τῆς ἀφορήτου δι' ἐμὲ ἀπουσίας σου, θέλω διάγει βίον ἀνίας καὶ ἀδυναμίας· ἐπιτρέψατέ μοι νὰ ὑπάγω μετ' αὐτοῦ.

ΟΘΕΑΛ. Ἀρχόντες, σὺς ἱκετεύω, δότε τὴν ψῆφον ὑμῶν γεννηθῆναι τὸ θέλημα αὐτῆς. Δὲν ζητῶ τοῦτο διὰ λόγους ἐρωτικούς, καὶ πρὸς εὐχαρίστησιν νεανικοῦ παθους, ἀλλ' ἵνα φανῶ πρῶτος εἰς τὸ νὰ ἐκπληρῶ τὰς εὐχὰς τῆς. Μὴ γένοιτο δὲ νὰ συλλογισθῇτε διὰ μίαν στιγμὴν, ὅτι ἐπειδὴ θέλει εἶναι μετ' ἐμοῦ, θέλω ἀμελλῆσαι τὰ μεγάλα καὶ σπουδαῖα καθήκοντά μου. Ὅταν τὰ παλγνία τοῦ κούφου ἔρωτος χανῶσιν τὴν διανοίαν καὶ ἐκ νευρώσεως τὰς δυνάμεις μου, καὶ ἡ τέρψις καὶ τρυφή μου κωλύσιν τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἔργου μου, ἂς τρέψωσιν αἱ γυναῖκες τὴν περικεφαλαίαν μου εἰς χύτραν, καὶ πᾶσα ὄρεσι καὶ πᾶσα ἀτιμία ἂς ἀμαυρώσῃ τὴν φήμην μου.

ΔΟΥΕ. Ἐστω ὅπως ἀποφασίσῃτε ἐκ συμφώνου, ἀλλὰ τὸ κατεπεῖγον τοῦ πράγματος μᾶς κραεῖ εἰς ἄμεσον βοήθειαν, καὶ πρέπει νῆ σπεύσωμεν. — Πρέπει ν' ἀποπλεύσῃτε ταύτην τὴν νύκτα.

ΔΥΣΔΑΙΜ. Ταύτην τὴν νύκτα, αὐθέντα!

ΔΟΥΕ. Ταύτην τὴν νύκτα.

ΟΘΕΑΛ. Ἐξ ὧλης ψυχῆς.

ΔΟΥΕ. Εἰς τὰς ἐννεία τῆς πρωῆας θέλομεν πάλιν συνελθεῖν ἐνταῦθα. Ὅθελλε, ἀφῆτε κανένα ἀξιωματικόν, ὅστις θέλει σὺς φέρεσι κατόπιν τὰς τελευταίας διαταγὰς μας, καὶ ὅτι, ἄλλο τιμολογῆς καὶ σπουδαῖον σὺς ἐνδιαφέρει.

ΟΘΕΑΛ. Ἐὰν εὐαρεστῇται ἡ Γαληνιώτης σας, ἰδοὺ, ἀφίω τὸν σηματοφόρον μου, ἄνθρωπον πιστὸν καὶ τίμιον· εἰς τοῦτον ἀποστέλλω τὸ νὰ συνοδεύσῃ τὴν σύζυγόν μου, καὶ πᾶν ὅτι ἡ Γαληνιώτης σας θελήσῃ νὰ μοι στείλῃ κατόπιν.

ΔΟΥΕ. Ἐστω οὕτω, — (στραφεῖς δὲ πρὸς τὸν Βραδάντιον) Ἐὰν ἡ ἀρετὴ δὲν στερεῖται καλλονῆς, ὁ Μαῦρος γαμβρός σας εἶναι ὁ λευκότερος καὶ ὠραιότερος γαμβρός τοῦ κόσμου.

1ος ΓΕΦΟΥΣ. Ὑγίαινε, ἀνδρεῖ Μαῦρε! Σὺς συνιστῶμεν τὴν καλὴν Δυσδαίμοναν.

ΒΡΑ. Ἐγὼ τὴν ἐννοεῖν Μαῦρε· ἀνοίξῃς τὰ μάτια σου! ἡ ἀπατήσασα τὸν πατέρα τῆς δύναται νὰ ἀπατήσῃ καὶ σέ.

(Ἐξέρχονται Δούε, Γερυσιστοί, Ἀξιωματικοί κ. λ.)

ΟΘΕΑΛ. Μὲ τὴν ζωὴν μου σὺς ἐγγυῶμαι διὰ τὴν τιμιότητά τῆς. — Πιστέ μου φίλε Ἰάγε ἀνάγκη νὰ σοὶ ἀφίσω τὴν Δυσδαίμοναν μου· ἐκ παρα-

καλῶ λοιπὸν νὰ θεραπεύῃ αὐτὴν ἡ σύζυγός σου καὶ νὰ φέρῃς αὐτὰς κατόπιν μὲ τὰς προσήκουσας εὐκολίας. Ἐλθέ Δυσδαίμονα, δὲν μοι μένει πλέον εἰμὴ μία μόνη ὥρα διὰ τὸν ἔρωτα καὶ λοιπὰς κοσμικὰς φροντίδας μου· ἂς ὑπακούσωμεν εἰς τὰς περιστάσεις.

(Ἐξέρχονται Ὅθελος καὶ Δυσδαίμονα.)

ΡΟΔ. Ἰάγε!

ΙΑΓΟΣ. Τί λέγεις, ὦ εὐγενὲς ψυχῇ!

ΡΟΔ. Τί μὲ λὲς νὰ κάμω;

ΙΑΓ. Πάγαινε νὰ πλαγιάσῃς καὶ νὰ κοιμηθῇς.

ΡΟΔ. Θὰ πάγω ἀμέσως νὰ πῶς νὰ πνιγῶ.

ΙΑΓ. Ἀν τὸ κάμῃς δὲν σ' ἀγαπῶ πλέον· διὰ τί, ἀντίθετος κύριε, θέλεις νὰ πῆς νὰ πνιγῇς;

ΡΟΔ. Ἀνοσία εἶναι τὸ νὰ ζῇ τις, ὅταν ἡ ζωὴ εἶναι βράσανος· ὅταν ὁ μόνος ἱατρός εἶναι ὁ θάνατος καταφεύγουμεν εἰς αὐτόν.

ΙΑΓ. Ὡς τῆς ἀθλιότητος! εἰκοσιοκτὼ ἡδὴ ἔτη βλέπω τὸν κόσμον, καὶ ἀφ' οὗτο ἤρχισα νὰ κρίνω μεταξὺ ζημίας καὶ συμφέροντος δὲν δύναμαι νὰ εὐρω ἄνθρωπον γινώσκοντα καλῶς τὸ ἀγαπᾶν ἑαυτόν. Ὅταν καταντήσω νὰ λέγω ὅτι τὸ πνιγὼν διὰ τὰ μαῦρα μάτια μίαν παλακίδος ἐνὸς μαῦρος, τότε τί μοι μένει παρὰ ν' ἀνταλλάξω τὴν ἀνθερωπικὴν φύσιν μου μὲ τὴν τοῦ πῆθκος.

ΡΟΔ. Τί νὰ κάμω; ὁμολογῶ ὅτι ἐντρέπομαι διότι εἶμαι τόσον ἐρωτόληπτος, ἀλλ' ἡ ἀρετὴ μου δὲν εἶναι ἱκανὴ νὰ μὲ θεραπεύσῃ.

ΙΑΓ. Ἀρετὴ; μαροῦλια! ἀπὸ ἐμᾶς ἐξαρτᾶται νὰ ζήσῃς τοιοῦτος ἢ τοιοῦτος· διότι τὰ σώματα ἡμῶν εἶναι κῆποι μας, ἡ δὲ θέλησίς μας εἶναι κηπουρός· ὥστε εἴτε κηρὰς φυτεύσωμεν ἐν αὐτῷ εἴτε θριδάκας σπείρωμεν, ὅσωνον ἢ ὅσων, φυτὰ ποικίλα ἢ ἐν μόνον εἶδος φυτῶν, καὶ εἴτε διὰ τῆς ὀκνηρίας ἡμῶν καταστήσωμεν αὐτὸ ἄγονον εἴτε διὰ τῆς ἐπιμελείας γόνιμον τοῦτο ἐξαρτᾶται ὅλως διόλου ἀπὸ τὴν θέλησιν ἡμῶν· ἐὰν ἡ πλάστηξ τοῦ βίου δὲν εἴχῃ βόρος λογικοῦ πρὸς ἀντιστάθμισιν τῶν παθῶν, διὰ τῆς κτηνωδίας τῆς φύσεώς μας ἡ θέλωμεν καταντῆσεν εἰς ἄτοπα. Ἀλλ' ἔχουμεν τὸ λογικὸν ἵνα πράξῃ τὰς λυσώδεις ὁρμὰς τῶν παθῶν, καὶ τὰ κέντρα τῆς σαρκὸς, ἀγαλινώτους ἐπιθυμίας· ὅθεν συμπεραίνω ὅτι ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ὀνομάζεις ἔρωτα οὐδ' εἶναι ἐν τῇ καρδίᾳ ὡς ἀγρία τις ἄκανθα ἢ ὡς παρσίαν τινι βλάστῃμα.

ΡΟΔ. Εἶναι ἀκατανόητον πρᾶγμα.

ΙΑΓ. Ναί, ὁ ἔρως εἶναι ἀπλὸς ἀνοησμός τοῦ αἵματος, κατὰ παραχώρησιν τῆς βουλῆσεως. Ἀνδρίζου, φίλε μου! Νὰ πνιγῇς!!! Νὰ πνιγῇς ἢ γάταις καὶ τὰ ἄμματα σκυλῶν, Ἐκφυρῶν φέλος σου, καὶ ἐκφύρα ὅτι εἶμαι συνδεδεμένος μετὰ σοῦ με σχολία αἰωνίου σκληρότητος καὶ διαρκείας, καὶ σὺς βεβαίω ὅτι ποτὶ δὲν εὐρέθην εἰς θέσιν τοῦ νὰ σὲ ὑπερτήσω τόσον καλῶς ὅσον τώρα. Βάλε χρήματα εἰς τὸ θαλάμιόν σου, ἀκολούθει τὴν ἐκστρατείαν ταύτην, μεταβάλε τὴν ὥραν ἐφ' ἣν σὺ

πλαστὸν γενεῖν, ἀλλὰ πρὸ πάντων βάλε χρήματα εἰς θαλάμιόν σου· ἀδύνατον εἶναι ὁ πρὸς τὸν Μαῦρον ἔρως τῆς Δυσδαίμονος νὰ διαρκῇ πολὺν χρόνον, — γέμισε τὴν σκευὴν σου μὲ χρήματα, — καὶ οὐδ' ὁ ἔρως τοῦ Μοῦρου πρὸς αὐτὴν ἡ ἀρχὴ ὑπῆρξε εἰς αὐτὴν καὶ θέλει ἰδεῖ τέλος ἀναλγῶν. — γέμισε τὴν σκευὴν σου καὶ ἀκολουθεῖς μας. — Οἱ μαῦροι δὲν εἶναι περίεργοι διὰ τὴν σταθερότητα των. — γέμισε τὴν σκευὴν σου ἢ τροφὴ ἢ τίς τῶρα τοῦ φαίνεται ἡδονικὴ ὡς ἀμείβομαι, μετ' οὐ πολὺ θὰ τῷ φαίνεται πικρὰ ὡς ἡ ἀγριοκολοκύνθη. Φυσικῶς δὲ τῷ λόγῳ καὶ ἡ καρδία τῆς Δυσδαίμονος θέλει τραπῇ πρὸς τὴν νεότητά· ὅταν χορτάσῃ αὐτὴν θέλει ἰδεῖ τὴν ἀνεκρίαν τῆς ἐκλογῆς τῆς οὐδεμίας ἀμφοδουλίας ὅτι θέλει μετοβληθῇ, οὐδεμία! Διὰ τοῦτο λοιπὸν βάλε χρήματα εἰς τὸ θαλάμιόν σου· ἐὰν ἀπεφασίσῃς μετὰ σωστά σου νὰ πῆς σὺ διὰ βόλο, κάμε το εἰς τὸν εὐγενικότερον, παρὰ νὰ πῆς νὰ πνιγῇς. Σύνεζε ἴσα ἀμφοτέρους χρήματα. Ἐὰν τὰ στεφανώματα καὶ μὴ ἀσθενὲς ὑπόσχῃς φυσικῶς ἐνὸς βαρβαροῦ Μαῦρου καὶ μὴ οὐκ ἐκφυρῶν Βενετσιάνας δὲν εἶναι ἀνυπερέβλητα προσέχματα διὰ τὸ πνεῦμά μου καὶ διὰ τὴν πονηρίαν ὅλης τῆς γειῆς τοῦ Σατανᾶ, θέλεις ἀποκτήσῃ αὐτὴν διὰ τοῦτο λοιπὸν ἐτοιμάσῃς χρήματα. Δὲν ν' ἐτρέπεσαι νὰ λὲς πῶς θὰ πνιγῇς! εἶναι ὅλως δι' ὅλου ἐναντίον τῆς ἡθικῆς καὶ τοῦ ὀρθοῦ λόγου. Δὲν εἶναι προτιμότερον ν' ἀποθάνῃς ἀπὸ χαρὰν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ἐρωμένης σου;

ΡΟΔ. Μοι ὑπόσχῃσαι νὰ ὑπερτήσῃς μετὰ ζήλου τὰς ἐλπίδας μου ἐὰν περιμένω τὴν ἑκδοσιν;

ΙΑΓ. Μὴ σὲ μέλει, περὶ τοῦτου ἔσο βέβαιος· — τρέξε νὰ ἐτοιμάσῃς χρήματα. Σοὶ εἶπον πολλάκις, καὶ σοὶ τὸ ξαναλέγω ὅτι ἀποστρέφομαι τὸν Μαῦρον· ἡ δὲ αἰτία τοῦτο εἶναι ἐγκρίσιμος, καὶ ἡ ἰδικὴ τοῦ οὐχ' ἔττον ἐγκρίσιμος τῆς ἐμῆς. Ἀς ἐνωθώμεν λοιπὸν εἰς τὴν κατ' αὐτοῦ ἐκδικήσιν μας. Ἐὰν καταβρώσῃς νὰ περιώψῃς αἰτίαν εἰς τὸ μέτιπὸν σου, εἰς ἑαυτὸν παρέγεις ἰδούνην καὶ εἰς ἐμὲ τέφρην καὶ γέλωτα. Ὁ χρόνος περιελίγει πολλὰ πράγματα εἰς τὴν γαστέρα σου, τὰ ὅποια θέλει γενέσθαι· σπεύδον λοιπὸν νὰ ἐτοιμάσῃς τὸ ἀγρίον σου. Τὰ λέγομεν διεξεδικώτερον αὐρίον. Ὑγίαινε!

ΡΟΔ. Ποῦ θὰ σ' εὐρω τὸ πρῶτ;

ΙΑΓ. Στὴν κατοικίαν μου.

ΡΟΔ. Σὺς ἀντομόνῳ ἐγκαίρως.

ΙΑΓ. Σπεύδον, Ὑγίαινε! Ἄκουσε Ροδερῖγε!

ΡΟΔ. Τί;

ΙΑΓ. Νὰ βγάλῃς ἐπ' τὸν ἰὸν σου τὸ πνιγμὸν μ' αὐτοῦς;

ΡΟΔ. Ἀλλάξαι γνώμην. Θὰ πωλίσω ὅλα τὰ κτήματα μου.

ΙΑΓ. Κάμε γρήγορα Ὑγίαινε· βάλε ἀκριτὰ χρήματα εἰς τὸ πουργί σου.

(Ἐξέρχεται ὁ Ροδερῖος.)

Οὕτω λοιπὸν ὁ ἀνέπτος οὗτος κατέστη βαλάντιον μου. Ὅθελον εἶναι ἐξευτελισμὸς τῆς πείρας καὶ τῶν γνώσεων τὰς ἐπείας ἀπέκτισσας, ἰὸν ἰδοπαῶν τὴν καιρὸν μου μὲ τοιοῦτον ἡλίθιον δι' ἄλλο ἢ τὸ ὄφελος καὶ τὴν τέρψιν μου. Μισῶ τὸν Μαῦρον, διότι πρὸς τοὺς ἄλλους ἔδεται ἐν Βενετίᾳ ὅτι ἐξέτελεσεν αὐτ' ἐμὲ τὰ συζυγικὰ χρέη μου· Δὲν γνωρίζω ἂν τὸ πρᾶγμα ἦναι ἀληθές, ἀλλ' ἐγὼ δι' ἀπλὴν ὑποψίαν περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ἐνεργῶ ὡς νὰ ἦμην ὑπερέβδαιος. Μὲ ἔχει εἰς τὴν εὐνοίαν καὶ ἐμπιστοσύνην τοῦ λοιπὸν τόσον τὸ καλλίτερον διὰ τὸν σκοπὸν μου· ἂς ἐκλιέωμεν τὸν Κάσιον διὰ τοὺς σκοπούς μας. Παίρνωμεν τὴν θέσιν σου καὶ ἐνταῦθα ὑπερτεροῦμεν τὴν ἐκδικήσιν μας. — Διπλὴ καταγεγραμμένη — γὰρ νὰ δοῦ, γὰρ νὰ δοῦ! πῶς νὰ τὴν κοτοφέρω; — Μετὰ τινα καιρὸν βάλλω εἰς τὸ αὐτὸ τοῦ Ὅθελου. ὅτι ὁ φίλος τάχει πολὺ στενὰ μὲ τὴν γυναῖκά του· εἶναι ὠραῖος καὶ εὐγενὴς τοὺς τρόπους, ὥστε εἶναι καταλλήλος νὰ ἐμνεσθῇ ὑποψίαν, εἶναι κατεσκευασμένος ἐπιτηδὲς διὰ νὰ κλονήσῃ τὴν σταθερότητα τοῦ ὠραίου φύλου. Ὁ Μαῦρος μὲ θεωρεῖ τίμιον, ἐφ' ὅσον κατὰ τὸ φαινόμενον μόνον εἶμαι τοιοῦτος, καὶ ἀγεται καὶ φέρεται ἐκ τῆς ἰνός τῶσον εὐκόλως ὅσον ὁ ὄνος. Τὸ πῦρ, τὸ πῦρ! Συνελήφθη τὸ ἀποτρεπτικὸν τέρας καὶ ὁ ἄδης καὶ ἡ νύξ θέλουν γεννηθῇ αὐτό.

(Ἐπείκει συνέχεια.)

ΘΕΟΦΡΑΣΤΙΑ.

Ὁ Κανησιάρχης.

Ὁ Ἐδμόνδος εἶναι ἀνὴρ καλλίστης ἀνατροφῆς, κακῆς θοῆς ἐλευθέρους, χρώμενος εὐγενῶς τῇ ἰδίᾳ περιουσίᾳ, ἀγαθοεργός, καὶ ἰμῶς τὸν ἀποφεύγουσιν οἱ ἀνθρώποι ἐν τῇ συναναστροφῇ ὡς τὴν πανώλην. Ὅταν οἱ φίλοι του ἐλπίσωσιν αὐτὸν ἐρχόμενον μακρόθεν λαμβάνουσιν ἄλλην ὁδόν, ἵνα μὴ τοὺς ἴδῃ καὶ ἀπαντηθῇ μετ' αὐτῶν ἐντὸς στενῆς ὁδοῦ.

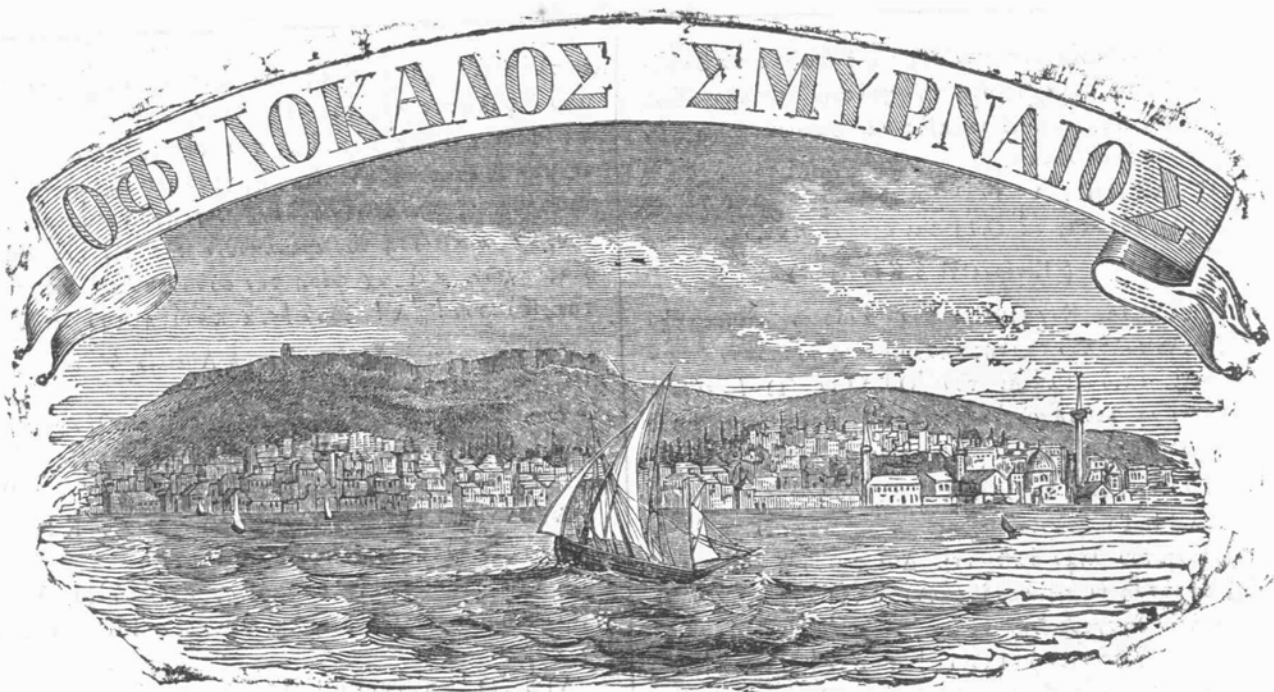
Ὁ Ἐδμόνδος ἀπερχεται εἰς συναναστροφήν, ἂς τὸν ἀκολουθήσωμεν.

Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐξέθεσεν ὀλίγον ἔργα ζητεῖ συγγνώμην κατὰ τὸν ἐξῆς τρόπον· Ἐρχομαι κατ' εὐθείαν ἀπὸ τοῦ προέδρου τοῦ συμβουλίου τῆς ἐπικρατείας, ὅστις με ἐκράτησε μέχρι τοῦ τέλους μίαν σπουδαιότατης συζητήσεως. Ἀμα δὲ ἐδυνάμην ν' ἀπαλλαγθῶ, ἔτρεξα εὐθὺς ἰδῶ.

Εἰς τὴν οἰκιδέσποναν λέγει, — Ὑπῆγχετε χθὲς νὰ ἴδωτε τὸν ἱπποδρόμιον τοῦ πεδίου τοῦ Ἄρεως; Ἐγὼ ἐκαθήμεν ἥσυχά εἰς τὴν οἰκίαν μου ὅτε ὁ πρίγκιψ τοῦ " " ἦλθε καὶ μὲ ἐπῆρε διὰ τῆς βίας διὰ νὰ ὑπάγωμεν ἐκεῖ. Ὁ Ζέφυρος τοῦ (1) εἰς τοῦ ὀποῖου τὰς φλέβας κυκλοφορεῖ καθορὸν οἶμα τῆς Ἀραβίας ἐπῆρε νὰ δρομῇ ἐκεῖ. Διὰ τὸν πειράξω ἱστορημάτων τέσσαρας χιλιάδας διὰ τὴν Λαίλαπα (2) κατὰ

(1) Ὀνομα ἵππου.

(2) Ἐστὸν ὄνομα ἵππου.

« Οὐκ ἐπ' ἄρτῳ μόνῳ ζήσεται ἄνθρωπος ».

ΕΤΟΣ Α΄

ΣΜΥΡΝΗ, τῇ 26 Ὀκτωβρίου 1858.

Ἀριθ. 20

2.

ΟΘΕΛΛΟΣ

ΗΤΟΙ

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ

ΤΡΑΓΩΔΙΑ

ΤΟΥ ΣΑΚΕΣΠΗΡΟΥ

ΠΡΑΞΙΣ Β΄. ΣΚΗΝΗ Α΄.

(Ἡ προτεύουσα πόλις τῆς Κύπρου, ὅπου φαίνεται ἡ παραλία καὶ μέρος τῆς θαλάσσης ἐν τρικυμίᾳ· μακρόθεν φαίνεται λιμὴν, ἀκούεται σφοδρὸς ἀνεμοστρόβιλος, καὶ παρίσταται ὁ Μοντάνος, διοικητὴς τῆς Κύπρου, συνομιλῶν μετὰ δύο ἀξιωματικῶν.)

ΜΟΝΤΑΝΟΣ. Τί φαίνεται ἐκ τοῦ ἀκρωτηρίου εἰς τὸ πέλαγος ;

1ος ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ. Τίποτε· διότι ἡ θαλάσσα εἶναι πολὺ τεταραγμένη, καὶ μεταξὺ τῆς θαλάσσης καὶ τοῦ οὐρανοῦ δὲν δύναται νὰ διακρίνῃ τις πλοῖον.

ΜΟΝΤ. Καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ξηρὰν ὁ ἀνεμος ἠκούσθη τρομερός· ποτὲ σφοδρότερος ἀνεμος δὲν ἐκλόνησε τὰ τείχη μας· ἐὰν μαίνεται τοιοῦτοτρόπως καὶ εἰς τὸ πέλαγος ποῖον εἶναι τὸ δρύϊνον σκάφος, τὸ ὁποῖον πληττόμενον ὑπὸ τοιούτων θαλασίων ὁρέων δὲν θέλει διαβράγχῃ; Τί ἄρα μέλλομεν ν' ἀκούσωμεν !

Β΄ ΑΞΙΩΜ. Τὴν Διασπορὰν τοῦ Τουρικοῦ στόλου· διότι σταθῆτε ἐπὶ τῆς ἀφρίζουσας παραλίας, ἵνα ἴδῃτε ὅτι τὸ ὄργισμένον κύμα· φαίνεται παλαιὸν μὲ τὰ νέφη. Τὸ ἀνεμόπληκτον κύμα, μὲ χαίτην ὀρθωμένην καὶ τερατώδη φαίνεται ραντίζον τὴν σπινθηροβόλον ἄρκτον, καὶ σβύνον τοὺς δορυφόρους τοῦ

ἀπλανοῦς ἀστέρος τοῦ πόλου. Ποτὲ δὲν εἶδον τοσούτον σφοδρῶς πληττομένην καὶ ἀφρίζουσαν τὴν θάλασσαν.

ΜΟΝ. Ἐὰν ὁ Τουρικὸς στόλος δὲν ᾔναι ὑπὸ τὴν σκέπην λιμένος, πρέπει νὰ κατεποντίσθῃ· εἶναι ἀδύνατον ν' ἀνθέξῃ.

(Εἰσέρχεται τρίτος ἀξιωματικός.)

Γ΄ ΑΞΙΩΜ. Λαμπρὰς εἰδήσεις, κύριοι ! ὁ πόλεμος ἐτελείωσεν ἡ λυσσώδης τρικυμία τοσούτον κατεσύντριψε τὸν Τουρικὸν στόλον, ὥστε κατέστησεν αὐτὸν ὅλως ἀνίκανον πρὸς τὸν σκοπὸν του. Ἑνετικὸν πλοῖον εὐμέγεθες καὶ στερεὸν εἶδεν οἰκτρὰ ναυάγια καὶ σχεδὸν ὅλην βλάβην τοῦ ἐχθρικοῦ στόλου.

ΜΟΝΤ. Τῇ ἀληθείᾳ !

Γ΄ ΑΞΙΩΜ. Τὸ πλεῖον ἤδη προσωρμίσθη· εἶναι δὲ Βερναῖον, καὶ Μιχαὴλ Κάσσιος ὁ ὑπασπιστὴς τοῦ ἀνδρείου Μαύρου ἀπεβιβάσθη· καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Μαῦρος εἶναι καθ' ὁδὸν, ἐρχόμενος μετὰ σπουδαίας ἀποστολῆς εἰς Κύπρον ὡς διοικητῆς.

ΜΟΝΤ. Χαίρω, διότι εἶναι ἄξιος νὰ διοικῇ.

Γ΄ ΑΞΙΩΜ. Ἀλλ' ὁ Κάσσιος οὗτος, καίτοι φέρων χαρποιαὶς ἀγγελίας περὶ τοῦ Τουρικοῦ στόλου φαίνεται περίλυπος, καὶ εὐχεται νὰ εὐδωθῇ ὁ Μαῦρος, διότι ἀπεχωρίσθησαν ὑπὸ φοβερᾶς τρικυμίας.

ΜΟΝΤ. Εὐχομαι καὶ ἐγὼ μετ' αὐτοῦ ὑπὲρ τῆς εὐδωσείας τοῦ στρατηγοῦ μας· διότι ὑπηρετήσας ὑπὸ τὰς διαταγὰς του, καὶ σὰς βεβαιῶ ὅτι ὁ ἀνὴρ διοικεῖ ὡς γνήσιον τέκνον τοῦ Ἀρεως. Ἄς σπεύσωμεν εἰς τὴν παραλίαν, τόσον διὰ νὰ ἴδωμεν τὸ

προτορμισθέν πλοίων, ὅταν διὰ τὰ ῥίψωμεν τὰ βλήματα εἰς τὸ πύλαγος διὰ τὸν γενεαῖον Ὁθέλλον, ὥς οὐ ἡ θάλασσα καὶ ὁ οὐρανὸς νὰ φαίνονται ὡς ἐν συγκεχυμένον θέμα.

Γ'. ΑΞΙΩΜ. Ἄγωμεν λοιπὸν, διότι ἀνὰ πᾶσαν στιγμήν δύναται νὰ ἔλθῃ καὶ ἕτερον πλοῖον.

(Εἰσέρχεται ὁ Κάσσιος.)

ΚΑΣΣΙΟΣ. Εὐχριστῶ τὸν ἀνδρῖον διοικητὴν τῆς φιλοπολέμου ταύτης νήσου, ὅστις τοσούτον ἐπιτυχεῖ καὶ ἐπιδοκιμαῖε τὸν Ὁθέλλον. Ὡ! εἴθε ὁ οὐρανὸς νὰ σκέπῃ αὐτὸν κατὰ τῶν στοιχειῶν, διότι ἀπεχωρίσθηεν ἐν φοβερῇ τρικυμίᾳ.

ΜΟΝΤ. Εἶναι ἐντὸς καλοῦ πλοίου;

ΚΑΣΣ. Τὸ πλοῖον εἶναι στερεωτάτον καὶ ὁ πωροῦς του λίαν ἐμπειρὸς. Διὰ τοῦτο ἡ ἐλπίς μου δὲν ἐσβέβη ἐν τῇ καρδίᾳ μου, ἀλλ' αὐξάνει ἐναντίον τῶν δυσχερειῶν.

(Φωνὴ ἐξωθεν) Πλοῖον! πλοῖον! πλοῖον!

(Εἰσέρχεται καὶ ἕτερος ἀξιωματικὸς.)

ΚΑΣΣ. Τί θόρυβος εἶν' αὐτός;

Δ'. ΑΞΙΩΜ. Ἡ πόλις ἐκινώθη, καὶ οἱ πολῖται συναθροίσαντες ἐπὶ τῆς περικλήσεως φωνάζουσι «πλοῖον ἔρχεται».

ΚΑΣΣ. Αἱ ἐλπίδες μου μοὶ περιστῶσιν αὐτὸν ὡς τὸν διοικητὴν.

Β'. ΑΞΙΩΜ. Ἡρχισαν νὰ τὸν χαιρετῶσι διὰ κενονοβιτισμῶν.

(Ἀκούονται κενονοβιτισμοί.)

Τέλος ἐφθασαν οἱ φίλοι μας.

ΚΑΣΣ. Σὺς περικυλῶ Κύριε, ὑπάγετε καὶ φέρετέ με τὴν εἰδήσιν τοῦ τίς ἀφίχθη.

Β'. ΑΞΙΩΜ. Προθύμως.

ΜΟΝΤ. Ἀλλὰ, φίλτατε ὑπασιπύτῃ, ἐνυμνεύθη ὁ στρατηγὸς σας;

ΚΑΣΣ. Ἐνυμνεύθη λίαν ἐπιτυχῶς· ἐνυμνεύθη νεκρῶς ὑπερβιβάζονταν πᾶσαν σύγκρισιν καὶ ὑπερβολικὴν φήμην, ἀριστοτέλειαν τὸ ὅτιον δὲν ἤθελε δυνάμει νὰ ἀπαιμῇ ἡ γράφει· τοῦ μεγίστου κλυτοτέχου. Προικισμένη μὲ πᾶσαν τελειότητα ἦν ὁ πλάστης· χαρίζε εἰς τοὺς βρωτοὺς, ὑπερβιβάνει πᾶν ὅ, τι ἐξήρην. Αἰπὸν; τίς ἐφθασε;

(Ὁ δεύτερος ἀξιωματικὸς ἐπνευθάνει)

Β'. ΑΞΙΩΜ. Κἀποῖος Ἰάγος, σηματοφόρος τοῦ στρατηγοῦ.

ΚΑΣΣ. Παλὴ εὐτυχῆς ὑπῆρξεν. Καὶ αὐτὰ αἱ τρικυμῖαι, τὰ ἀφελότατα κύματα, οἱ ὠρύμνοι ἀνεμοί, οἱ τραχεῖς βράχοι, καὶ ἡ συσπαρασμένη ἄλμος, πέντες προδίδει, ζητοῦντες νὰ καταποντίσῃσι τὰ ἀθῶα πλοῖα εἰς τὴν διὰ τῶν τῶν — οἰκτερίζοντες τὴν καλλονὴν, ἀπείδων πρὸς κερδὸν τὴν ὀλεθρίαν φύσιν τῶν, ἵνα ἀρήσῃσι τὴν θεοειδῆ ἀνταμιῶν νὰ περᾶσιν ἀσφαλῶς.

ΜΟΝ. Τίς αὕτη;

ΚΑΣΣ. Εἶναι ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος, ὁ στρατηγὸς τοῦ στρατηγοῦ μας, συνοδευμένη ὑπὸ τοῦ εὐτόλμου Ἰάγου. Ἡ ἀριεὶς του ἐνταῦθα τόσον ταχέως μᾶς

ἐκπλήττει! μετὰ διέπλυνον ἐπταήμερον! — Θεέ μου! φύλαττε καὶ τὸν Ὁθέλλον, καὶ πνεύσον εἰς τὰ ἱστία του διὰ τῆς ἰδίας σου πνοῆς, ἵνα λαμπρύνῃ τὸν λιμένα τοῦτον διὰ τῆς παρουσίας του, νὰ ἐντραυρήσῃ εἰς τὴν στοργὴν τῆς πιστῆς ἀνταμιῶν σου, νὰ ἀνανεώσῃ τὸ ἀρεμάνιον πῶρ εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν, καὶ νὰ φέρῃ τὴν εὐτυχίαν εἰς ἅπαντας τὴν Κύπρον! Ἀ! ἰδοὺ! τὰ πλοῖα τοῦ πλοῦτος

(Εἰσέρχονται ἡ ἀνταμιῶν, ἡ Αἰμιλία ὁ Ἰάγος, ὁ Ῥοδερῖκος, καὶ θεράποντες.)

ἦλθον εἰς τὴν ξηρὰν! Ἀνδρες Κύπριοι κλίνετε τὸ γόνυ ἐνώπιον αὐτῆς. Χαίρε δέσποινα! Ἡ χάρις τοῦ Ὑψίστου ἐπὶ τῆς σεπτῆς κεφαλῆς σου!

ΔΥΣΑΙΜΟΝΑ. Σὺς εὐχριστῶ γενναῖε Κάσσιε. Τί εἰδήσεις ἔχετε περὶ τοῦ κυρίου μου;

ΚΑΣΣ. Δὲν ἐφθασεν ἀκόμη, καὶ οὐδὲν ἄλλο ἠξέσῳ ἢ ὅτι εἶναι καλὰ, καὶ θέλομεν ἰδεῖν αὐτὸν ἐν τάχει.

ΔΥΣ. Ὡ! φοβοῦμαι! Πῶς ἀπεχωρίσθητε;

ΚΑΣΣ. Ἡ τρομερὰ πᾶλη τῆς θαλάσσης μετὰ τοῦ οὐρανοῦ μᾶς ἐχώρισεν. Ἀλλ' ἰδοὺ ἀκούσατε! «πλοῖον!»

(Κρυγὴ ἐσωθεν ἀγγέλλουσα τὴν ἔλευσιν πλοῦτος, καὶ κενονοβιτισμοί.)

Β'. ΑΞΙΩΜ. Χαιρετῶσι τὴν ἀκρόπολιν· εἶναι βέβαια φίλοι.

ΚΑΣΣ. Ὑπάγετε νὰ ἴδῃτε.

(Εἰσέρχεται εἰς ἀξιωματικὸς.)

Φίλε σηματοφόρε, καλῶς ὤρισες. — (πρὸς τὴν Αἰμιλίαν) Κυρία καλῶς ὤρισας — Μὴ σὺς κακορραγὴ φίλε Ἰάγε, ἐάν, ὡς ἐκ τῆς ἀνατροφῆς μου λαμβάνω τὸ θάρρος τοῦτο.

(φιλῶν αὐτήν.)

ΙΑΓ. Κύριέ μου, ἐν σὺς ἔδιδες τόσον ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς, ὅταν δίδεις πολλὰς εἰς ἐμὲ ἀπὸ τὴν γλῶσσάν σου, ἡθέλεις χορτάσαι.

ΔΥΣ. Κἀν τί λέγεται; στόμα ἔχει καὶ λαλῇ δὲν ἔχει.

ΙΑΓ. Ἐχει καὶ πολλὴν μάστιγα, καὶ τὸ αἰσθάνομαι πρὸ πάντων ὅταν νυστάζω. Τὸ πιστεύω τὸ μ'προσέτα' στὴν ἀρετὴν σὺς τραχὺ κομμάτι παρὰ μέσας τὴν γλῶσσάν σου, καὶ μαλόνει μὲ τὸν νοῦν σου.

Αἰμιλία. Οἱ λόγοι σου δὲν ἐχρῶσι βᾶσιν.

ΙΑΓΟΣ. Σωπάτε, σιωπάτε· εἴθε γρηπτενικαὶ εἰκόνες ἐκ τῆς οἰκίας, κώδωνες ἐν τῇ αἰθούσῃ, τίγρεις πρὸς τοὺς ὑπὲρ τῆς σας, ὅσαι εἰς τὰς κατὰ τῶν ἄλλων ὕβρεις σας, δαίμονες ὅταν ὕβρισθῇτε, καὶ ἡμέραν μὲν σπαταλᾶτε τὸν καιρὸν σας εἰς μακρολογίας, τὴν δὲ νύκτα εἰσθίει καλὰι ροικοκυραὶ, διότι εἴθε ἡσυχοί. (*)

ΔΥΣ. Ἐντροπή σου, κακογλωττῶς!

ΙΑΓ. Τοῦρκος ν' ἀποθάνω ἂν δὲν λέγω τὴν ἀλήθειαν.

Αἰμ. Αἰπὸν νὰ μὴ συγγράψῃς τὸ ἐγκώμιόν μου.

ΙΑΓ. Ὁ Θεὸς νὰ μὴ φυλάξῃ!

ΔΥΣ. Τί ἤθελες εἰπεῖν ἐάν ἐρχομαι τὸ ἰδικόν μου;

(*) Ἄλλως ἔχει τὸ πρωτότυπον.

ΙΑΓ. Εὐγενεστάτη, κυρία, α μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν· διότι ἄλλο ἀπὸ σάτυραν δὲν γνωρίζω.

ΔΥΣ. Ναί, ναί, σὲ παρακαλῶ νὰ μᾶς πῇς. Ὑπῆγε κανεῖς εἰς τὸν λιμένα;

ΙΑΓ. Ναί, κυρία μου.

ΔΥΣ. Δὲν εἶμαι διόλου εὐθυμος, ἀλλὰ προσπαθῶ νὰ διασκεδάσω τὴν κατῆρσιν μου, λαμβάνουσα ὕψιν εὐθυμίας. Ἐλα λοιπὸν· εἰπέ πῶς ἤθελες μὲ ἐγκωμιάσεις.

ΙΑΓ. Αὐτὸ σύλλογιζομαι· ἀλλὰ τὸ πνευμά μου κάμνει ἀντίστασιν, χρειάζεται νὰ τὸ βγάλω ἀπὸ τὸ κρανίον μου μὲ πολλὴν κόπον· καὶ φοβοῦμαι μήπως σῶρον πολὺ δύναται βγάλω ἐξω καὶ τὰ μυελά μου. Ἀλλ' ἡ μουσά μου ἤρρισε νὰ κοιλοπονή, καὶ πρέπει νὰ γεννήσῃ.

Ἄν ἔχῃ πνεῦμα ἡ γυνὴ καὶ καλλονὴν ἐπίσης, τοῦ κάλλους τῆς ὠφέλιμος καθίσταται ἡ χρῆσις.

ΔΥΣ. Ὡραῖος ἔπαινος! Τί δὲ ἐάν ᾖ πνευματώδης καὶ ἀσχημος;

ΙΑΓ. Ἐάν δὲν ἔχῃ καλλονὴν καὶ ἔχει εὐφυῖαν, καὶ μόνον μὲ τὸ πνευμά της εὐρίσκει εὐτυχίαν.

ΔΥΣ. Ἀπὸ τὴν σκύλλαν στὴν Χάρυβδιν.

Αἰμία. Τί δὲ ἂν ᾖ ὠραία καὶ ἀνόητος;

ΙΑΓ. Ἀνόητος ἡ καλλονὴ δὲν δύναται νὰ γείνη· διότι ὅπως δὴποτε διὰ δόχον ἀφίει.

ΔΥΣ. Αὐτὰ εἶναι περὶ τὴν ἀνταμιῶν ἀνθρώπων. Ἀλλὰ τί θὰ πῇς διὰ τὴν ἀθλίαν ἐκείνην, ἥτις εἶναι ἐνταυτῷ ἀσχημος καὶ ἀνόητος;

ΙΑΓ. Ἀσχημος καὶ ἀνόητος ἂν ᾖ τί σημαίνει; Ὅ, τι συμβαίνει εἰς θεὰς καὶ εἰς αὐτὴν συμβαίνει.

ΔΥΣ. Ὡ, τῆς ἀμαθείας· ἐπαινεῖς καλλίτερον ἀπὸ ὅλους τὴν χειροτέραν. Ἀλλὰ ποῖον ἔπαινον ἀπονεύεις εἰς τὴν ὄντως ἀξίαν σεβασμοῦ γυναῖκα, ἥτις διὰ τῆς ἀρετῆς αὐτῆς κλείει τὰ στόματα καὶ τῶν πλείον κακωντροχῶν ἀνθρώπων;

ΙΑΓ. Γυνὴ ὠραία πλὴν σεμνὴ καὶ ταπεινὴ φρονέουσα,

Ἡ εὐλογεῖται ἔχουσα καὶ ὅμως σιωπῶσα, πλουσία μὲ λιτότητα καὶ μὲ οἰκονομίαν,

Προκρίνουσα τὴν προσευχὴν ἀπὸ τὴν εὐθυμίαν, Ἡ ὀργισμένη κατὰ σοῦ καὶ ὅμως κρατούμενη

Ἡ ἔχουσα τὴν δύναμιν καὶ μὴ ἐκδοκούμενη, Ἡ ποτὲ δὲν ἐπράξεν τόσην ἀνοήσιαν

Ὅτε νὰ γείνη δυστυχὴς ἀπὸ κενοδοξίαν, Ἡ δυναμένη νὰ κρατῇ καλὰ τὸ μυστικόν της,

Ἡ βλέμματα μὴ στρέφουσα εἰς πλῆθος ἐρασῶν της τοιαύτην, λέγω, δὲν εἶδον ἄνθρωπον οὐδεμίαν,

Καὶ οὐδ' ἀπάντησά ποτε ἑστῆς γῆς τὴν ἱστορίαν.

ΔΥΣ. Ἐάν δὲ ὑπῆρχε τί ἤθελες τὴν κάμει;

ΙΑΓ. Ἡθελε τὴν βάλει κάπνιον εἰς ζυθοπωλεῖον, διὰ νὰ γυμνῇ τοὺς ἀνοήτους.

ΔΥΣ. Ὡ! τί ἀνόητα ποῦ μᾶς τὰ ἐτελείωσες.

Νὰ μὴ τὸν ὑπακούης ποτὲ, Αἰμιλία! ἂς ᾖ καὶ σύζυγός σου. Πῶς σὺς φαίνεται Κάσσιε, δὲν συμβαίνει αἰσχρὰ καὶ ἀνόητα;

ΚΑΣΣ. Κυρία μου εἶναι ἐξω τοῦ στοιχείου τοῦ ὡς στρατιώτης ἀξίζει περισσότερο παρὰ ὡς λόγιος.

ΙΑΓ. (κατ' ἰδίαν). Ἀ! τὴν λαμβάνει ἀπὸ τὴν χεῖρα, ἔ! Καλὰ, καλὰ, ψιθυρίσας· μ' αὐτὸ τὸ λεπτὸ πνὶ τῆς ἀράχνης ἐγὼ μπορῶ νὰ πιάσω τόσον χοντρὴν μυτὰ ὅσο εἶναι ὁ Κάσσιος. Καὶ ναί, μειδίᾳ πρὸς αὐτήν, μειδίᾳ, ἔννοια σου, ξέσῳ ἐγὼ νὰ τρέψω τὴν φιλοεσκέαν σου εἰς παγίδα σου. Ἀλήθεια λέγει· μάστιγα, μάστιγα· ἀλλ' ἂν αὐτὰ τὰ τοιαῦτα σου ἀφαιρέσουν τὴν ὑπασπιστίαν, καλύτερα νὰ μὴ ἐφιλοῦσες τόσον συχνὰ τὰ δάκτυλα τὰ ὅποια ἐπίασαν τὴν χεῖρά της, καὶ μὲ τὰ ὅποια πάλιν ζητεῖς νὰ χαριεντίσῃσι. Ὡραία! ἀξίολογα! φίλει, παιδί μου, φίλει· εὐγενέστατος τρόπος! εἶσαι σὲ θέλω. — Πλὴν τὰ δάκτυλα γὰρ χεῖρα σου;

Εἴθε νὰ ᾖσαν πεφυρακτωμένα καρφία (*) διὰ τὸ καλὸν σου! (Ἀκούεται σάλπιγξ). Ὁ Μαῦρος ἦλθε, γνωρίζω αὐτὴν τὴν σάλπιγγα.

ΚΑΣΣ. Ναί, τῷ ὄντι!

ΔΥΣ. Ἀς σπεύσωμεν εἰς προὔπαντήσιν του.

ΚΑΣΣ. Ἰδοὺ, ἰδοὺ! ἔρχεται!

(Εἰσέρχεται ὁ Ὁθέλλος μετὰ τῶν ἀκολουθῶν του.)

ΟΘΕΛΛ. Ὡ ὠραία μου! ὦ στρατηγέ μου.

ΔΥΣ. Ὡ, φίλτατε Ὁθέλλε!

ΟΘΕΛΛ. Θυμαζῶ ὅσον καὶ χαίρω, πῶς ἡδυνήθης νὰ φθάσῃς ἐδῶ πρὶν ἐμοῦ. Ὡ ψυχὴ τῆς ψυχῆς μου! ἐάν μετὰ πᾶσαν τρικυμίαν δύναμαι νὰ ἔχω τοιαύτην γαλήνην, ἂς πνέωσιν οἱ ἀνεμοὶ τόσον σφοδρῶς ὥστε νὰ ἐξυπνίσωσι τοὺς νεκρούς!

Καὶ τὸ διακλυδωνιζόμενον πλοῖον ἂς ὑψοῦται ἐπὶ κυμάτων ὕψην ὡς ὁ ὀλυμπος, καὶ ἂς βυθίζεται πάλιν μέχρι πυθμένος τοῦ Ἄδου. Ἄν ἡδυνάμην ν' ἀποθάνω τώρα, ἤθελον ἀποθάνει τρισευδαίμων· διότι τοσοῦτον ἐκορυφώθη ἡ χαρὰ μου ὥστε φοβοῦμαι μήπως εἰς τὸν ἄστατον βίον δὲν ἴδω πλέον τοιαύτην χαρὰν.

ΔΥΣ. Μὴ γένοιτο νὰ μὴ αὐξήσῃ ὁ ἔρως καὶ ἡ ἀγαλλίασίς μας ὡς αἱ ἡμέραι ἡμῶν!

ΟΘΕΛΛ. Ἀμήν, Θεέ μου!

Ὡ! δὲν δύναμαι νὰ ἐκφράσω ἀρκούντως τὴν χαρὰν μου· πνίγομαι! εἶναι ὑπερβολικὴ. Καὶ τοῦτο (φιλῶν αὐτήν) ἔστω ἡ μεγίστη διχνοῖα ἡν αἱ καρδίαι ἡμῶν θέλουσι αἰσθανθῇ ἐν ὅσῳ ζῶμεν.

ΙΑΓ. (κατ' ἰδίαν) Εἴθε ἀρμονικώτατοι τώρα, ἀλλὰ θὰ ἐμβάλω κ' ἐγὼ εἰς τὴν μυθολογίαν σας ταῦτην ἐν φιλοπόνησιν, τὸ ὅποion θέλει τὴν καταστήσει τόσον ἐναρμόνιον ὅσον εἶναι ἡ καλοκάγαθος καρδία μου.

ΟΘΕΛΛ. Ἄγωμεν εἰς τὸ προῦριον. Φίλοι, σὺς κομίζω χαροποιὰς εἰδήσεις· ὁ πόλεμος ἡμῶν ἐτελείωσεν διότι ὁ Τουρκικὸς στόλος καταποντίσθη.

(*) Ἄν ἡκολούθησεν τὸ πρωτότυπον.

Πῶς εἶναι οἱ παλαιοὶ ἡμῶν φίλοι εἰς τὴν νῆσον ταύτην; Γλυκυτάτῃ μου, ἐσο βεβαία ὅτι θέλουν σὲ ὑποδεχθῆ μετ' ἀγαλλιάσεως εἰς τὴν Κύπρον, διότι εὗρον τοὺς κατοικοῦντας αὐτῆς λίαν ἀγαπητοὺς, οὗ φιλάτῃ μου, ἐν τῇ πλησμονῇ τῆς χαρᾶς μου κενολογῶ ὑπὲρ τὸ πρέπον, καὶ φαίνομαι ὡς μωρανθεὶς ὑπὸ τῆς εὐτυχίας μου. — Παρακαλῶ, φίλε Ἰάγε, ὕπαγε εἰς τὸν λιμένα καὶ ἀπεβίβασον τὴν ἀποσκευὴν μου, φέρε δὲ μαζὺ σου καὶ τὸν πτωρὲα εἰς τὴν ἀκρόπολιν, διότι εἶναι καλοῦ καὶ ἀνθρώπου, καὶ ἡ ἀξία του ἀπαιτεῖ πολλὴ σέβας. Ἐλθὲ Δυσδαίμονα, — καὶ πάλιν καλῶς ὤρισας εἰς Κύπρον.

(Ἐξέρχονται Ὁθέλλος Δυσδαίμονα καὶ ἀκόλουθοι.)

ΙΑΓ. (πρὸς τὸν Ῥοδερίγον) Ἐλα γρηγόρα νὰ μ' ἀνταρῶσης στὸν λιμένα. Δὲν λέγουσιν ὅτι καὶ οἱ δειλοὶ αἰσθάνονται περισσοτέρως ἀνδρῶν καὶ εὐγένειαν ἢ ὅσον ἔχουσιν ἐκ φύσεως ὅταν εἰσέλθῃ ὁ ἔρος εἰς τὴν καρδίαν των; Ἀκουσόν με ταύτην τὴν νύκταν ὁ ὑπασιπότης του φρουρεῖ. Ἀλλὰ πρέπει πρῶτον νὰ σοὶ εἴπω ὅτι ἡ Δυσδαίμονα εἶναι σφοδρῶς ἐρωτευμένη μὲ τὸν Κάσιον.

ΡΟΔ. Μὲ τὸν Κάσιον! ἀδύνατον!

ΙΑΓ. (βέβαιον τοὺς δακτύλους του ἐπὶ τῶν χειλέων του) Βάλε τὰ δακτύλῳ σου οὕτως ἐπὶ τῶν χειλέων σου, καὶ ἄκουσον τὰς συμβουλὰς μου. Συλλογίσου ὅλιγον πόσον σφοδρῶς ἠράσθη τοῦ Μαύρου, διότι ἐκαυχᾶτο καὶ τῆς ἔλεγες τῆς Χαλιμάς τὰ παραμύθια καὶ θὰ ἐξακολουθῇ τάχα νὰ τὸν ἀγαπᾷ διὰ τὰ χοντρά τὰ λείψια του; Ἄς μὴ τὸ πιστεύσῃ ἡ εὐφρον καρδία σου. Ἀνάγκη βέβαια νὰ τέρπηται ὁ ὀφθαλμὸς τῆς καὶ ποῖαν τέρψιν θὰ αἰσθάνεται βλέπουσα τὸν διάβολον ἐμπρὸς τῆς; Ὅταν ἡ σαρκικὴ ὁρμὴ κορεσθῇ, διὰ νὰ διεγερθῇ, πάλιν, χρειάζεται καὶ τὸ θέλητρον τῆς ὕψεως χρειάζεται καὶ ἡ συμπάθεια ἢ τῆς ἡλικίας, ἢ ἐκ τῶν ἡδυν, ἢ ἐκ τῆς καλλονῆς πάντων δὲ τούτων ὁ Μαῦρος στερεῖται. Διὰ τὴν ἐλπίσιν λοιπὸν ὄλων τῶν συστατικῶν τούτων ἡ εὐαίσθητος φύσις τῆς θέλει αἰσθανθῇ τὴν ἀπάντην τῆς, καὶ θέλει ἀνιδιάσει, καὶ θέλει ἀποστρέφασθαι τὸν μαῦρον. Ἡ φύσις, ὁ μέγας ἡμῶν διδάσκαλος, θέλει τὴν διδάξαι τοῦτο, καὶ θέλει τὴν ἀναγκάσει νὰ κάμῃ νέαν ἐκλογὴν.

Οὕτως ἔχοντος τοῦ πράγματος τίς εὐρίσκειται εἰς τόσον καλὴν θέσιν ὅσον ὁ Κάσιος διὰ νὰ ἀρπάξῃ τὸ ἔρμην τοῦτο; ὁ εὐτοράσμων καὶ ἀστατος οὗτος νέος, τοῦ ὁποῦοι ἡ φαυλομένη τιμωρὴ καὶ εὐγένεια οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ προσωπεῖον, τὸ ὅποσον φρεῖ διὰ νὰ καλύπτῃ τοὺς ἀνίστους σκοπούς του· οὐδεὶς ἄλλος, οὐδεὶς! ὁ πανορῆγος οὗτος, ὁ εὐλογιστος ὅσις, ὁ δραττόμενος πάσης καλῆς εὐκαρίας, καὶ τοῦ ὁποῦοι ὁ ὀφθαλμὸς δύναται νὰ προσποιεῖται καὶ νὰ ἐκτορᾷ ἀρετὰς τὰς ὁποίας δὲν ἔχει. Εἶναι καταχθόνιος! εἶναι τοῦ διαβόλου σκυλί. Ἐκτός δὲ τούτου ὁ κατεργάρης εἶναι πολλὸ ὠραίος, καὶ νέος· ἔχει ὅλα ἐκεῖνα τὰ προσόντα τὰ ὁποῖα ζητοῦν τὰ ἀνόητα καὶ πετεινόμενα κοράσια. Τῆς ὀργῆς καὶ τῆς

κατάρσεως εἶναι καὶ ἰδοὺ ποῦ τὸν πῦρε τὸν ἀνθρῶπον τῆς ἡκυρία μας.

ΡΟΔ. Δὲν δύναμαι νὰ πιστεύσω τοῦτο περὶ αὐτῆς, διότι εἶναι ἡ ἀρετὴ προσωποποιημένη.

ΙΑΓΟΣ. Προσωποποιημένη! ὅχι νὰ μὴ εἶναι κεφαλοποιημένη! χαρὰ σ'τὴν προσωποποίησιν! Τὸ κρασί ποῦ πίνει δὲν εἶναι καμωμένον ἀπὸ γαφύλια; ἂν ἦτο καθὼς λέγεις προσωποποιημένη, δὲν ἐρωτεύετο τὸν Μαῦρον. Χαρὰ σ'τὴν προσωποποίησιν τῆς ἀρετῆς! Δὲν εἶδες τὸ χέρι τῆς νὰ χαδεύῃ τὸ χέρι τοῦ Κασίου;

ΡΟΔ. Ναὶ τὸ εἶδα· ἀλλὰ τοῦτο ἦτο ἀπὸ εὐγένειαν.

ΙΑΓ. Λέγε ἀσέλγειαν! μὰ τὴν χειρὰ μου ταύτην, εἶναι τὰ σημεῖα καὶ προσίμια ὄλων τῶν σαρκικῶν ἐπιθυμιῶν καὶ ἐντροφημάτων αὐτῶν. Τὰ χεῖλη των ἤλθον τόσον πλησίον ἀλλήλων, ὥστε αἱ ἀναπνοαὶ των συνανέμιχθον. Ἀχρεΐστες, Ῥοδερίγι!

Ὅταν αἱ τοιαῦται ἀμοιβαῖότητες τῶν βλεμμάτων καὶ κινήσεων ἐξωμαλύνουσι τὸν δρόμον, ὡς κυριώτερά πράξις ἐγγύς ἐστί. Ναί, ναί! Ἀλλὰ οὐ ἀκολουθεῖ τὰς συμβουλὰς μου. Ἐγὼ σὲ ἔφερα ἀπὸ τὴν Βενετίαν· ἀναδέχθητι νὰ φρουρῇς ἀπ'οῦ· ὅσον διὰ τὴν διαταγὴν ἐγὼ σοὶ τὴν δίδω· ὁ Κάσιος δὲν σε γνωρίζει· δὲν θὰ ἦμαι μακρὰν σου· εὐρὲ λοιπὸν αἰτίαν νὰ παρεξήνης τὸν Κάσιον, εἴτε ὁμιλῶν περιφρονητικῶς, εἴτε ἐπικρίνων τὴν πειθαρχίαν τῶν ὑπὸ τὰς διαταγὰς του διατελούντων· ἢ ὅπως διήποτε σοὶ ὑπαγορεύουσιν αἱ περιστάσεις.

ΡΟΔ. Ἐπειτα;

ΙΑΓ. Ἐπειτα, κύριε εἶναι θρασύς καὶ ὀξύθυμος, καὶ πιθανώτατον νὰ σὲ κτυπήσῃ μὲ τὴν βάρβειν του. Παρώξυνέ του εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, καὶ ἐν μόνον κτύπημα ἂν σὲ κτυπήσῃ, εἴμαι ἰκανὸς νὰ διεγείρω τοιαύτην στάσιν εἰς ὅλην τὴν Κύπρον, ὥστε διὰ τὴν κατάπαυσιν αὐτῆς νὰ ἐπέλθῃ ἡ πτώσις τοῦ Κασίου· καὶ τότε θέλεις φθάσει ταχύτερα εἰς τὸν σκοπὸν σου, διὰ τῶν μέσων ἅτινα θέλω δυνάμει τότε νὰ μεταχειρισθῶ ὑπὲρ σου, ὅφ' οὐ ἀρεθὴ ἐκ τοῦ μέσου τοῦ ἐμπόδιον· ἄνευ δὲ τούτου οὐδὲν κατορθοῦται.

ΡΟΔ. Θέλω τὸ κάμει, ἀρκεῖ νὰ μὲ εἴλῃς εἰς θέσιν τοῦ νὰ τὸ κάμω.

ΙΑΓ. Μὴ σὲ μέλῃ· εἰς νὰ μ' εὗρης μετ' ὀλίγον εἰς τὴν ἀκρόπολιν. Πρέπει τώρα νὰ πάγω ν' ἀποβιβάσω τὴν ἀποσκευὴν τευ εἰς τὴν ξηρὰν· ὕγιαίνε.

ΡΟΔ. Καλὴν ἀντάμωσιν. (Ἀπέρχεται)

ΙΑΓ. Τὸ ὅτι ὁ Κάσιος τὴν ἀγαπᾷ δὲν ἀμφισβάζω ποσῶς· ὅτι δὲ καὶ αὐτὴ τὸν ἀγαπᾷ, εἶναι πιθανόν, πιθανώτατον. Ὁ Μαῦρος, — ἂν καὶ δὲν τὸν χονεύω, — εἶναι χαρακτήρος σταθεροῦ καὶ εὐαίσθητου, καὶ καρδίας εὐγενούς καὶ τολμῶ φρονεῖ ὅτι θέλει φανῇ ψυχῇ τε καὶ σώματι ἀρωσιωμένος εἰς τὴν Δυσδαίμονα. Νὰ πῶμεν τὴν ἀλήθειαν καὶ ἐγὼ τὴν ἀγαπῶ! ὅχι μαθὲς μὲ κακίαν (μολονότι δὲν εἶμαι κἀνένας ἄγιος), ἀλλ' αἰσθάνομαι

ἐμαυτὸν συρόμενον πρὸς αὐτὴν ὑπὸ ἐκδικήσεως, διότι ὑποπτεύομαι ὅτι ὁ ἀσελγὴς Μαῦρος ἐκάθισεν εἰς τὴν ἔδραν μου, καὶ ὁ στοχασμὸς οὗτος, ὡς φαρμακερὰ οὐσία, καταβιβρώσκει τὰ σπλάγχνα μου· καὶ οὐδὲν θέλει μὲ ἐξλιθεῖν ἕως οὗ ἐξισωθῶ μετ' αὐτοῦ. — ὀρθαλμὸν ἀντὶ ὀρθαλμοῦ καὶ γυναικὰ ἀντὶ γυναικὸς· ἐν ἀποτυχίᾳ δὲ τούτου, θέλω ἐμφυσῆσαι τοιαύτην ζηλοτυπίαν εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν καρδίαν τοῦ Μαύρου, ὥστε ἡ δύναμις τοῦ ὀρθοῦ λόγου νὰ μὴ δυνάμῃ πλέον νὰ τὸν θεραπεύσῃ. Διὰ τοῦτο λοιπὸν ἔαν ὁ βλάξ τὸν ὅποιον ἔφερα ἀπὸ τὴν Βενετίαν, καὶ τὸν ὅποιον ἀμείλγω διότι εἶναι παραδεδομένος εἰς τὸν σκοπὸν του, ἔαν λέγω, ὁ βλάξ οὗτος ἐμβῇ στὴν δουλειάν ποῦ τὸν χώνει, ὁ Μιχαλάκης Κάσιος θέλει εὐρεθῇ εἰς δεινὴν θέσιν· τὸν διαβάλλω εἰς τὸν Μαῦρον μὲ τὰ πλέον ἀποτρόπαια χρώματα, — (διότι πολλὸ φοβούμαι μήπως καὶ αὐτὸς ὁ κατεργάρης καμμίᾳ μέρα φορέσῃ τὴν νυκτερινὴν σκούριαν μου) ἐμπνέω διὰ τοῦ μέσου τούτου βαθεῖαν εὐγνωμοσύνην καὶ ἀγάπην εἰς τὸν Μαῦρον, καὶ τὸν κάμω νὰ μὲ ἀνταμείψῃ ἄδρως διότι παρέσχον αὐτὸν ἀντάξιον τοῦ μεγίστου ἔνους τῆς οἰκουμένης, καὶ διότι ἔτρεψα τὴν εἰρήνην καὶ ἀναπαύειν του εἰς αὐτόχρονα βῆσανον καὶ μανίαν. (Θέτω τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου) Ἀλλ' ἀκόμη ταῦτα μένουσιν συγκεχυμένα ἐδῶ μέσα· ἡ λαμπρότης τῆς πανουργίας μου θέλει φανῇ ὅταν τεθῇ εἰς πρᾶξιν.

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΑΡΤΟΣ ΚΑΤΑΣΚΕΤΑΖΟΜΕΝΟΣ ΧΗΜΙΚΩΣ.

« Αἱ δύο ὁρεπτικαὶ οὐσίαι τοῦ οἴτου, λέγει ὁ δόκτωρ Frankland, εἶναι τὸ ὑδρογόνον καὶ ὁ ἀνθραξ, ἢ δὲ πρὸς ἄλληλα ἀναλογίαν αὐτῶν εἶναι γνωστή. Τὰ δύο ταῦτα στοιχεῖα εὐρίσκονται ἄφθονα ἐν τῇ φύσει. Τί λοιπὸν μένει εἰς τὸν χημικόν; νὰ τὰ ἐνώσῃ, καὶ οὕτως νὰ παραγάγῃ οὐσίαν ὁρεπτικὴν. Ἐδοκιμάσαν, καὶ ἐπὶ τέλους θελοῦσιν ἐπιτύχει, νὰ μεταβάλωσι τὸν ἀνθρακα εἰς ἀδάμαντα. Ὁ ἄρτος ὅμως εἶναι χρησιμώτερος βεβαίως τοῦ ἀδάμαντος, καὶ ἀξίζει τὸν κόπον ν' ἀσχοληθῇ τις εἰς τὴν κατασκευὴν του.

» Ὁ γαιάνθραξ, ὃν ἀπεπειρήθησαν νὰ μεταβάλωσι εἰς ἀδάμαντα, περιέχει ὅλα τὰ συστατικὰ ἄρτου ἀρίστης ποιότητος. Τὴν γνώμην ταύτην πρέπει νὰ ὀνομάσωμεν ἀλχημικὸν ὄνειρον; Πρὶν ἢ ἀποκριθῶμεν, ἂν ἀναπολήσωμεν ὅσα πλοῦτη μᾶς ἐχόρηγῃς τὸ ἀφθόνως εἰς τὰ ἔγκατα τῆς γῆς κρυπτόμενον μέλαν αὐτὸ ὀρυκτόν. Μᾶς ἔδωκε τὸ κατ' ἐσπεραν καταυγαῖον τὰς ὁδοὺς, τὰ θεάτρα, καὶ τὰς οἰκίας μας λαμπρὸν φῶς, μᾶς ἔδωκε κη-
 διαφανέστατα καὶ ποιότητος καλλίστης· τὰ δὲ ὁμοιάζοντα τὴν ἱριδα χρώματά του μαρτυροῦσι περὶ τῆς ποικιλίας τῶν συστατικῶν του.

» Ἀλλ' ἰδοὺ τὸ πάντων θαυμασιώτερον. Ὁ Frankland διαβέβαιε ἀκόμη καὶ τοῦτο, ὅχι ἀπ-

λῶς καὶ ὡς ἔτυχεν, ἀλλ' ἐντός τῆς βασιλικῆς ἐταιρίας τῶν ἐπιστημῶν τοῦ Λονδίνου, ὅτι διὰ τῆς διαφόρου κρίσεως τῶν ἐν τῷ γαιάνθρακι ὑπορχόντων στοιχείων παρήχθησαν ἐπικινῆσαι περίπου ὀργανικὰ οὐσίαι! Τινὲς δ' αὐτῶν ἔχουσιν ὅλας τὰς ιδιότητας τῶν ἡδυτέρων ὀρεῶν ἡμῶν, τῶν ἀπὸ τῆς σταφυλῆς, τοῦ ροδακινίου, τοῦ βανάνου, καὶ τῶν ἄλλων, — ἔχουσι δηλαδὴ τὴν ὁσμὴν των καὶ τὴν γεύσιν των.

» Ἄρτον λοιπὸν ἄνευ καλλιεργείας, ἐναντίον τῶν δυσκρασιῶν τῆς ἀτμοσφαιρᾶς, τῶν πολιτικῶν καὶ ἐμπορικῶν κρίσεων, ἔρπον εἰς πάντα κοίριν καὶ εἰς πάντα τόπον· ἰδοὺ τί μᾶς ὑπόσχεται ἡ χημία, ἡ μαγικὴ, ἡ σκοτεινὴ, ἡ φοβερά καὶ ἐντοσούτω εὐεργετικὴ αὕτη ἐπιστήμη.»

(Ἐκ τοῦ Τύπου.)

Ο ΚΡΟΤΑΛΙΑΣ ΟΦΙΣ.

Τὸ ἔρπετόν τοῦτο εὐρίσκεται ἐν ἀφρονίᾳ εἰς τὴν Ἀμερικὴν καὶ ἔαν ἡ φυσικὴ ὁρμὴ του ἔκαμιν αὐτὸ νὰ μεταχειρίζεται ἀκαταπαύστως τὴν καταστρεπτικὴν δυνάμειν του, ἥθελεν εἶναι τὸσον ἀνυπόφορος μᾶστιξ, ὥστε νὰ καταστήσῃ τὰ μέρη εἰς τὰ ὁποῖα εὐρίσκεται σχεδὸν ἀκατοίκητα· ἀλλ' ἔκτός ὅταν σφοδρῶς παροξυνθῇ, ἢ ὅταν τεθῇ εἰς ἄμυναν, σπανίως μετατρέπεται τὰ τρομαρὰ ὅπλα του. Ὁ κροτάλις ἐμβαλεῖ τὸ ὀλέθριον φαρμακὸν του διὰ μέσου δύο μακρῶν καὶ ἐξέων ὀδόντων, οἵτινες φύονται ἐκατέρωθεν τῆς ἄνω σιαγόνης, εἰς τὸ ἐμπροσθὶν μέρος. Ἡ κατασκευὴ τῶν ὀδόντων τούτων εἶναι λίαν μοναδική· ἐν μέρει τοῦ μήκους των εἶναι κοῖλοι, καὶ εἰς ἑκάτερον ὀδόντα ὑπάρχει στενὸν τι σχῆμα συγκοινωνούν μετὰ τοῦ κεντρικοῦ κοίλου· ἡ ῥίζα τοῦ ὀδόντος στρεφίζεται ἐπίπῳς θυλακίον περιέχοντος ποσότητά τινα βυσσοῦ φαρμάκου, καὶ ὅταν τὸ ζῶον ἐμπλήξῃ τοὺς ὀδόντας του εἰς τὸ θῦμα του, μέρος τοῦ βυσσοῦ τούτου ἐξωθεῖται· καὶ ἐλαστικαί εἰς τὸν πυθμένα τῆς πληγῆς. Ἀλλῇ ιδιότητι τῶν ὀδόντων τούτων ὀδόντων εἶναι τὸ νὰ στρέφονται ὥσαντι ἐπὶ στρέφοντος, καὶ νὰ κῆνται πλακετοὶ ἐπὶ τοῦ οὐρανίσκου τοῦ ζώου, ὅταν δεικνάνει χρῆσιν αὐτῶν.

Τὸ ὄνομα κροτάλις, ἐδόθη εἰς αὐτὸ ἔνεκα σειρᾶς τῶν δακτυλίων χαλαρῶν προστρεμμένων εἰς τὸ ἄκρον τῆς οὐρᾶς του, ἅτινα ἐκ σκληρᾶς τινοῦ καὶ κερατίνου οὐσίας συγκείμενα, πρὸς ἐννοῦσι κρότον ὅταν κινῶνται· καὶ ἐπειδὴ τὸ ζῶον τοῦτο ὅταν ἦναι ὀργισμένον φέρει τὴν οὐρὰν του πάντοτε ὠρθεμένην καὶ μὲ τρομώδη κίνησιν, προξενεῖται κρότος ὅστις προαναγγέλλει τὴν προσέγγισίν του. Ὁ ἀριθμὸς τῶν τεμαγίων, ἐξ ὧν σύγκειται τὸ κρόταλον τοῦτο δεικνύει τὴν ἡλικίαν τοῦ ὄφειος, ὅστις προσάποκτῃ νέον δακτύλιον ἀνὰ πᾶν ἔτος. Δειγμά-
 τὰ τινα εὐρίθηναν ἔχοντα τεσσαράκοντα ἕως πενήκοντα, καὶ δηλοῦντα οὕτω τὸ μέγα γῆρας τοῦ ὄφειος.

« Οὐκ ἐπ' ἄρτῳ μόνῳ ζήσεται ἄνθρωπος ».

ΕΤΟΣ Α΄

ΣΜΥΡΝΗ, τῇ 12 Νοεμβρίου 1858.

Ἀριθ. 21

3.

ΟΘΕΛΛΟΣ

ΗΤΟΙ

Ο ΜΑΤΡΟΣ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ

ΤΡΑΓΩΔΙΑ

ΤΟΥ ΣΑΚΕΣΠΗΡΟΥ

ΣΚΗΝΗ Β΄.

(Ἐν τινὶ ὁδῷ)

Παρουσιάζεται κήρυξ κρατῶν σάλπιγχα καὶ διακήρυξιν, καὶ ἀκολουθούμενος ὑπὸ πλήθους λαοῦ.

ΚΗΡΥΞ Διατάττει ὁ εὐγενὴς καὶ γενναῖος ἡμῶν στρατηγός, κατὰ συνέπειαν ἀγγελίας νῦν ἥδη ἐλθούσης περὶ τῆς παντελοῦς καταστροφῆς τοῦ Τουρκικοῦ στόλου, νὰ εὐθυμῶσιν ἅπαντες οἱ πολῖται ὁργούμενοι θριαμβευτικῶς, φωταγωγούμεναι, καὶ τερπόμεναι ἕκαστος ὅπως προσιρεῖται· διότι εἰς τὴν χαρὰν τῆς σωτηριώδους ταύτης ἀγγελίας προστίθεται καὶ καὶ ἡ ἐσπέρη τοῦ γάμου αὐτοῦ. Ταῦτα κηδεύσας οὗτος νὰ διακηρύξῃ. Πᾶσα λοιπὸν ἐργασία ἀναβάλλεται, καὶ παραχωρεῖται πλήρης ἐλευθερία τοῦ εὐθυμεῖν, ἀπὸ τῆς πέμπτης ταύτης ὥρας μέχρι τῆς ἐνδεκάτης. Κύριος διαφυλάξοι αἰεὶ τὴν Κύπρον, καὶ τὸν ἐνδοξον στρατηγὸν αὐτῆς Ὁθέλλον !

ΣΚΗΝΗ Γ΄. (Αἰθούσα ἐν τῷ φρουρίῳ.)

Εἰσέρχονται Ὁθέλλος, Δυσδαιμόνα, Κάσιος καὶ ἀκόλουθοι.

ΟΘΕΛΛ. Καλλὴν νύκτα φίλτατε ὑπασπιστά, λάβετε ὑμεῖς τὴν φρούρησιν ταύτην τὴν νύκτα.

Ἄς δείξωμεν ἡμεῖς τὸ παράδειγμα τῆς τάξεως καὶ πειθαρχίας, καὶ ἃς μὴ περὰ δουλοπρεπείας εἰς τὴν εὐθυμίαν.

ΚΑΣΣ. Ὁ ἰάγος ἔλαβε τὰς ἀπαιτούμενας περὶ τούτου διαταγὰς· οὐχ ἦττον ὅμως θέλω ἐπαγρυπνήσει καὶ ἐγώ.

ΟΘΕΛΛ. Ὁ ἰάγος εἶναι πιστὸς θεράπων. Καλλὴν νύκτα φίλε μου. Αὔριον ταχὺ ἐπιθυμῶν νὰ σὰς ὀμιλήσω.

Ἐλθε Φιλτάτη μου, ἃς ἀπέλθωμεν· Καλλὴν νύκτα.

(Ἐξέρχονται Ὁθέλλος Δυσδαιμόνα καὶ θεράποντες· εἰσέρχεται ὁ ἰάγος.)

ΚΑΣΣ. Καλῶς τὸν ἰάγον· πᾶμε ὅστις φρούρησιν.

ΙΑΓ΄. Ὅχι δὲ ἀπὸ τώρα, ὑπασπιστά μου ! δὲν εἶαι ἀκόμη ἡ δεκάτη ὥρα· ὁ στρατηγὸς μᾶς ἐπούλησε γιὰ πράσινο χαβίρι τόσον ἐνωρίς ἐξαίτιας τῆς Δυσδαιμόνας του· καὶ διὰ τοῦτο δὲν εἶναι ἀξιόμμεπτος.

ΚΑΣΣ. Τί οἰζόλογος κυρία !

ΙΑΓ΄. Τί πλάσμα !

ΚΑΣΣ. Τῇ ἀληθείᾳ εἶ·αι τὸ ἀνθρωπώτερον καὶ λεπτοφυέστατον ὄν τι τοῦ κόσμου.

ΙΑΓ΄. Τί μάτια, εἰ καὶ πόσον ἐλκυστικά ! νομίζει κανεὶς ὅτι τὸν προσκαλοῦσι.

ΚΑΣΣ. Ἐλκυστικά μὲν ἀλλ' ἐν ταύτῳ καὶ σεμνότητά.

ΙΑΓ΄. Καὶ ὁ λόγος τῆς δὲν εἶναι γλυκεῖα προτροπή εἰς ἔρωτα ;

ΚΑΣΣ. Εἶ·αι ἡ τελειότης πρωτοποποιημένη.

ΙΑΓ΄. Λοιπὸν χερὰ εἰς αὐτοὺς ! ἔλα ὑπασπιστά

μου ἔλα, ἔχω μὴ τούτῳ κρασί, καὶ ἐδῶ ἔξω μὰς περιμένουν ἕνα ζευγάρη Κυπριώτικα παλληκάρια, ἔτοιμα νὰ πιῶν ἀπὸ μιὰν ὀκάνει, ὑγείαν τῷ Ὀλέλῳ, τοῦ ὁρίτη.

ΚΑΣΣ. Ὁχι ἀπόψε δὲν ἐμπορῶ φίλε ἰάγε· τὰ μυελὰ μου δὲν σπῶν σου κρασί· εἴθε ἡ εὐγεία νὰ εὑρεῖσθε, ἄλλο μέσον εὐφροσύνης.

ΙΑΓ. Ὡ, εἶναι φίλοι μας· ἕνα ποτήρι μόνον, καὶ τὸ ἐπιλοποῖν πίνω ἐγὼ διὰ λυγρισμῶν σας.

ΚΑΣΣ. Ἐν μόνον ποτήριον ἔπιον ἀπόψε, καὶ τοῦτο συγκερατμένον, καὶ ὁμως ἴδε τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἦδη εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου. Κατὰ δυστυχίαν δὲν ἀντένουν εἰς τὸ ποτόν, καὶ δὲν δύναμαι νὰ ἐκθέσω ἔτι μᾶλλον τὴν ἀδυναμίαν μου.

ΙΑΓ. Καλὲ τί μοι λέγετε! ἀπόψε εἶναι νύξ εὐθυμίας, καὶ οἱ φίλοι σὰς προσκαλοῦσι.

ΚΑΣΣ. Ποῦ εἶναι;

ΙΑΓ. Ἐδῶ εἰς τὴν θύραν· σὰς παρακαλῶ νὰ τοὺς πῆτε νὰ εἰσελθῶσι.

ΚΑΣΣ. Καλὰ, πλὴν δὲν μ' ἀρέσκει τοῦτο.

(Ἐξέρχεται.)

ΙΑΓ. (Μόνον) Ἀκόμη ἕνα ποτήρι μόνον ἂν τὸν κάμω νὰ πιῇ θὰ γείνηται πλέον φλόνητος καὶ πλέον ευνοήσιμος ἀπὸ τὸν σκύλον τῆς νέας δεσποίνης καὶ οὐδ' ἀνόητος Ῥοδερίγος μου, τοῦ ὁποῦ τὰ μυελὰ εἰς ἑρωτας τῆς Δυστημιόνης ἔγεινε σκουπὶ καὶ ὁμως μέλλει νὰ φρουρήσῃ. Τέλος διὰ τοῦ νὰ σ' εὐρῶ, καὶ νὰ μ' εὐρῶ, ἐφρόντισα νὰ βάλω 'στὸ κέρι τὰ τρία Κυπριώτικα παλληκάρια, οἵτινες εἶναι χρηστικῆς ὡς ὀφθαλμοῦ καὶ εἰς ἄκρον φιλοτιμίας· τὸ ἀρεμάνιον ἄλλος τῆς νήσου ταύτης. — Ἰδοὺ ἐρχονται ἂν ἡ ἐκδοσις δικαιοσύνη τὸ σχέδιόν μου, φθάνω εἰς τὸν σκοπὸν μου μὲ οὐρίον ἀνέμον καὶ μὲ βύμα βηθιτικόν.

(Ἐξέρχεται εἰς τὴν διὰ τῶν θεοτοσιπῶν. Ἡ σκηνὴ περιεστῇ τὸν πύργον τῆς φρουρήσεως· ὁ Μοντάνος, ὁ Κάσσιος, καὶ ἀξιωματικοὶ τῆς Κύπρου παρακλίνονται εἰς τράπεζαν πύργου πρὸς τὸ ποτόν.)

Ὁ Κάσσιος· (ἦδη μεθυμένος) Νεὶ, μὰ τὸν οὐρανὸν μ' ἔκαμαν νὰ πῶ πᾶρα πολὺ.

ΜΟΝΤ. Στὴν τιμὴ μου σὺ λέγεις δὲν ἔπιες πολὺ· οὐδὲ μισθὸν καὶ τὸ στρατιωτικὸν ἐπαγγελμὰ μου.

(Ἐισέρχεται καὶ ὁ Ἰάγος καὶ ἀκούσας)

ΙΑΓ. Βλέπε νὰ πιῶμαι, ἔ!

(Τραχηδὶ)

Τρίγρη, τρίγρη τὸ ποτηράκι,

Βάλε νὰ πιῶ λιγάκι.

Τοῦ στρατιώτου· ν' ἡ τιμὴ

Κ' ἔχει ὥθ' μιὰ πιθαμὴ.

Χαρήτε, μὴ σὰς μέλει, μὴ!

ἔ! παιδιὰ μου, κρασί θέλω!

(Τῷ προσφέρουν οἶνον.)

ΚΑΣΣ. Στὴν ζωὴ μου σὰς λέγω μ' ἀρέσει αὐτὸ τὸ τραχηδὶ· ὥραϊον!

ΙΑΓ. Τόμαθα 'στὴν Ἀγγλίαν, ὅπου εἶναι πολλοὶ δυνατοὶ, παντοδύναμοι ἄπανο 'στὸ ποτήρι· οἱ Δανιμαρκέζοι σου, οἱ Γερμανοὶ σου, καὶ οἱ πρηνσκοιλίδες Ὀλλανδοὶ σου, — Πιῆτε δὲ κομμάτι! — δὲν εἶναι τιποτε κοντὰ 'στους Ἀγγλους.

ΚΑΣΣ. Πᾶ! οἱ Ἀγγλοι σου εἶναι τόσο δυνατοὶ 'στὸ πιότ;

ΜΟΝΤ. Εἶμαι τῆς γνώμης σου ἰάγε.

ΙΑΓ. Ὡ φιλιότη Ἀγγλία!

Ὁ βασιλεὺς ὁ Στέφανος εἶχε καλὸ κεφάλι

Γιὰ ἕνα μόνο κάλλιστον πῆρ' ἕνα πανταλόνι

Τοῦ φάνη ὁμως ἀκριβὸς δὲν θέλει νὰ τὸ βάλῃ

Καὶ μὲ τὸ βράχιον του εὐθὺς ἀρρίξει νὰ μαλόνῃ.

Ἦτανε μίγας, ξακουστός, 'στὴν γῆν τὴν οἰκουμένην

Καὶ σὺ πωχὸς καὶ ταπεινὸς μὲ τόση περηφάνεια

Ἀπὸ τὴν πολυτέλειαν ὁ τόπος μας φτωχαίνει

Τὸ μαλοκόφει εἰς τὴ φτωχὴ καὶ βάλ' τ' ἀπ' αὐτὴν

ἔ!

ΚΑΣΣ. Αὐτὸ τὸ ἄστυ εἶναι καλλίτερον ἀπὸ τ' ἄλλο.

ΙΑΓ. Νὰ σὰς τὸ πῶ πάλιν;

ΚΑΣΣ. Ὅχι· ὅστις κάμει τοιούτους καταχρήσεις τὸν θεωρῶ ἀνάξιον τῆς θεότητος· οὐδ' οὐρανὸς εἶναι ἐπάνω καὶ ἡ γῆ κάτω καὶ ὑπάρχουν ψυχὰι διὰ τὸν παρδείσον καὶ ψυχὰι διὰ τὴν κόλασιν.

ΙΑΓ. Ἔχετε δίκαιον, ἀγαπᾷτε μοι ὑπασπιστά.

ΚΑΣΣ. Ὅσον τὸ κατ' ἐμὲ, — χωρὶς νὰ πειράξω τὸν στρατηγόν, — θέλω νὰ σώσω τὴν ψυχὴν μου.

ΙΑΓ. Ἄμ' ἐγὼ δὲ θέλω νὰ σώσω τὴν ἰδιότητά μου;

ΚΑΣΣ. Μὲ συμπάθει, κύριε, πῶτα γὰρ ὅτι ὑπερὰ σὺ ὁ ὑπασπιστὴς πρέπει νὰ σωθῇ πρὸ τοῦ σημασιόφρου. Ἀς ἀρνήσωμε πῆχ' αὐτὰς πᾶς τῆς δουλειᾶς μας, — ἄς ἡμῖν τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν! — Κύριοι ἄς πᾶμε 'στὴν δουλειὰ μας. Μὴ νομίζετε, κύριοι, ὅτι εἶμαι μεθυμένος. Νεὶ, αὐτὸς εἶναι ὁ σημασιόφρος μου· αὐτὸ εἶναι τὸ δεξὶ μου καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ ἀριστερὸν μου χερί. — Δὲν εἶμαι μεθυμένος; τώρα ἡμπορῶ νὰ στεχωμαι καὶ νὰ μιλῶ πολὺ καλὰ.

ΑΠΑΝΤΕΣ. Ἀξιώλογα!

ΚΑΣΣ. Ἀπὸν, κατακληθάνετε, δὲν πρέπει νὰ νομίζετε ὅτι εἶμαι μεθυμένος.

(Ἐξέρχεται.)

ΜΟΝΤ. Εἰς τὴν πλατεῖαν κύριε, ἄγωμεν, νὰ στῆσωμεν τὴν φρουράν.

ΙΑΓ. Βλέπετε αὐτὸν πῶ ἔφυγε τώρα; εἶναι στρατιώτης ἄξιος νὰ ἵσταται πλησίον τοῦ Καίσαρος καὶ νὰ διατάτῃ· ἀλλὰ βλέπετε τὸ ἐλαττωματικόν του; εἶναι τὸ ἀτιμίζον των ἀρετῶν τῶν, ὡς ἐν ἱσχυρίᾳ ἡ νύξ ἐστὶν ἴση μὲ τὴν ἡμέραν· εἶναι, κρίμα δι' αὐτόν.

(Ἐξέρχεται.)

ΜΟΝΤ. Εἰς τὴν πλατεῖαν κύριε, ἄγωμεν, νὰ στῆσωμεν τὴν φρουράν.

ΙΑΓ. Βλέπετε αὐτὸν πῶ ἔφυγε τώρα; εἶναι στρατιώτης ἄξιος νὰ ἵσταται πλησίον τοῦ Καίσαρος καὶ νὰ διατάτῃ· ἀλλὰ βλέπετε τὸ ἐλαττωματικόν του; εἶναι τὸ ἀτιμίζον των ἀρετῶν τῶν, ὡς ἐν ἱσχυρίᾳ ἡ νύξ ἐστὶν ἴση μὲ τὴν ἡμέραν· εἶναι, κρίμα δι' αὐτόν.

(Ἐξέρχεται.)

(*) Βακχικὸν τὸ ἀνέγνωμα.

Φιλοῦμαι μήπως; ἡ ἐμπιστοσύνη, ἣν ὁ Ὀλέλλος ἐναπέθεκεν εἰς αὐτόν, ἐν μιᾷ στιγμῇ τῆς ἀδυναμίας του ταύτης, θέλει φέρει τὴν νῆτον ἄνω κάτω.

ΜΟΝ. Καὶ εἶναι συχνὰ εἰς τὴν κατάστασιν ταύτην;

ΙΑΓ. Τοῦτο εἶναι πάντοτε τὸ προοίμιον τοῦ ὑπνου τοῦ ὅταν ὁμοῦ τὸ ποτόν δὲν σείει τὴν κοιτίδα του, δύναται ν' ἀγρυπνῇ ὁλόκληρον ἡμερονύκτιον.

ΜΟΝΤ. Ἦθελον εἶναι καλὸν νὰ τὸ μάθῃ ὁ στρατηγός; ἴσως δὲν τὸ βλέπει, ἡ ὥς ἐκ τῆς καλοκάγαθίας του βλέπει μόνον τὰς ἀρετὰς τοῦ Κασσίου, καὶ παραβλέπει τὰ ἐλαττωματικά του. Δὲν εἶναι ἀληθές τοῦτο;

(Ὁ Ῥοδερίγος φκίνεται εἰς τὴν θύραν χωρὶς νὰ τὸν ἴδῃ ὁ Μοντάνος.)

ΙΑΓ. (κατ' ἰδίαν) Πῶς! ἐδῶ εἶται Ῥοδερίγος; ἔλα τώρα, τρέξε γρήγορα ναῦρος τὸν ὑπασπιστήν.

(Ἐξέρχεται ὁ Ῥοδερίγος.)

ΜΟΝΤ. Εἶναι λυπηρὸν τὸ ὅτι ὁ γενναῖος Μαῦρος ἐνεπιστάθην θέσιν τοσούτον σημαντικὴν εἰς ἀνθρωπὸν ὁποῖος εἶναι ὁ ὑπασπιστὴς του. Ἦθελον εἶναι ἔργον ἁγίον νὰ τὸ εἴπῃ τις εἰς αὐτόν.

ΙΑΓ. Ἐγὼ; ὁ Θεὸς φυλάξῃ! Καὶ νὰ μοῦ χαρίσῃ οὖν ὅλην αὐτὴν τὴν ὥραϊαν νῆσον δὲν τοῦ τὸ λέγω. Τὸν Κάσσιον τὸν ἀγαπῶ πολὺ, καὶ ἤθελα κάμει τὸ πᾶν διὰ νὰ τὸν θεραπεύσω ἀπὸ τὸ κακὸν τοῦτο. Ἀ! εἰ θούρος εἶν' αὐτός;

(Ἀκούεται ἔσθων — Βοήθειαν! τρέξατε! καὶ μετ' ὀλίγον εἰσέρχεται ὁ Κάσσιος καταδιώκων τὸν Ῥοδερίγον.)

ΚΑΣΣ. Ἀχρεῖ! Κατεργάρη!

ΜΟΝΤ. Ὑποστράτηγε, τί ἐπάθετε;

ΚΑΣΣ. Ἀκούς ἐκεῖ τὸν ἀχρεῖον, νὰ βέλῃ νὰ μὲ διδάξῃ τὸ χρέος μου! θὰ τὸν κοπανίσω ὡς πού νὰ χωρῇ σὺν πύσσας 'στὴν γῆν.

ΡΟΔ. Νὰ μὲ κοπανίσῃς, ἔ!

ΚΑΣΣ. Μιᾶς ἀκόμη, σκυλὶ!

(Κρυπῶν αὐτόν.)

ΜΟΝ. Ὑποστράτηγε, μὴ! (κρατῶν αὐτόν) Κύριε σὰς παρακαλῶ ἀπέχετε.

ΚΑΣΣ. Ἀρτὲ με, κύριε εἰδὲ μὴ θ' ἀρπάζῃς; μὴ 'στὴ μοῖρῃ.

ΜΟΝΤ. Ἐλα, ἔλα, παραίτα, εἶσαι μεθυμένος.

ΚΑΣΣ. Μεθυμένος ἐγὼ!

ΙΑΓ. (Κατ' ἰδίαν πρὸς τὸν Ῥοδερίγον.) Τρέξε, σοῦ λέγω, καὶ διδάσσε ὅτι ἡ πόλις ἐστασίασεν.

(Ὁ Ῥοδερίγος ἐξέρχεται.)

Φίλτατε ὑποστράτηγε, μὴ, — ρυὶ κύριοι, — Βοήθει! γὰρ τὸ θεὸ! — Ὑπασπιστά! — Κύριε Μοντάνε! — Κύριε! Βοήθει! κύριοι! τί ὥραϊα φρούρησις, μὰ τὴν ἀλήθειαν!

(Ἀκούεται κώδιον.)

Τίς κρούει τὸν κώδιον; ὦ διάβολε! ὅλη ἡ πόλις ἐσηκώθη 'στὸ πηδᾶν· ὦ θεέ, ὑπασπιστά, ἀπέχε! ἀπλήρη ἡ τιμὴ σου διὰ παύτας.

(Ἐξέρχεται ὁ Ὀλέλλος μετὰ τῶν ἀκολουθῶν του.)

ΟΘΕΛΛ. Τί τρέχει ἐδῶ;

ΜΟΝΤ. Τὸ αἷμά μου ἀκόμη· τρέχει εἰμαι θανασιμῶς πληγωμένος.

ΟΘΕΛΛ. Ἄν ἀρχαῖτε τὴν ζωὴν σας σταθῆτε!

ΙΑΓ. Σταθῆτε ὑπερτρίτηγε, στα θῆτε κύριε!

Μοντάνε! Κύριοι!

Ἐλητμονήτασθε ὅλους δι' ὅλου τὴν θέσιν καὶ τὸ χρέος σας.

Σταθῆτε σὰς λέγω, ὁ στρατηγός σὰς ὁμιλεῖ ἐντροπῇ σας!

ΟΘΕΛΛ. Τί σημαίνει τοῦτο; πόθεν προήλθε; Μετεβλήθημεν εἰς Τούρκους, καὶ καμνομεν ἐναντίον ἡμῶν αὐτῶν ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ὁ Θεὸς ἐμπόδιζε τοὺς Ὀθωμανοὺς τοῦ νὰ μᾶς κάμωσιν; Ἐντροπῇ, φίλοι μου, εἰμεθα χριστιανοί, ἀφήσκατε τὸν βάρβαρον τοῦτον διαπληκτισμὸν σας. Ἡ παραφροσύνῃ τῆς ὀργῆς πολλὰκις ἐκθέτε τὴν ζωὴν εἰς μάταιον θάνατον. Πάυσατε τὸν τρομερὸν κώδιον, ὅστις ἐμπνεει τρόμον εἰς τοὺς κατοίκους τῆς νήσου ταύτης, καὶ παρτάτῃ τὴν ἡσυχίαν των. — Τί ἐπάθετε, Κύριοι; Τίμιε ἰάγε, σὺ ὅστις φαίνεται νεκρὸς ἀπὸ τὴν λύπην σου εἰπέ μοι τίς ὑπεκίνησε τὴν ἐρῶσα ταύτην; ἔάν ὅπως μὲ ἀγαπᾷς νὰ μοι εἴπῃς τὴν ἀλήθειαν.

ΙΑΓ. Δὲν ἤξεύρω· τώρα πρὸ ὀλίγου ἦσαν ἡγαπήμενοι· σὺν γαμβρὸς μὲ τὴν νύμφην, ἀλλ' αἰφνης (ὡς νὰ τοὺς εἶχε χωρίσει κανεὶς ἀπίσιος πλανήτης) σύρουν τὰ ἔξω των, καὶ ὡς ἐντρομερῶς μονομαχίᾳ τὰ διεφθύνονσι κατ' ἀλλήλων. Δὲν δύναμαι ποσῶς νὰ ἐξηγήσω τὴν ἀρχὴν τῆς ἀλλοκότου ταύτης ἐριδος· εἴθε τὰ σέλη ταῦτα τὰ ὅποια μὲ ἔφερον εἰς αὐτὴν νὰ εἶχον ἀποκοπῇ εἰς ἐνδοξον πάλιν.

ΟΘΕΛΛ. Μιχαὴλ Κάσσιε, πῶς ἐλητμονήσας εἰς τοιοῦτον βεβήκον τὸ χρέος σου;

ΚΑΣΣ. Σὰς παρακαλῶ συγχωρήσατέ μοι, δὲν δύναμαι νὰ ὁμιλήσω.

ΟΘΕΛΛ. Γενναῖε Μοντάνε, σὺ ἦσο πάντοτε εὐγενὴς τοὺς τρόπους, καὶ πάντες γινώσκουσι τὴν σοβαρότητα καὶ τὸ φιλησυχον τῆς νεανικῆς σου ἡλικίας, καὶ τὸ ὀνομά σου εἶναι εἰς τὰ στήματα τῶν φρονιμωτάτων. Διὰ τί λοιπὸν ἐκθέτετε οὕτω τὴν υπόληψίν σας, καὶ ἀνταλλάσσετε τὸ καλὸν σας ὄνομα μὲ το τοῦ νυκτερινοῦ μαχητοῦ, ἀποκορηθῆτέ μοι.

ΜΟΝΤ. Οὐδὲν ἄλλο κακὸν συνέβη ἐν τῶν ὅσα νῦν συνέβησαν ἢ ὅτι ὑπερασπίσθην ἐμαυτὸν, καὶ τοῦτο δίνεται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐγκλημα.

ΟΘΕΛΛ. Μὰ τὸν οὐρανὸν τὸ αἷμα ἦδη ὑπερσχεῖ τοῦ λογικοῦ, καὶ ἡ ἀγανάκτησις ἦτις φλογίζει τὴν καρδίαν μου ἀπειλεῖ νὰ μὲ περικήρῃ εἰς τρόπον ἀκαθίστητον. Ἄν ἀπαξ κινήσω, καὶ ἀπῶς ὑψώσω τὸν βραχίονά μου, θὰ καταστρεφίω τὸν καλλίστον ἐξ ἡμῶν· θίλω ἀφύπνου; νὰ μύθω πόθεν ἐπήγαγεν ἡ αἰτία αὐτῆς ἐριδος; ὁ αἴτιος αὐτῆς καὶ ἀδελφός μου ἂν ἦναι μὲ ἀπόλωλε διὰ παντός. Πῶς κύριοι, ἐν χώρῃ ὅπου τὰ πνεύματα τῶν κατοίκων εἶναι ἐπὶ τεθυρηθμένα ὑπο τοῦ ἐπικειμένου κινδύνου, ἡμεῖς ἐμπλέκεσθε εἰς ἰδιαιτέρως ἐριδος ἐν ὥρᾳ νυκτός, καὶ ἐν

τόπου φρουρήσεως ! Είναι φρικτόν ! Ίαγε εἰπέ μοι ποῖος ἤρχισε.

ΜΟΝ. Ἐάν διὰ λόγους φιλίας ἡ ὑπηρεσίας παραμορφώσῃς ὅπως δὴποτε τὴν ἀλήθειαν, δὲν εἶθε στρατιώτης.

ΙΑΓ. Μὴ μὲ προσβάλλετε τόσο· προτιμῶ ν' ἀποκρίσῃς τὴν γλώσσάν μου παρὰ νὰ εἰπῶ λέξιν προσβλητικὴν κατὰ τοῦ Κασίου· καὶ ὁμοῦ ἀπεφάνισα νὰ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, χωρὶς ποσῶς νὰ τὸν ἀδικήσω.

Ἰδοὺ λοιπὸν τί συνέβη. Ἐγὼ ὁ στρατηγὸς Μονάτης καὶ ἐγὼ συνωμιλοῦμεν, εἰσέδραμεν ἀνθρώπους τις κρᾶζων πρὸς βοήθειαν, καὶ καταδιωκόμενος ὑπὸ τοῦ Κασίου διευθύνοντος κατ' αὐτοῦ γυμνὸν τὸ ξίφος διὰ νὰ τὸν φονεύσῃ· ὁ κύριος λοιπὸν οὗτος πηδᾷ πρὸς τὸν Κάσιον καὶ τὸν παρακαλεῖ νὰ ἀπέλθῃ... ἐγὼ δὲ κατεδίωξα τὸν κραυγάζοντα φεβούμενος μήπως (ὅπερ καὶ συνέβη) διεγείρῃ τὴν πόλιν διὰ τῶν κραυγῶν τούτων· ἀλλ' ὡς φαίνεται τυχύτερος ὢν ἐμοῦ τοὺς πόδας μὲ ἐξέσφυγε· καὶ τότε ἐπέσπευσα, διότι ἤκουσα τὴν κλαγγὴν τοῦ ξίφους, καὶ τὸν Κάσιον ὑβρίζοντα μανιωδῶς, ὅπερ οὐδέποτε εἶχον ἰδεῖν εἰς αὐτόν· ἐπιστρέψας δὲ (διότι τοῦτο δὲν διήρκεσε πολὺ) τοὺς εὖρον συμπεπληγμένους καὶ παλαιότητας, καὶ συνωμιλομένους, καὶ διαπληκτιζομένους, ὅπως τοὺς εὗρετε καὶ ὑμεῖς. Οὐδὲν ἔχω νὰ εἰπῶ πλέον περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης· Ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἄνθρωποι, καὶ οἱ κάλλιστοι πολλὰκις λησμονοῦσι τὰ χρέη των, καὶ μολοντί ὁ Κάσιος ἐν τῇ παραφορᾷ αὐτοῦ ἐνέτριψε πληγὰς καὶ εἰς ἐμὲ, ὡς πράττει πάντοτε οἱ ὀργιζόμενοι κατὰ τῶν καλλίστων φίλων των, φαίνεται ὁμοῦς ἀναμφύβητον, ὅτι ὁ φυγὼν ἐκεῖνος ὑβρίσει τὸν Κάσιον εἰς τρόπον ἀφόρητον.

ΟΘΕΑΛ. Ἡζεύω, ἰάγε, ὅτι ὑπὸ καλοκάγαθίας καὶ φιλίας μετράζεις τὰ πράγματα ὑπὲρ τοῦ Κασίου. — Κάσιος σὲ ἀγαπᾷ, ἀλλὰ δὲν θέλεις πλέον μὲ ὑπηρετεῖν ὡς αξιωματικὸς.

(Εἰσέρχεται ἡ Δυσδαίμονα μετὰ τῶν ἀκολουθῶν αὐτῆς.) Ἰδετε ἂν δὲν ἠγέρθη ἡ σύζυγός μου.

Θὰ σὲ καταστήσω παράδειγμα εἰς τοὺς ἄλλους.

ΔΥΣ. Τί συμβαίνει, φίλτατε ;

ΟΘΕΑΛ. Τίποτε, φίλτατή μου, ἄς ἀπέλθωμεν. (Πρὸς τὸν Μονάτην) Κύριε διὰ τὰς πληγὰς σας ἐγὼ θέλω γείνει ἰατρός. Ἄς ἀπαγάγῃς αὐτόν.

(Ἐξέρχονται πάντες ἐκτὸς τοῦ Κασίου καὶ Ἰάγου.)

ΙΑΓ. Εἶθε πληγωμένος, ὑπασπιστά ;

ΚΑΣΣ. Φεῦ ! οὐδεμίαν χειρουργίαν δύναται νὰ μὲ θεραπεύσῃ.

ΙΑΓ. Ὁ Χριστὸς κ' ἡ καλὴ ὥρα !

ΚΑΣΣ. Πάγει πλέον ἡ τιμὴ μου, ἡ τιμὴ μου, ἡ τιμὴ μου ! ὦ ! ἀπόλεσα πλέον τὴν τιμὴν μου ! Απόλεσα τὸ ἀθάνατον μέρος τῆς υπάρξεώς μου, καὶ μοὶ ἀπέμεινε μόνον τὸ κτηνώδες αὐτῆς μέρος. Ἡ τιμὴ μου, ἰάγε, ἡ πόλνψίς μου !

ΙΑΓ. Στὴ συνειδήσί μου σοὺ λέγω, ἐνόμισα ὅτι ἦσο θανάσιμος πληγωμένος· τοῦτο ἤθελεν εἶναι πολὺ ὀλεθριώτερον τῆς προσβολῆς τῆς τιμῆς καὶ ὑπολήψεώς σας. Ἡ τιμὴ καὶ ἡ φήμη καὶ ὑπόληψις τί ἄλλο εἶναι ἢ παχυλὴ ἀπάτη, πολλάκις ἀποκτωμένη ἀναξίως, καὶ ἀφαιρουμένη ἀνευ αἰτίας; . . Τὴν τιμὴν καὶ ὑπόληψιν σου δὲν τὴν χάνεις ποσῶς, ἐκτὸς ἐάν θεωρῇς αὐτὸν ἀξίον τοῦ παθεῖν τοιαύτην ζημίαν. Καλὲ, μεγάλη δουλειὰ εἶναι; ὑπάρχουν μυρίοι τρόποι τοῦ νὰ ἐξιλεώσωμεν τὸν στρατηγόν. Διὰ τῆς τιμωρίας τούτης θέλεις νὰ σᾶς συοικιωθῇ μὲ τὴν οὐσιετῆραν πειθαρχίαν του, εἶναι μᾶλλον πρὸς παράδειγμα ἢ ἀπὸ ἐχθροπαθείαν καθὼς ὅταν δέρῃ τις τὸ σκυλάκι του διὰ νὰ ἐμπνεύσῃ φόβον εἰς τὸν ἀγέροντα λέοντα· ἰκέτευσον αὐτόν καὶ θέλεις μαλαξεῖ τὴν καρδίαν του.

ΚΑΣΣ. Πρετιμῶ νὰ τὸν ἰκέτευσω νὰ μὲ περιφρονῇ μᾶλλον ἢ νὰ αἰμαῖσω τοιοῦτον γενναῖον στρατηγόν δι' ἐμοῦ τοῦ κόφυου, τοῦ μεθυμένου καὶ ἀνοήτου ἀξιωματικοῦ.

(Ἀποτεινόμενος εἰς ἑαυτὸν μετ' ἀγανακτήσεως.)
— Μεθυμένος, εἶ ! καὶ νὰ ψιττακίζῃς, καὶ νὰ τραυλίζῃς, καὶ νὰ ταλαντεύεσσι, καὶ νὰ ὀργίζῃσαι κατὰ τῆς διαβαινούσης σκιᾶς ! Ὡς ἀόρατον πνεῦμα τοῦ οἴνου ! ἂν δὲν ἔχῃς ἄλλο ὄνομα σὲ ὀνομάζω — διάβολον !

ΙΑΓ. Τί ἦτο ἐκεῖνο τὸ ὅποιον κατεδίωκες μὲ τὴν σπάθην σου; τί σοι εἶχε κάμει ;

ΚΑΣΣ. Δὲν ἠζεύρω.

ΙΑΓ. Εἶναι δυ' αὐτόν ;

ΚΑΣΣ. Ἐνθυμοῦμαι πλῆθος πραγμάτων, ἀλλ' οὐδὲν διακεκριμένους. — Ὡ ! τί ἀνοησία νὰ ἐμβαλέωσιν οἱ ἄνθρωποι ἐχθρὸν εἰς τὸ στόμα των διὰ νὰ κλέψῃ τὸν ἐγκέφαλον αὐτῶν. Πῶς δυνάμεθα νὰ ἐντρυφώμεν εἰς κραυγὰς, καὶ νὰ χειροκροτῶμεν μεταβάλλοντες ἑαυτοὺς εἰς κτήνη !

ΙΑΓ. Ναί, ἀλλὰ τώρα εἶθε καλὰ. Πῶς ἀνελάβετε τόσο γρήγορα ;

ΚΑΣΣ. Ὁ διάβολος τῆς μέθης εὐρησθήτην νὰ διώσῃ τόπον τῷ διαβόλῳ τῆς ὀργῆς, ἵνα ἴδω καὶ καταφρονήσω ἑμαυτὸν ἐξ ὅλης ψυχῆς.

ΙΑΓ. Καλὲ δὰ σιωπᾶτε, καὶ εἶθε πάρα πολὺ αὐστηρὸς εἰς τὴν ἡθικὴν σας. Διὰ τὰς περιστάσεις, τὸν τόπον, καὶ τὴν κατάστασιν τῆς χώρας ἐπεθύμουν νὰ μὴ συνέβαινε τοῦτο· ἀλλ' ἐπεδὴ συνέβη προσπάθησον νὰ θεραπεύσῃς τὸ κακόν.

ΚΑΣΣ. Καλὰ λοιπὸν, ὑπόθεσις ὅτι πηγαίνω νὰ τοῦ ζητήσω πάλιν τὴν θέσιν μου, καὶ εἰς ἀπάντησιν μοὶ λέγει ὅτι εἶμαι μέθυος ! Καὶ ἂν εἶχον ὅσα στόματα εἶχεν ἡ πολυκέφαλος ὕδρα, ἡ τοιαύτη ἀπάντησις δὲν ἤθελε μὲ ἀποστομώσει,

Ἐνθ' ὅτε ἔχω τὰς φρένας σώας, μετ' ὀλίγον νὰ γείνω μωρὸς, καὶ πάραυτα κτήνος ! Πόσον παραδᾶζον ! ὦ, ναί ! πᾶν ποτήριον μέθης εἶναι καταρμένον, καὶ πᾶν μῦρον αὐτοῦ εἶναι διάβολος.

ΙΑΓ. Ὁχι δὰ, τὸ καλὸ τὸ κρασί εἶναι καλὸν καὶ

ἡμερον ζῶον ὅταν ἠξούρῃ τις νὰ τὸν μετοχειρισθῇ. Παῦσαι πλέον τοῦ νὰ τὸ κατορθᾷς. Φιλτατε ὑπασπιστά, ἐλπίζω ὅτι δὲν ἀμφισβallestis περὶ τῆς ἀγάπης μου.

ΚΑΣΣ. Ὁχι βέβαιον, διότι μ' ἔκομες νὰ μεθύσω.

ΙΑΓ. Καὶ ποῖος εἶναι ὁ ἄνθρωπος τοῦ δὲν μεθᾷ καμμιὰ φορὰ. Νὰ σᾶς πῶ ὅμως τί ἔχετε νὰ κάμετε. Ὁ στρατηγὸς τώρα εἶναι τοῦ στρατηγῶντος καὶ σύζυγος. Δύναμαι νὰ ἐκφρασθῶ εὖτω διότι εἶναι παραδεδομένος εἰς ἀδιάσκοπον μελέτην τῆς καλῆς, τῶν βλεμμάτων, τῶν χαρίτων καὶ κινήσεων τῆς ὕψας νὰ προσπέσει εἰς αὐτὴν ἰκέτευσον αὐτὴν ἀνευδῶς, καὶ θέλει ἀρεύκτως σὲ βοηθήσῃ εἰς τὸ ν' ἀναλαβῇ τὴν θέσιν σου. Εἶναι μία ψυχὴ τόσο ἐπισκή, τόσο καλοκάγαθος, καὶ πρόθυμος εἰς τὸ νὰ πράττῃ τὸ καλόν, ὥστε ἡ ἀγαθὴ αὐτῆς ψυχὴ ἤθελε τὸ νομίσει παράβαινεν τοῦ κοβήκοντος τὸ νὰ μὴ πράξῃ περισσύτερον τοῦ ὅτι αἰτοῦσι παρ' αὐτῆς. Καθίσκευτον αὐτὴν νὰ συνδέσῃ πάλιν τὸν μετοξὺ σὺ καὶ τοῦ συζύγου τῆς διαβραγένης δεσμὸν, καὶ στοιχηματίζῃς ὅλην μου τὴν κατάστασιν ὅτι ἡ τύχη σας θὰ γείνη πολὺ καλλιτέρα.

ΚΑΣΣ. Καλὰ μὲ συμβουλεύετε.

ΙΑΓ. Σοὶ ὀρκίζομαι εἰς τὴν εἰλικρίνειαν τῆς φιλίας καὶ καλοκάγαθίας μου.

ΚΑΣΣ. Εἶμαι πεπεισμένος περὶ τούτου, καὶ τὸ πρῶτον ἐνωρὶς θέλω προσπέσειν εἰς τὴν ἐνέτατον Δυσδαίμονα ἵνα μετεῖται ὑπὲρ ἐμοῦ· καὶ ἂν τὸ μέσον τοῦτο δὲν ἐπιτύχῃ, οὐδὲν ἄλλο θέλει ἐπιτύχῃ.

ΙΑΓ. Ὅρθως λέγετε. Καλὴν νύκτα σας ὑπασπιστά, πρέπει νὰ σπεύσω εἰς τὴν φρουρίαν.

ΚΑΣΣ. Καλὴν νύκτα, ἀγαθὲ μου φίλε ἰάγε.

ΙΑΓ. (Μόνος) Λοιπὸν τίς δύναται νὰ εἰπῇ τώρα ὅτι ραδιουργὸς ὡς καταχθόνιος, ἀφ' οὗ ἡ συμβουλὴ τὴν ὅποιαν τῷ δίδω εἶναι εἰλικρινὴς καὶ προσφορωτάτη; διότι εἶναι τὸ μόνον εὐκολόν τὸ νὰ συγκινήσῃ τις πρὸς ἀγαθοεργίαν τὴν οἰκτιρμοναζὺν Δυσδαίμονα, τῆς ὁποίας ἡ καρδία εἶναι τόσο γόνιμος τοῦ καλοῦ, ὅσον εἶναι τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως. Καὶ τί θὰ ἔχῃ νὰ κάμῃ ; — Νὰ δύσωπῇ τὸν Μαῦρον — Καὶ τὸ βάπτισμά του ἂν ἐπρόκειτο ν' ἀρνῆσθαι, καὶ πᾶν ἄλλο σύμβολον τῆς σωτηρίας του, ἡ ψυχὴ του εἶναι τοσοῦτον ἀφωτισμένη εἰς τὸν ἔρωτα αὐτῆς, ὥστε δύναται νὰ τὸν πείσῃ, νὰ τὸν μεταπέσῃ καὶ ἐν ἐνὶ λόγῳ νὰ τὸν κάμῃ, ὅτι ἂν θέλῃ, ἐξακουσὰς θεῖαν δύναμιν ἐπὶ τῆς ἀσθενούς καρδίας του. Κατὰ τί λοιπὸν εἶμαι πανοῦργος καὶ καταχθόνιος, ἐγὼ ὅστις δίδω τοιαύτας σωτηριώδεις συμβουλὰς εἰς τὸν Κάσιον ; Ὡ θαυμασία Θεότης τοῦ Ἄδου !

Ὅταν οἱ δαίμονες θέλουν νὰ κατορθώσωσι τὰ πλέον θεοσυγῆ ἔργα των, τὰ ὑπαγορεύουσιν ὑπὸ μορφὴν θεῖαν, ὅπως κάμω καὶ ἐγὼ τώρα. Διότι ἐνθ' οὗτος ὁ βλάξ ἰκετεύει τὴν Δυσδαίμονα ἵνα θεραπεύσῃ τὴν δυστυχίαν του, καὶ ἐν αὐτῇ καθεκετεύει ἐνθέρμως ὑπὲρ αὐτοῦ τὸν Μαῦρον, θέλω ἐμψυχοῦν εἰς τὸ οὗς αὐτοῦ τὴν ἰσθόλον

ὑπερίαν· — Ὅτι τὸν ἀνακαλεῖ εἰς τὴν θέσιν τοῦ διὰ τοὺς ἀθεμίτους σκοπούς τῆς καὶ οὕτως ὅση μᾶλλον προσπαθήσῃ νὰ τὸν σώσῃ, τοσοῦτον μᾶλλον θέλει ἐπιστρέψῃ εἰς αὐτὴν τὴν ἀπέχθειαν καὶ ὀργὴν τοῦ Μαύρου. Τοιοῦτοτρόπως λοιπὸν θέλω τρέψῃ τὴν ἀρετὴν αὐτῆς εἰς ῥύπον ἀτιμίας, καὶ ἐκ τῆς ἀγαθότητος αὐτῆς θέλω κατασκευάσει παγίδα εἰς τὴν ὅποιαν θέλουν ἐμπέσειν ἅπαντες. — Τί θέλεις Ῥοδερίγης ;

(Εἰσέρχεται ὁ Ῥοδερίγης.)

ΡΟΔ. Ἰδοὺ μὲ κόμεις καὶ τρέχω οὐχὶ πλέον ὡς κυνηγὸς κύνων, ἀλλ' ὡς τὸ ζῶον τὸ ὅποιον ὠθεῖται τυφλῶς πρὸς τὴν ἄβυσσον ὑπὸ τῶν κραυγῶν τοῦ κυνηγοῦ. Κατεδοπάνισα σχεδὸν ὅλα μου τὰ χροῖματα, ἔφαγα ἀπόψε ξυλίας ἀθάναται, καὶ τὸ κατὰ κάτω τῆς γραφῆς, — ὅλῳ μάθει ἐν καλὸν μάθημα διὰ τοῦ τόσο κόπου μου καὶ τῆς δαπάνης ὅλης τῆς περιουσίας μου ! Καὶ οὕτω μὴ ἔχων ὀβολὸν εἰς τὸ βαλάντιόν μου, ἀλλὰ πολλὴν γρῶσιν εἰς τὸν ἐγκέφαλόν μου, θέλω ἐπιστρέψαι εἰς τὴν Βενετίαν.

ΙΑΓ. Δυστυχίης ἐκεῖνοι οἵτινες δὲν ἔχουσιν ὑπομονήν ! — Ἐθεραπεύθη ποτὲ πληγὴ διὰ μιᾶς ; Ἡζεύεις ὅτι ἐργαζόμεθα διὰ τῆς εὐφρίας μας καὶ οὐχὶ διὰ μαγείας ; ἡ δὲ ἀνθρωπινὴ εὐφροσύνη ἀπαιτεῖ καὶ καὶ νὰ ἐπιφέρει τὰ ἀποτελέσματά της. Δὲν εἶσαι εὐχρηστικὸς ; ὁ Κάσιος σὲ ἐδεῖρε, καὶ σὺ διὰ τῆς μικρᾶς ταύτης βλάβης σου ἐρίψες κάτω τὸν Κάσιον. Εἰ καὶ ἄλλα δένδρα καρποφοροῦσιν ὑπὸ τὰς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου τὰ ἀνθούοντα πρῶτον φέρουσι καρπὸν. Λάβε ὀλίγον ὑπομονήν. (Πλησιάζει εἰς τὴν θυρίδα) — Μὰ τὴν θέλαν λειτουργίαν ἐξημέρωσεν. Ἀπελθε· ὑπαγε εἰς τὸ κατάλυμα τὸ ὅποιον σοὶ προσδιορίζει τὸ εἰσητήριόν σου. Φύγε, σου λέγω, φύγε. Μὴ σὲ μέλει, θὰ σοὺ πῶ καὶ ἄλλα, μετ' ὀλίγον φύγε.

(Ἐξέρχεται ὁ Ῥοδερίγης.)

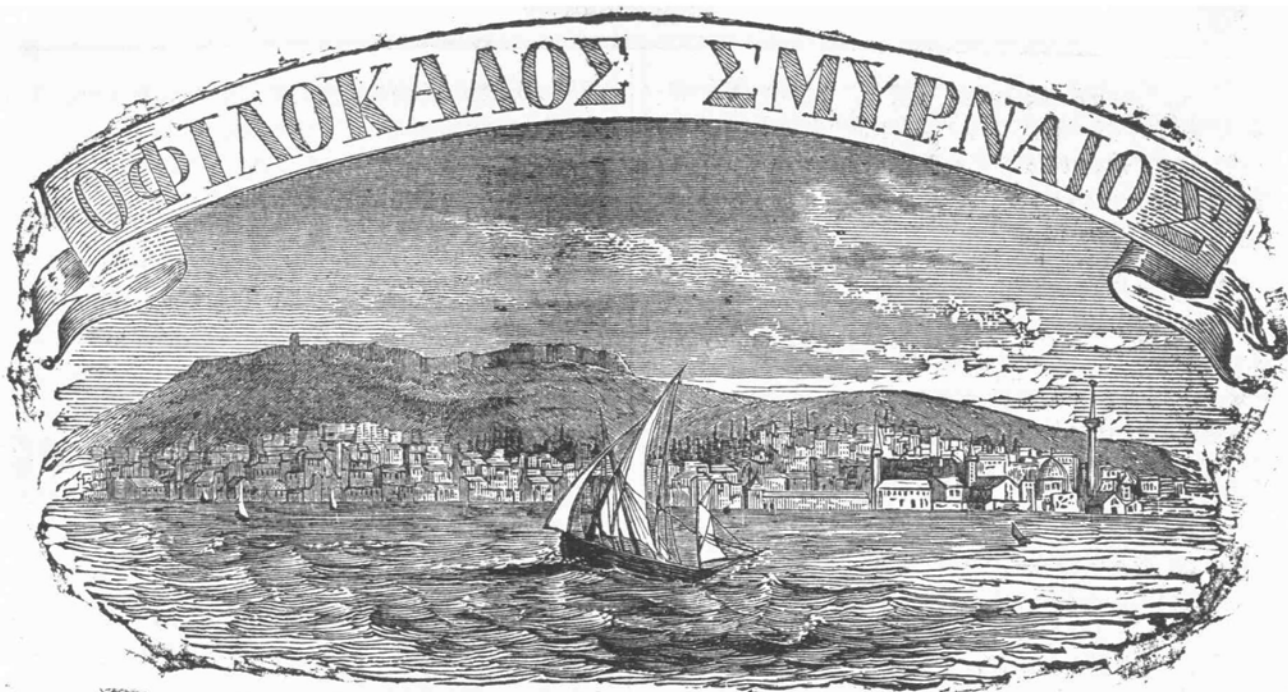
Δύο πράγματα ἔχω νὰ κάμω. — Ἡ σύζυγός μου θέλει μετεῖται παρὰ τῇ δεσποινῇ αὐτῆς ὑπὲρ τοῦ Κασίου· ἄς τρέξω νὰ τὴν ὠθήσω εἰς αὐτό. Ταῦτο χρόνος δὲ νὰ παρασύρῃ τὸν Μαῦρον, διὰ νὰ τὸν φέρω ἐκεῖ καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Κάσιος ἰκετεύει τὴν σύζυγόν του. — Ἀξιώλογα μὴ ἀμβλύνης ὁμοῦ τὰ τεχνάσματά σου διὰ τῆς ἀδιαφορίας καὶ βραδύτητος· σπεύσον !

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΒΕΡΑΓΓΕΡΟΣ.

— 0 —

Ὁ Δημοτικώτατος οὗτος τῶν τῆς Γαλλίας ἀοιδῶν, οὐχ ἦν γνωστὸς καὶ παρ' ἡμῖν διὰ τὰ ἐθνιστικὰ μάλιστα ἁμαρτία ἃ τὴν ἐποίησεν ὑπὲρ ἡμῶν κατέλιπον, ἀποθανὼν τὴν 4 (16) Ἰουλίου τοῦ παρελθόντος ἔτους περὶ τὸ 78 ἔτος τῆς ἡλικίας

« Οὐκ ἐπ' ἄρτῳ μόνῳ ζήσεται ἄνθρωπος ».

ΕΤΟΣ Α΄

ΣΜΥΡΝΗ, τῇ 26 Νοεμβρίου 1858.

Ἀριθ. 22

4.

ΟΘΕΛΛΟΣ

ΗΤΟΙ

Ο ΜΑΤΡΟΣ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ

ΤΡΑΓΩΔΙΑ

ΤΟΥ ΣΑΚΕΣΠΗΡΟΥ

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

(Πρὸ τοῦ φρουρίου εἰσέρχεται ὁ Κάσσιος καὶ τινες μουσικοί.)

ΚΑΣΣ. Κύριοι, παίξατε ἐδῶ· ἐγὼ θέλω σᾶς ἀνταμείψει διὰ τὸν κόπον σας· τίποτε ζῶπρὸν, διὰ νὰ χαιρετήσωμεν τὸν στρατηγὸν εἰς τὴν ἔγερσίν του.
(Εἰσέρχεται ὑπρέτης.)

ΥΠΗΡ. Κύριοι μήπως τὰ ὄργανά σας ἔρχονται ἀπὸ τὴν Νεάπολιν διὰ νὰ ὀμιλοῦν ἔτζι μετὰ τὴν μῦτην; ἰδοῦ, λάβετε διὰ τὸν κόπον σας· τόσον καταγοητευμένος εἶναι ὁ στρατηγὸς ἀπὸ τὴν μουσικὴν σας, ὥστε σᾶς παρακαλεῖ νὰ παύσετε.

ΙΟΣ ΜΟΥΣ. Πολὺ καλὰ κύριε, παύομεν.

ΥΠΗΡ. Ἄν ἔχετε καρμὴν μουσικὴν ἄφωνον παίξατε πάλιν· διότι ὁ στρατηγὸς δὲν ὀρέγεται πολὺ τὴν μουσικὴν.

ΙΟΣ ΜΟΥΣ. Τοιαύτην μουσικὴν δὲν ἔχομεν.

ΥΠΗΡ. Λοιπὸν τότε βάλετε τοὺς αὐλοὺς σας εἰς τὰς θήκας των, διότι θ' ἀπέλθω. Φύγετε 'στὸ καλὸ.
(Ἐξέρχονται οἱ μουσικοί.)

ΚΑΣΣ. Δὲν ἀκοῦς, φίλε μου;

ΥΠΗΡ. Ἀκούω.

ΚΑΣΣ. Σὲ παρακαλῶ λάβε τὸ χρυσοῦν τοῦτο νόμισμα· ἐὰν ἡ εὐγενὴς κυρία ἦτις ὑπηρετεῖ τὴν σύζυγον τοῦ στρατηγοῦ ἡγέρθη, εἰπὲ εἰς αὐτὴν ὅτι ὁ Κάσσιος ἐπιθυμεῖ νὰ τῆς πῇ δύο λέξεις. Μοὶ κάμνεις αὐτὴν τὴν χάριν;

ΥΠΗΡ. Ἐσηκώθη, κύριε, καὶ περιφέρεται. Ἄν θέλῃ νὰ ἔλθῃ πρὸς τὸ μέρος τοῦτο, τῆς το λέγω.

(Εἰσέρχεται ὁ Ἰάγος)

ΚΑΣΣ. Ὦ! καλῶς τὸν φίλον μου. Εἰς καλὴν ὥραν ἦλθες.

ΙΑΓ. Πῶς! δὲν ὑπῆγες νὰ κοιμηθῇς;

ΚΑΣΣ. Ὁχι, διότι ὅτε ἀπεχωρίσθημεν ἡ ἡμέρα ἤδη ἔφεγγεν. Ἐλαβον τὴν τόλμην, Ἰάγε, νὰ στείλω νὰ φωνάξω τὴν σύζυγόν σας, ἵνα παρακαλέσω αὐτὴν νὰ μὲ παρουσιάσῃ εἰς τὴν ἐνάρετον Δυσδαίμοναν.

ΙΑΓ. Σᾶς τὴν στέλλω ἀμέσως, καὶ θέλω μηχανευθῆν ὥστε νὰ παρκούρω τὸν Μαῦρον ἐκ πιδῶν, ὅπως ἡ ὀμιλία ὑμῶν γείνῃ ἐλευθερωτέρα.

(Ἐξέρχεται.)

ΚΑΣΣ. Σᾶς εἶμαι ταπεινός, καὶ εὐγνώμων δούλος, διὰ τὴν χάριν ταύτην. Ποτὲ δὲν εἶδον Φλωρεντινὸν τόσον ἀγαθὸν καὶ τίμιον.

(Εἰσέρχεται ἡ Αἰμιλία)

ΑΙΜΙΛ. Καλὴ ἡμέρα σας, φίλε ὑπασπιστά· λυποῦμαι διὰ τὸ δυστύχημά σας· ἀλλὰ τὰ πάντα θέλουν θεραπευθῆ ταχέως· ὁ στρατηγὸς καὶ ἡ σύζυγός του συνομιλοῦσι περὶ τῆς ὑποθεσεώς σας. Ἡ δέσποινα μου σᾶς ὑπερασπίζεται θερμῶς, ὁ δὲ Μαῦρος διατείνεται ὅτι ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ἐβλάψατε, εἶναι ἐκ τῶν τὰ μέγιστα δυναμένων τῆς Κύπρου, διὰ τὴν φήμην καὶ καταγωγὴν του, ὥστε δὲν νομίζει φρό-

νιμον τὸ νὰ μὴ σᾶς παύσῃ, καὶ τοὶ βεβαίωσι ὅτι σᾶς ἀγαπᾷ, καὶ ὅτι δὲν ἔχει ἀνάγκη ἄλλου μεσίτου ὑπὲρ ὧμων ἢ τὰ ἰδία ἐκτετοῦ αἰσθήματα, ἵνα δρα- ξάμενος τῆς πρωτῆς εὐκαιρίας νὰ σᾶς ἐπαναγά- γῃ εἰς τὴν θέσιν σας.

ΚΑΣΣ. Ἀλλ' ὅπως δὴποτε, σᾶς παρακαλῶ, ἐὰν σᾶς φαίνεται πρέπον καὶ δυνατόν παραχωρήσατέ μοι τὸ μέρος τοῦ νὰ εἶπω ὀλίγας λέξεις κατ' ἰδίαν εἰς τὴν Δυσδαιμόνα.

ΣΚΗΝΗ Β'. Θάλαμος ἐν τῷ φρουρίῳ.

(Εἰσέρχεται ὁ Ὀθέλλος ὁ Ἰάγος καὶ τινεὶ ἀξιωματικοί.)

ΟΘΕΛΛ. Τὰς ἐπιστολάς ταύτας Ἰάγε δὲς εἰς τὸν πλοίαρχον, καὶ ἐπιφορτίσέ τον νὰ προσφέρῃ τὰ σε- βασματά μου εἰς τὴν γερουσίαν· μετὰ δὲ ταῦτα ἔλα νὰ με ἐνταμώσῃς εἰς τὰ νέα δορυρώματα, τὰ ὅποια ὑπάγω νὰ ἐπισκευθῶ.

ΙΑΓ. Παλὺ καλὰ αὐθέντη, θέλω σᾶς ὑπακούσει.

ΟΘΕΛΛ. Κύριοι, ὑπάγομεν νὰ ἴδωμεν τὸ ὄχυ- ρωμα;

ΛΕΜΙΜ. Στρατηγέ, εἴμεθα εἰς τὰς διαταγὰς σας.

(Εἰσέρχονται.)

ΣΚΗΝΗ Γ'. Πρὸ τοῦ φρουρίου.

ΔΥΣΔ. Βεβαίωθηκε φίλε Κάσσιε ὅτι θέλω πρά- ξει πᾶν ὅτι δύναμαι ὑπὲρ σου.

ΑΙΜΙΛ. Φιλιτὰτὴ δέσποινά, προσπαθήσατε· ὁ σύ- ζυγός μου εἶναι περιλύπος δι' αὐτό.

ΔΥΣΔ. Ἦ! τί καλῆς ψυχῆς ἄνθρωπος! — Μὴ ἀμφιβάλλῃς Κάσσιε, ὅτι θέλω σὲ καταστήσει πάλιν φίλον τοῦ συζύγου μου, ὅσον ἡσὸ ποτε.

ΚΑΣΣ. Ἐλεῆνυμ κυρία! ὅτι δὴποτε καὶ ἂν συμ- βῇ εἰς τὸν Μιχαὴλ Κάσσιον, θέλει πάντοτε εἶναι ταπεινὸς καὶ πιστὸς δούλος σας.

ΔΥΣΔ. Σὺς εὐχαριστῶ, κύριε. εἴθε ὅπως ἀφωσι- ωμένοις εἰς τὸν αὐθέντην μου· τὸν ἐγνωρίσατε πο- λὺν χρόνον, καὶ δύνασθε νὰ πιστευσῃτε ὅτι δὲν θέλει ἀποξενωθῆν ἀφ' ὧμων, εἰμὴ καθ' ὅσον τῷ ἐπιβόλῃ- λασι αὐτοῦ ἡ πολιτικὴ φρόνησις.

ΚΑΣΣ. Ναί, κυρία μου, ἀλλ' ἡ πολιτικὴ αὕτη δύναται νὰ διαρκέσῃ τὸσον πολὺ, νὰ διατηρῇται ὑπὸ σειρὰς τὸσον ἀσθενῶν προφάσεων, νὰ ἀναφύεται ὑπὸ τῶσαν καὶ τῶσαν περιστατικῶν, ὥστε ἀναπληρωθῇ- σης τῆς θέσεώς μου, καὶ ἀπόντος ἐμοῦ, ὁ στρατη- γός μου θέλει λησμονήσει τὴν ἀγάπην καὶ ἀφοσί- ωσίν μου.

ΔΥΣΔ. Μὴ σὲ μέλη περὶ τούτου· ἐνώπιον τῆς Αἰμιλίας σᾶς ἐγγυῶμαι ὅτι θέλετε ἀναλάβει τὴν θέσιν σας. Ἔσο βεβαίως· ὅτι ὅταν ὑποσχεθῶ τι, ἐκπληρῶ τὴν ὑπόσχεσίν μου μέχρι κεραίας. Δὲν θέλω ἀφῆσαι ἡσυχοῦν τὸν αὐθέντην μου· θέλω ταρά- ξει τὸν ὕπνον του, θέλω ἐξαντλήσει τὴν ὑπομονήν του διὰ τοῦ λόγου μου. Περὶ σοῦ θέλει ἀκούει ἐν τῇ κλίνῃ, περὶ σοῦ παρὰ τὴν τράπεζαν· καὶ εἰς πᾶσαν πρᾶξίν του θέλω ἀναμίζει τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Κάσσιου· ἔχε θάρρος Κάσσιε, διότι ὁ σὺν ἡγοργός σου θέλει

προτιμήσει ν' ἀποθάνῃ μάλλον παρὰ νὰ παραιτηθῇ τοῦ ζητουμένου.

(Ἐμφανίζονται ὁ Ὀθέλλος καὶ Ἰάγος μακρόθεν.)

ΑΙΜΙΛ. Κυρία, ἰδοὺ ὁ αὐθέντης μου ἔρχεται.

ΚΑΣΣ. Κυρία μου πρέπει ν' ἀναχωρήσω.

ΔΥΣΔ. Ὅχι μείνε, καὶ ἀκουσόν με ὁμιλοῦσαν.

ΚΑΣΣ. Κυρία μου ὄχι τώρα, διότι αἰσθάνομαι πολλὴν ἀνησυχίαν, καὶ δὲν θὰ δυνῶμαι ποσὼς νὰ ὑπηρετήσω ἐμαυτὸν.

ΔΥΣΔ. Καλὰ λοιπὸν, κάμετε ὅπως νομίζετε φρό- νιμον.

(Εἰσέρχεται ὁ Τάγος.)

ΙΑΓ. Ἄ! δὲν μοι ἀρέσκει τοῦτο.

ΟΘΕΛΛ. Τί λέγεις;

ΙΑΓ. Τίποτε, αὐθέντα, ἡ ἐάν. ἀλλ' ὄχι τίποτε.

ΟΘΕΛΛ. Δὲν ἦτο ὁ Κάσσιος ὁ ἀναχωρήσας ἀπὸ τὴν σύζυγόν μου;

ΙΑΓ. Ὅχι βέβαια, δὲν τὸ πιστεύω νὰ φύγῃ τοι- ουτοτρόπως ὡς κακοῦργος, ἅμα σᾶς εἶδεν ἐρχόμενον.

ΟΘΕΛΛ. Καὶ ὅμως πιστεύω σταθερῶς ὅτι αὐτὸς ἦτο.

ΔΥΣΔ. Καλῶς τὸν αὐθέντην μου. Μόλις τώρα ἀνε- χώρησεν ἕνας οἰκέτης, ὅστις ὁ τάλας ἐκρέως φέρει τὴν δυσμένειάν σας.

ΟΘΕΛΛ. Ποῖον ἐννοεῖτε.

ΔΥΣΔ. Τὸν ὑπασιπιστὴν σας, τὸν Κάσσιον. Φιλατέ μοι, ἐὰν ἡ ἀγάπη μου ἰσχύῃ εἰς τὴν καρδίαν σου, συγχωρήσέ τον καὶ δέξαι τον πάλιν εἰς τὴν εὐνοίαν σου. Διότι ἐὰν ὅπως δὲν σε ἀγαπᾷ, καὶ δὲν ἐσφαλεν ἐξ ἀγνοίας μάλλον ἢ ἀπὸ κακίας, τότε πρέπει νὰ ὁμολογήσῃς ὅτι δὲν ἔχω πείρα εἰς τὸ νὰ κρίνω τὴν τιμιότητα τοῦ ἀνθρώπου ἐκ τοῦ προσώπου του. Σὺς ἰκετεύω, ἀνακαλέσατέ τον.

ΟΘΕΛΛ. Αὐτὸς ἀνεχώρησε τώρα;

ΔΥΣΔ. Ναὶ αὐτός, ὁ ταλαίπωρος, τὸσον τεταπει- νωμένος, ὥστε ἀφῆκε μέρος τῆς λύπης του μετ' ἐμοῦ, καὶ συμπάσχω μετ' αὐτοῦ. Φιλατέ μοι σᾶς παρακαλῶ ἀνακαλέσατέ τον.

ΟΘΕΛΛ. Ὅχι τώρα γλυκεῖα Δυσδαιμόνα· ἄλλην ὥραν.

ΔΥΣΔ. Ἀλλὰ συντόμως;

ΟΘΕΛΛ. Δι' ἀγάπην σου, φιλατὴ, ὅσον τάχιστα.

ΔΥΣΔ. Λοιπὸν ἀπόψε εἰς τὸ δεῖπνον;

ΟΘΕΛΛ. Ὅχι ἀπόψε.

ΔΥΣΔ. Αὐριον εἰς τὸ γεῦμα;

ΟΘΕΛΛ. Δὲν θὰ γευματίσω εἰς τὸν οἶκον· εἴμαι προσκεκλημένος ὑπὸ τῶν ἀξιωματικῶν εἰς τὴν ἀκρόπολιν.

ΔΥΣΔ. Λοιπὸν αὐριον τὸ ἐσπέρας, ἢ τὸ πρωῒ ἢ τὴν μεσημβρίαν, ἢ τὸ ἐσπέρας, ἢ τὴν τετάρτην τὸ πρωῒ.

Σὺς παρακαλῶ προσδιορίσατε τὸν χρόνον, ἀλλ' ἅς μὴ ὑπερβαίῃς τρεῖς ἡμέρας. Σὺς βεβαίως εἶναι μετανενοημένος. Καὶ ὅμως τὸ παλαιὸν μου, ἐὰν ἀφῆσωμεν κατὰ μέρος ὅτι τὸ στρατιωτικὸν στάδιον

ἀπαιτεῖ παραδειγματισμὸν καὶ τῶν καλλίστων προ- σώπων, τὸ πταισμόν του, μόλις ἀπαιτεῖ τὴν κατ' ἐδίαν ἐπιπλήξιν.

Πότε θὰ ἔλθῃ; εἰπέ μοι Ὀθέλλε. Ἀποῶ ποῖαν χάριν ἤθελον σᾶς ἀρνηθῇ ἐγὼ, ἢ καὶ διστάσει καὶ χρονοτριβήσει εἰς τὸ νὰ σὲ ὑπακούσω! Πῶς ὁ Κάσσιος ὅστις ἤρχετο μετὰ σοῦ ὅτε ἤρατο ἐμοῦ, καὶ ὅστις πολλάκις, ἐν ᾧ ἐγὼ σὲ κατηγοροῦν σὲ ὑπερασπίζετο, νὰ εὖρῃ τὴσιν δυσκολίαν εἰς τὸ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν θέσιν του; Πίστευσόν με ὅτι ἐγὼ ἤθελον.

ΟΘΕΛΛ. Σὲ παρακαλῶ, ἀρκεῖ πλέον· ἅς ἔλθῃ ὅταν θέλῃ· δὲν σοὶ ἀρνούμαι τίποτε.

ΔΥΣΔ. Καὶ τί μεγάλη χάρις εἶναι αὕτη; ὡς ἐὰν σᾶς εἴλεγον νὰ φορέσῃτε τὰς χειρίδας σας, ἢ νὰ τρώ- γητε καλὰ πρηνιτὰ, ἢ νὰ μὴ κρούσητε, ἢ νὰ προσ- παθήσητε νὰ κάμητε καλὸν εἰς τὸν ἐαυτὸν σας. Ὅταν θὰ σᾶς ἰκετεύω διὰ τινὰ χάριν, θέλω πρῶτον σκεφ- θῇ σοβαρώτατα, θέλω κάμει τὴν αἰτησίαν μου μετὰ φρόνου.

ΟΘΕΛΛ. Δὲν θέλω σοὶ ἀρνηθῇ τίποτε, διὸ σὲ παρακαλῶ ἄφες με μίαν στιγμὴν μόνον.

ΔΥΣΔ. Δύναμαι νὰ σοὶ τὸ ἀρνηθῶ; ὄχι βέβαια. Ἰγίαινε λοιπὸν, αὐθέντα μου.

ΟΘΕΛΛ. Ἰγίαινε φιλιτὴ μου Δυσδαιμόνα· σὲ ἐλέπω πάλιν μετ' ὀλίγον.

ΔΥΣΔ. Αἰμιλία, ἔλθε. — Ὁδήγησόν ὑπὸ τῆς φρο- νήσεως, καὶ ὅτι δὴποτε ἀποφασίσας θέλω πάντο- τε σὲ ὑπακούει.

(Εἰσέρχεται μετὰ τῆς Αἰμιλίας.)

ΟΘΕΛΛ. Ἐξοχε καὶ ἀθλία κόρη! ἀνάθεμά με ἂν δὲν σ' ἀγαπῶ! ἡ καρδιά μου μένει καὶ ὅταν δὲν σ' ἀ- γαπῶ τὸ χάος ἐπανέρχεται.

ΙΑΓ. Γενναϊότητα στρατηγέ μου, —

ΟΘΕΛΛ. Τί λέγεις, Ἰάγε;

ΙΑΓ. Ὁ Μιχαὴλ Κάσσιος ἐγνώριζε τὸν ἔρωτά σας ὅτε ἤρπασε τῆς Δυσδαιμόνας;

ΟΘΕΛΛ. Ναί, ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους· ἀλλὰ διὰ τί ἐρωτᾷ;

ΙΑΓ. Ἀπλῶς διὰ νὰ εὐχαριστήσω τὴν περιέργει- ἀν μου· καὶ οὐδὲν ἄλλο.

ΟΘΕΛΛ. Ἀλλ' ἡ περιέργειά σου αὕτη πόθεν, ὦ Ἰάγε;

ΙΑΓ. Ἐνόμιζον ὅτι δὲν τὴν εἶχε γνωρίσει πρό- τερον.

ΟΘΕΛΛ. Ἦ, ναί, καὶ πολλάκις μᾶς ὑπηρετήσεν ὡς μεσάζων.

ΙΑΓ. Τῇ ἀληθείᾳ;

ΟΘΕΛΛ. Τῇ ἀληθείᾳ! βέβαια τῇ ἀληθείᾳ. Τί εὐρίσκεις εἰς τοῦτο παράξενον; Μήπως δὲν εἶναι τίμιος;

ΙΑΓ. Τίμιος, αὐθέντα;

ΟΘΕΛΛ. Ναί, τίμιος.

ΙΑΓ. Καθ' ὅσον γνωρίζω, αὐθέντα.

ΟΘΕΛΛ. Ἀλλὰ τί φρονεῖς;

ΙΑΓ. Τί φρονῶ αὐθέντα;

ΟΘΕΛΛ. Τί φρονῶ, αὐθέντα! Μὰ τὰς οὐρα-

νίους δυνάμεις ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἐπαναλαμβάνει ὡς ἡχὼ τοὺς λόγους μου, ὡς νὰ ἐνεκρυπτε καὶ νὰ μορ- μοροπῶν τέρας εἰς τὰ ἐντός του, καὶ τοσοῦτον ὥστε φοβεῖται νὰ μοὶ τὸ δείξῃ. Ναὶ βέβαια πρέπει νὰ ἐμφολεῖται εἰς τὸν νοῦν σου. Σὲ ἤκουσα λέγοντα πρὸ ὀλίγου ὅτι δὲν σοὶ ἤρεσκε τοῦτο· τί λοιπὸν δὲν σοὶ ἤρεσκε; Καὶ ὅτε σοὶ εἶπον ὅτι ἦσο κοινωνὸς τῶν μουσικῶν μου καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἐρωτολη- ψίας μου, ἀνεβόσθης. — Τῇ ἀληθείᾳ! καὶ συνέστειλας τὰς ὀφρὺς, ὡς νὰ συνελάμβανες τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰς τὸν ἐγκέφαλόν σου φρικώδη τινα ὑποψίαν· ἐὰν ὄντως με ἀγαπᾷς ἀποκαλύψόν μοι τὸν στοχασμὸν σου.

ΙΑΓ. Αὐθέντα καλῶς γινώσκετε ὅτι σᾶς ἀγαπῶ.

ΟΘΕΛΛ. Φρονῶ ὅτι με ἀγαπᾷς, καὶ ἐπειδὴ γνωρί- ζω τὴν πλήρη ἀφοσίωσιν καὶ τιμιότητά σου καὶ γνωρίζω πρὸς τούτους ὅτι τοὺς λόγους σου τοὺς ζυγίσεις πρὶν τοὺς ἐκβάλλῃς ἀπὸ τὸ στόμα σου, διὰ τοῦτο οἱ δισταγμοὶ σας οὗτοι μοὶ ἐμπνέουσιν τρόμον. Τὰ τοιαῦτα εἰς δόλιον καὶ χαμερπῆ ἀ.θροῶπον εἶναι συνήθη παίγνια, ἀλλ' ὅταν βλέπῃ τις αὐτὰ εἰς ἀν- θρωπον δικαιοφρονα καὶ εὐκρινῆ δύναται νὰ τὰ ἐκλάβῃ ὡς ἀκούσιον ἀπόρρητον τῆς συνταρασσομέ- νης καρδίας του, τῆς ὁποίας τὸ σφοδρὸν αἰσθημα δὲν δύναται νὰ κρατηθῇ.

ΙΑΓ. Διὰ τὸν Μιχαὴλ Κάσσιον τολμῶ νὰ ὁμώσω ὅτι τὸν νομίζω τίμιον.

ΟΘΕΛΛ. Καὶ ἐγὼ τὸν νομίζω τοιοῦτον.

ΙΑΓ. Ἐπρεπεν οἱ ἄνθρωποι νὰ ἦναι ὅτι φαίνονται ἢ τοῦλάχιστον οἱ μὴ ἀγαθοὶ νὰ μὴ φαίνονται ὅτι εἶναι τοιοῦτοι.

ΟΘΕΛΛ. Βέβαια οἱ ἄνθρωποι ἔπρεπε νὰ ἦναι ὅτι φαίνονται.

ΙΑΓ. Οὕτω λοιπὸν δύναμαι νὰ νομίζω ὅτι ὁ Κάσσιος εἶναι τίμιος.

ΟΘΕΛΛ. Ἄ! δὲν μοι λέγεις πᾶν ὅτι φρονεῖς; εἰπέ μοι, εἰπέ μοι σὲ παρακαλῶ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον σὲ κάμνει νὰ διστάζῃς οὕτω· ἔκφρασον τὸν πλέον αἰπῆ- σιον στοχασμὸν σου διὰ τῆς ἀπαισιωτάτης λέξεως.

ΙΑΓ. Φιλιτὰτε στρατηγέ, ζητῶ συγνώμην· ναὶ μὲν σᾶς χρεωστῶ κατὰ πάντα ὑπακούῃν εἰς τὴν ἐκπληρωσιν τοῦ χρέους μου, οὐχὶ ὅμως καὶ εἰς ἐκεί- νο τὸ ὅποιον καὶ αὐτοὶ οἱ δούλοι εἰσὶν ἐλευθεροί. Νὰ σᾶς εἶπω τοὺς στοχασμούς μου! ὑποθέσατε ὅτι εἶναι ὑβριστικοὶ καὶ ἀπατηλοί. Ποῖον εἶναι τὸ ἀνάκτορον ἐκεῖνο εἰς τὸ ὅποιον δὲν εἰσδύουσιν ἐνίοτε βυπαρὰ ὄντα; καὶ τίς ἔχει καρδίαν τοσοῦτον καθα- ρὰν ὥστε ἀνίστοι ὑποψίαν δὲν εἰσέδυσάν ποτε εἰς αὐτὴν ἀντὶ τὸν ἐναρτεῖται αἰσθημάτων του;

ΟΘΕΛΛ. Ἐπιβουλεύεις τὸν φίλον σου, ὦ Ἰάγε, ἐὰν γινώσκων αὐτὸν ἡδικοῦμενον δὲν τῷ ἀποκαλύπτεις τὴν ἀλήθειαν.

ΟΘΕΛΛ. Συνομοτεῖς κατὰ τοῦ φίλου σου, Ἰάγε ἐὰν ἔχων τὴν ἐλαχίστην ὑποψίαν περὶ τῆς τιμῆς του τὸν ἀφίνας εἰς ἀγνοίαν περὶ τούτου.

ΙΑΓ. Σὰς παρακαλῶ, — πιθανὸν νὰ ἀπατώμαι εἰς τὰς εἰκασίας μου, διότι εἶμαι φύσει περίεργος εἰς τὸ νὰ μανθάνω τὰς κακὰς πράξεις τῶν ἄλλων, καὶ διὰ τοῦτο πολλάκις ὁ ζήλος μου γενεῖ ἐγκλήματα ἀνυπαρκτά. — Σὰς παρακαλῶ λοιπὸν ἀπὸ ἐκείνου ὅστις κάμνει τοσοῦτον αἰσθητικὴν εἰκασίαν, νὰ μὴ θέλῃτε νὰ λάβετε πληροφορίας· μὴδὲ νὰ οἰκοδομῆσθε δυστυχήματα ἐπὶ τῶν ἀσταθῶν καὶ σφαλερῶν παρατηρήσεων. Δὲν ἤθελεν εἶναι καλὸν διὰ τὴν ψυχὴν σας οὐδὲ διὰ τὸ καλὸν σας, καὶ τὴν γενναϊότητα καὶ σοφίαν σας, νὰ σὰς ἀποκαλύψω τοὺς στοχασμούς μου.

ΟΘΕΑ. Τί ἐννοεῖς;

ΙΑΓ. Τὸ καλὸν ὄνομα εἶναι τὸ τιμαλφέστατον μέρος τῆς υπάρξεως τοῦ ἀνθρώπου· ὁ κλέπτων τὸ ἀργύριόν μου οὐδὲν κλέπτει· οὐτιδανὸν πράγμα κλέπτει, διότι νῦν μὲν ἀνήκει εἰς ἐμέ, ἄλλοτε δὲ ἀνήκει εἰς ἄλλον, καὶ ὑπάρχει δούλος εἰς μαριόμους ἀνθρώπους· ἀλλ' ὁ ἀπεστερωθὲν με τοῦ καλοῦ μου ὀνόματος ἀφαίρει πράγμα τὸ ὅποιον δὲν πλουτίζει μὲν αὐτόν, ἐμὲ δὲ καθιστᾷ ὄντως πένθητα.

ΟΘΕΑ. Μὰ τὰς οὐρανίας δυνάμεις, θὰ μοῦ πῆς εὐθὺς τί ἔχεις τὸν νῦν σου.

ΙΑΓ. Ἀδύνατον, ἐν ὧρ εἶμαι κύριος τοῦ νοῦς καὶ τῆς καρδίας μου.

ΟΘΕΑ. Ἄ! Ἄ!

ΙΑΓ. Αὐθέντα, ἀποφεύγετε τὴν ζηλοτυπίαν εἶναι τέρας μὴ βλέμμα φαρμακερὸν, τὸ ὅποιον φαρμακεύει καὶ ἀποστρέφεται τὴν τροφὴν ἧτις τρέφει αὐτόν· ὁ ἀνὴρ ὅστις δὲν ἀγαπᾷ τὴν ἀπατήσασαν αὐτὸν ζῇ αὐτοῦ, καὶ τοι ἐν γνώσει τῆς δυστυχίας του· ἀλλ' οὐαί εἰς τὸν ἀγαπῶντα καὶ ὑποπεύοντα! τί βράσανον καλῶς δι' ἐκεῖνον ὅστις, καὶ τοι μινύοντες ὑπὸ ἔρωτος πρὸς τὴν σύζυγόν του ἀμφιβάλλει περὶ τῆς τιμωτικότητος τῆς!

ΟΘΕΑ. ὦ δυστυχία!

ΙΑΓ. Ὁ αὐτάρκης πένης εἶναι ἀρκούντως πλούσιος, ἀλλ' ὁ πλούσιος ἔστω καὶ ἀπέραντος, εἶναι ἄγονος δι' ἐκεῖνον ὅστις φοβεῖται ἀνὰ πᾶσαν στιγμή μὴ μήπως ἀπολέσῃ αὐτόν. Ὁ Θεὸς πανάγαθος, φύλαττε ἀπὸ ζηλοτυπίας τὰς ψυχὰς πάντων ὅσοι μοι εἶναι προσφιλεῖς.

ΟΘΕΑ. Πῶς! τί σημαίνει τοῦτο; Νομίζεις ὅτι ἐγὼ δύναμαι νὰ ζήσω βίον ζηλοτύπων, ἀκολουθῶν ἀπαθῶς τὰς φάσεις τῆς Σελήνης μὲ νέας ὑποψίας; Ὀχι, ὄχι ἀρκεῖ μόνον νὰ ὑποπτεύω· τὰ πάντα ἀπεφασίσθησαν· θεωρήσόν με καὶ τοῦ ζώου ἀλογώτερον ὅταν πεισθῇ ὑπὸ τῶν ματαίων καὶ φαντασιῶν δῶν εἰκασίαν σου ἤθελον παραδῶτε εἰς αὐτὰς τὸν νοῦν μου. Δὲν θέλω ζηλοτυπεῖν διότι μοι λέγουν ὅτι ἡ σύζυγός μου εἶναι ὠραία, τρέφεται καλῶς, ἀγαπᾷ τὰς συναναστροφάς, εἶναι εὐχλωττος, ψάλλει, παίζει, καὶ γορφεῖ καλὰ! ἐκεῖ ὅπου ὑπάρχει ἀληθὴς ἀρετὴ τὰ τοιαῦτα γίνονται προσθήκαι ἀρετῆς. Πρὸς δὲ τοῦτοις δὲν δύναμαι νὰ συλλάβω ὑποψίαν μήπως στασιάζῃ δι' ἑλλειψιν ἀτομικῆς ἀξίας ἐμοῦ· διότι ἐξελέξατό με ἰδίους ὁμομασιν· ὄχι, ἰάγε, πρὶν

ὑποπτεύσω πρέπει νὰ με πείσουν οἱ ὀφθαλμοί μου εἰς τὴν ὑποψίαν μου θέλω ἀποδείξω, μετὰ τὴν ὁποίαν δὲν ἔχω ἄλλο ἢ νὰ εἴπω αἰώνιον χαῖρε εἰς τὸν ἔρωτα καὶ τὴν ζηλοτυπίαν.

ΙΑΓ. Χαῖρὸν δι' αὐτὸ, διότι τώρα θέλω ἔχει αἰτίαν νὰ δεῖξω πλέον ἐλευθέρως τὴν πρὸς ὑμᾶς ἀγάπην καὶ ἀφωσίωσίν μου. Δέχθητε λοιπὸν τὴν συμβουλὴν τὴν ὁποίαν χρεωστώ νὰ σὰς δώσω. Δὲν ὁμιλῶ εἰσέτι περὶ ἀποδείξεων· ἐπαγρυπνεῖτε εἰς τὰ κινήματα τῆς συζύγου σας. Παρατηρεῖτε αὐτὴν εἰς τὴν μετὰ τοῦ Κασίου σχέσιν της, ἀνοίξατε καλὰ τοὺς ὀφθαλμούς σας, — οὐτε ὡς ζηλότυπος οὐτε ὡς ἀμέριμνος· δὲν θέλω νὰ γείνη ἡ γενναία καὶ ἐλευθερία καρδία σας θύμα τῆς ἐκείνης ἀγαθότητος· προσέχετε καλῶς· γνωρίζω καλῶς τὰ ἦθα καὶ τὸν χαρακτῆρα τῆς πατρίδος μου· εἰς τὴν Βενετιαν αἱ γυναῖκες δὲν κρύπτουσιν ἀπὸ τὸν Θεόν τὰ παίγνια τὰ ὅποια κρύπτουσιν ἀπὸ τοὺς συζύγους των· ἡ συνειδήσις των συνίσταται ὅχι εἰς τὸ νὰ ἀπέχωνται τοῦ κακοῦ ἀλλ' εἰς τὸ νὰ καλοῦνται αὐτό.

ΟΘΕΑ. Ἀλήθειαν λέγεις;

ΙΑΓ. Ἠπάτησε τὸν πατέρα της διὰ νὰ ὑπανδρευθῇ με ὑμᾶς, καὶ ὅτε ἀκόμη ἱσχνίετο τρέμουσα καὶ φοβουμένη τὰ ἐλέμματα σας, ἡγάπα αὐτὰ περισσότερο.

ΟΘΕΑ. Ναι, βέβαια.

ΙΑΓ. Καλὰ λοιπὸν, ἐκεῖνη ἦτις οὕσα τὸσον νέα ἡδύνατο νὰ προσποιητῇ τοσοῦτον ὥστε νὰ κλείσῃ ἐρμητικῶς τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ πατρὸς της, (ὁ τα) λαίπυρος γέρον ἐξελαβε τὸ πρᾶγμα διὰ μαγίαν! ἀλλὰ τί κάθημαι καὶ λέγω, Θεὸς μου συγχώρησόν με Αὐθέντα, σὰς ζητῶ συνγνώμην, διότι τοῦτο προέρχεται ἐκ τῆς πολλῆς ἀγάπης μου.

ΟΘΕΑ. Σοι εἶμαι ὑπόχρεως διὰ βίου.

ΙΑΓ. Ἀλλὰ σὰς βλέπω ὀλίγον τεταραγμένον.

ΟΘΕΑ. Ὀχι, διόλου, διόλου.

ΙΑΓ. Καὶ ὅμως φοβέμαι ὅτι σὰς ἐτάραξα σφοδρῶς· ἔλπίζω ὅτι θέλετε συλλογισθῆναι ὅτι οἱ λόγοι μου προέρχονται ἀπὸ ἀγάπην. — Ἀλλὰ βλέπω, βλέπω ὅτι συνεταράχθητε· πρέπει νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μὴ ἐμηνεύετε τοὺς λόγους μου ἄλλως· ἢ ὡς κενὴν ὑποψίαν.

ΟΘΕΑ. Μὴ σὲ μέλῃ.

ΙΑΓ. Εἶδὲ μὴ οἱ λόγοι μου θέλουν ἔχει τοιοῦτον ὀλέθριον ἀποτέλεσμα ὅποιον δὲν ἐπεθύμουν. Ὁ Κασίος εἶναι φίλος τὸν ὅποιον ἀγαπῶ καὶ σέβομαι... Αὐθέντα σὰς βλέπω τεταραγμένον.

ΟΘΕΑ. Ὀχι· τὸσον) ἡ Δυσδαίμονα μου εἶναι τιμία.

ΙΑΓ. Εἶθε τοιαύτη νὰ γηράσῃ, καὶ ὑμεῖς νὰ γηράσῃτε ἐν τῇ πεπονηθείσῃ ταύτῃ.

ΟΘΕΑ. Καὶ ὅμως πόσον σφαλερὰ εἶναι ἡ ἀνθρωπίνη φύσις.

ΙΑΓ. Ναι, ὀρθῶς λέγετε αὐτὸ εἶναι τὸ κακόν καὶ ἂν θέλετε νὰ σὰς εἴπω θαρρόλως τὴν γνώμην μου, τὸ ὅτι ἀπέρριψε τὰς προτάσεις περὶ γάμου ἀνδρῶν τῆς αὐτῆς πατρίδος, τοῦ αὐτοῦ χρώματος

καὶ βαθμοῦ, προσόντα διὰ τὰ ὅποια κατὰ φυσικὸν λόγον οἱ ἀνδρες συνελκύονται, τὸ ὅτι λέγω ἀπέρριψε τοιαύτας ἐπιφθόνους προτάσεις δεικνύει ψυχὴν ὅσως ἀσχάτης διαφθαρᾶς, ἀποτρόπαιον ἀτολίαν αἰσθημάτων, καὶ διαστροφήν τῆς διανοίας αὐτῆς.

Ἀλλὰ πάλιν σὰς ζητῶ συνγνώμην· οἱ λόγοι μου δὲν ἀφροῦν κατεβύθισαν αὐτὴν καὶ τοι δύναμαι νὰ ὑποπτεύσω ὅτι μεταμελήθη περὶ τῆς ἐκλογῆς τῆς παραβάλλουσα ὑμᾶς κατὰ τὴν μορφήν πρὸς τοὺς συμπατριώτας της.

ΟΘΕΑ. (ἀποτόμως) Ὑγίαινε. ἂν μάθης καὶ ἄλλα εἶδὲ πάλιν νὰ μοι τὰ εἴπῃς· βάλε τὴν συζυγὴν σου νὰ ἐποπτεύῃ τὴν διαγωγὴν της. Ἄφες με μόνον, ἰάγε.

ΙΑΓ. (ἀποχωρῶν ὀλίγα βήματα) Αὐθέντα, ἀναχωρῶ.

ΟΘΕΑ. Ἄ! διὰ τί νὰ νυμφευθῶ; Ἀναμφισβότως ὁ καλοκάγαθος ὁὗτος ἀνθρώπος, πρέπει νὰ ἡεῦρῃ καὶ ἄλλα τὰ ὅποια δὲν θέλει νὰ μοι ἀποκαλύψῃ.

ΙΑΓ. (ἐπανερχόμενος) Αὐθέντα, τολμῶ νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μὴ δώσητε περαιτέρω προσοχὴν εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην· ἄφετε εἰς τὸν χρόνον νὰ σαφηνίσῃ αὐτὴν καὶ μέλοντι εἶναι δίκαιον ὁ Κασίος νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν θέσιν του, (διότι κατέχειν αὐτὴν λίαν ἀξίως) καλὸν ὅμως ἤθελεν εἶναι νὰ μὴ μακρὰν ὕμῶν ἐτι ὀλίγον, ἵνα διὰ τοῦ μέσου τούτου κρίνῃτε καλλίον περὶ τοῦ πράγματος. Παρατηρήσατε ἔαν ἡ κυρία σὰς ἐκλιπαρῇ διὰ τὴν ἐπιστροφὴν του· καὶ ἐκ τούτου δυνάμεθα νὰ ἐνοήσωμεν πολλὰ πράγματα· ἐν τῷ μεταξύ δὲ τούτῳ παρακαλῶ νὰ μὴ θεωρῆτε ὡς ἀνθρωπῶν καθ' ὑπερβολὴν φιλόπονον. Πρὸ πάντων ὅμως παρακαλῶ νὰ δώσητε πλήρη ἐλευθερίαν εἰς τὴν σύζυγόν σας, ἔαν ἀγαπᾷτε τὴν τιμὴν σας.

ΟΘΕΑ. Μὴ σὲ μέλει περὶ τούτου.

ΙΑΓ. Λοιπὸν αὐθέντα, καὶ πάλιν σὰς προσκυνῶ. (Ἀπέρχεται.)

ΟΘΕΑ. Τί γνήσιος φίλος! τί πιστὸς δούλος, καὶ πόσον καλῶς γινώσκει τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν, τὰς ἀνθρωπίνους πράξεις. Ἄ! ἐάν ἡ σύζυγός μου ἀποδειχθῇ ἄπιστος οὐαί εἰς αὐτὴν! καὶ τῆς καρδίας μου τὰς φλέβας ἂν ἀπετείλῃ ἡ κόμη τῆς ἡτέρας τὴν ἀποκόψῃ ἀπ' ἐμοῦ καὶ ἀπολαττίσῃ αὐτὴν μακρὰν ἐμοῦ, ἀφίων αὐτὴν εἰς τὸ ἔλεος τῆς τύχης. Καὶ εἶναι πολὺ πιθανόν, διότι εἶμαι αἰθιῶψ, καὶ ἀμοιρὸς τῶν θελημάτων ἐκείνων τῆς συναναστροφῆς, ἅτινα κέκτηνται οἱ ἀβροδίαιτοι αὐλικοὶ· ἴσως δὲ καὶ διότι ἔχῃ εὐρίσκαμον εἰς τὴν παρακμὴν τοῦ βίου. — ἀλλ' ἐτι δὲν εἶμαι γέρον.

(μετὰ ὀλίγην σκέψιν.)

Τετέλεσται, μετ' ἡπάτησε· καὶ ἡ θεραπεία μου θέλει εἶναι τὸ νὰ τὴν βδελύττωμαι. Ὁ κατάρτε γάμοι! διὰ τί νὰ ὀνομάζωμεν τὰ ἀβροδίτη ταῦτα ὅσα ἡμέτερα καὶ ὄχι τὰς ἀβιμήτους ὑμᾶς των! Προτιμῶ νὰ ἦμαι φρόνως, τρεφόμενος διὰ τὸν ἀναθυμιάσεων σκοτεινοῦ βρόθου, παρὰ νὰ ἐπιτρέψω ἄλλον νὰ κατέχῃ τὴν ἐλαχίστην γωνίαν ἐν τῇ

καρδίᾳ ἐκείνης· ἦν ἀγαπῶ καὶ ὅμως τοιαύτη εἶναι ἡ κατὰ τῶν μεγάλων ἀνδρῶν· οἱ χυδαῖοι ἀπολαύουσι μεζόνων προνομίων· τοῖς εἶναι τοσοῦτον ἀναπορεύοντες ὅσον ὁ θάνατος. Ναι, τὸ δικελλικεῖδες κακὸν μᾶς εἶναι, πεπρωμένον ἐκ γενετῆς ἡμῶν. Ἰδοὺ ἡ Δυσδαίμονα ἔρχεται.

(Εἰσέρχεται ἡ Δυσδαίμονα μετὰ τῆς Αἰμιλίας.)

ἔαν ἦναι ἄπιστος, τότε καὶ αὐτὸς ὁ οὐρανὸς εἶναι ἀπατηλός. Δὲν τὸ πιστεύω.

ΔΥΣ. Πῶς ἔχεις φίλτατε Ὁθέλλε; τὸ γεῦμά σας καὶ οἱ γενναῖοι νησιῶται τοὺς ὁποίους προσεκαλέσατε σὰς περιμένουν.

ΟΘΕΑ. (κατ' ἰδίον) Ἐχω ἄδικον.

ΔΥΣ. Διὰ τί ἡ φωνή σας εἶναι τόσο ἀσθενής; δὲν εἶσθε καλὰ;

ΟΘΕΑ. Ἐχω μόνον ἐδῶ εἰς τὸ μετωπὸν μου.

ΔΥΣ. Εἶναι βέβαια ἀπὸ τὴν ἀγρυπνίαν θὰ περᾷσῃ ταχέως ἄρετέ με νὰ τὸ δέσω καλὰ, καὶ ἐντὸς αὐτῆς τῆς ὥρας θὰ ἦθε πάλιν καλὰ.

ΟΘΕΑ. Τὸ δέμα σας εἶναι πολὺ μικρόν.

(Ἀποθεῖ τὸ μακροῦλον, τὸ ὅποιον πίπτει χαμαί.)

ἄφες τὸ μετωπὸν μου... ἔλα, πάμε.

ΔΥΣ. λυπούμαι πολὺ διότι δὲν εἶσθε καλὰ.

(Ἐξέρχονται Ὁθέλλος καὶ Δυσδαίμονα.)

ΑΙΜΙΑ. Χεῖρὸν διότι ἤκου αὐτὸ τὸ μαδῆλι εἶναι τὸ πρῶτον ὄρωρον τὸ ὅποιον ἔλαβεν ἀπὸ τὸν Μαῦρον· ὁ ἀλλόκοτος σύζυγός μου ἐκατοντάκις με παρεκίνησε νὰ τὸ κλέψω ἀλλ' αὐτὴ τὸσον ἡγάπα τὸ τεκμήριον τοῦτο, (διότι τῷ ὑποσχέθη μετ' ὅρκου νὰ τὸ φυλάττῃ πάντοτε) ὥστε τὸ φυλάττει πάντοτε ἐπάνω της καὶ τὸ καταφιλεῖ καὶ ὁμιλεῖ πρὸς αὐτό. Τὸ παίρνω λοιπὸν καὶ τὸ δίδω εἰς τὸν ἰάγον. Τὸ τί δὲ θὰ τὸ κάμῃ ὁ Θεὸς τὸ ἡεῖρε, ἐγὼ ὅμως ὄχι. Τί ἄλλο παρὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν φαντασίαν του;

(Εἰσέρχεται ὁ Ἰάγος.)

ΙΑΓ. Πῶς! καὶ ἐδῶ μόνη;

ΑΙΜΙΑ. Μὴ με μαλόνετε, σὰς ἔχω ἕνα πρᾶγμα.

ΙΑΓ. Πρᾶγμα δι' ἐμέ; εἶναι πολὺ κοινὸν πρᾶγμα.

ΑΙΜΙΑ. Ἀπλησθή;

ΙΑΓ. Τὸ νὰ ἔχῃ τις ἀνόητον γυναῖκα.

ΑΙΜΙΑ. Ὁ αὐτὸ μόνον ἤθελες νὰ πῆς; Τί μου δίνετε τώρα νὰ σὰς δώσω ἐκεῖνο τὸ περίφημον μαδῆλι;

ΙΑΓ. Ποῖον μαδῆλι;

ΑΙΜΙΑ. Ποῖον μαδῆλι! ἐκεῖνο ποῦ ἔδωκε πρῶτον ὁ Μαῦρος εἰς τὴν Δυσδαίμοναν, καὶ τὸ ὅποιον με παρεκίνησε τόσας φορὰς νὰ κλέψω.

ΙΑΓ. Καὶ τῆς τῶκαψές;

ΑΙΜΙΑ. Ὀχι μὰ τὴν ἀληθειαν τῆς ἐπεσον ἐξ ἀπροσεξίας, καὶ ὠφελουμένη ἀπὸ τὴν περίστασιν τὸ ἐπῆρα.

ΙΑΓ. Τί καλὸ κορίσι! δὸς μοι το.

ΑΙΜΙΑ. Τί θὰ τὸ κάμῃς, ποῦ με παρκαίνουσες τόσο πολὺ νὰ τὸ κλέψω;

ΙΑΓ. Ἐ! τί σε μέλει;

(Ἀρκάζει αὐτὸ ἐκ τῶν χειρῶν του.)

ΑΙΜΙΛΙΑ. Ἄν δέν σου εἶναι πολλὴ ἀναγκαῖον δὸς μου τοῦ. Ἡ καυμένη ἡ κυρία μου θὰ τρελλαθῇ όταν τὸ ζητήσῃ καὶ δέν τὸ εὖρη.

ΙΑΓ. Κάμε πῶς δέν ζεύρεις τίποτε· τὸ χρειάζομαι· φύγ' αἶ· ἰδὼ ἄφες με.

(Εἰσέρχεται ἡ Αἰμιλία.)

Ἀφίω νὰ πέσῃ αὐτὸ εἰς τὸ δωματίον τοῦ Κασσίου καὶ ἄς τὸ εὖρη. Πράγματα οὐτιδανὰ ὡς ὁ ἀήρ, εἶναι ἰσχυραὶ ἀποδείξεις πρὸς τοὺς ζηλοτύπους, ὡς αἱ ἀληθεῖαι τοῦ εὐαγγελίου· τοῦτο δύναται νὰ κάμῃ ὑπερθετὴν ἐνέργειαν, ἐν ᾧ μάλιστα ὁ Μαῦρος ἤρχισεν ἤδη νὰ ταρασσέται ὑπὸ τοῦ φαρμάκου μου. Αἱ κινδυνώδεις ἰδέαι εἶναι καὶ αὐταὶ φάρμακα, ἅτινα κατ' ἀρχὰς μοῦλις ἔχουσι γέυσιν. Ἀρκεῖ μόνον νὰ ἐνεργήσωσιν ὀλίγον ἐπὶ τοῦ αἵματος καὶ εὐθὺς ἀνάπτουσιν ὡς θεοῦχα μεταλλεῖα. — Ναι, τὸ εἶπον καὶ θὰ γείνη.

(Εἰσέρχεται ὁ Ὁθέλλος.)

Ἰδοῦ, ἔρχεται· καὶ οὔτε μήκων, οὔτε μανδραγόρος καὶ οὐδὲ πάντα τὰ ὑπνωτικὰ ποτὰ τοῦ κόσμου θέλουν δυνηθῇ νὰ σοὶ ἐπαναγάγῃ τὸν γλυκὺν ἐκείνον ὕπνον, τοῦ ὁποίου ἀπῆλυσας χεῖς διὰ τελευταίαν φορᾶν.

ΟΘΕΑ. Ἄ γυνὴ ὀλεθρία! ἄπιστος πρὸς ἐμέ!

ΙΑΓ. Καλὲ τί ἐπάθετε στρατηγέ μου; ἀφῆσάτε τὴν αὐτὰ.

ΟΘΕΑ. Ἀπελθε, ἀρχεῖ! Μοὶ ἀναψές πῦρ εἰς τὴν κεφαλὴν μου· ὁμνῶ ὅτι εἶναι κάλλιον νὰ διατελῇ τις ἐν ἀνίχνῃ, παρὰ νὰ γνωρίζῃ ἀτελῶς τὴν αἰμιάν του ἐξ ὑποψίας.

ΙΑΓ. Αὐθέντα ὁποία μεταβολή!

ΟΘΕΑ. Διὰ τί δέν μ' ἄφινες εἰς τὴν λαθραίαν ἄνοιαν τῆς ἀσελγείας τῆς;

Δέν εἶδον, δέν ἐσυλλογέσθην τίποτε, δέν μ' ἐβλαψεν τὴν ἀκόλουθον νύκτα ἐκοιμήθην καλῶς, ἀμέριμνος καὶ ἐσθυμὸς· δέν εὗρον τὰ φιλήματα τοῦ Κασσίου ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς· ὁ ληστευθεὶς καὶ μὴ ἀποστερηθεὶς τοῦ κλαπέντος πράγματος, όταν δέν τὸ ἤζευρε οὐδὲν κακὸν ἔπαθε.

ΙΑΓ. Ὡ λυποῦμαι αὐθέντα μου ν' ἀκούω τὰ τοιαῦτα.

ΟΘΕΑ. Φεῖ! ὦχετο πλέον δια παντὸς ἡ εἰρήνη τοῦ νοός μου, καὶ ἡ ἀναπαυσίς μου· ὦχετε ἡ κομπή τοῦ ἐν πικρατείᾳ λαμπροῦ καὶ πτεροφόρου στρατοῦ μου, καὶ ὁ ὑπερῆφανος πόλεμος, εἶναι πάντα ποιοῦσι τὴν φιλοδοξίαν ἀρετῇ! Φεῖ ὦχετο ὁ χρημετιζόμενος ἔπος, ἡ τρανὴ ἀσπίς τοῦ ἐγεροῦ θυμου τῶν μάκων, ὁ οὐρύφωνος συρικτῆς, ἡ βασιλικὴ σημαία. Δέν θὰ ἔδω πλέον τὴν ἀνδροπεπὴν παράταξιν τοῦ ἐνδόξου πολέμου! Καὶ βμείε ὡ θανατηφόρα ὄργανα τοῦ πολέμου, τῶν ὁποίων οἱ βροντοῦδες λάρυγγες μιμνῶνται τὴν τρομερὰν φωνὴν τοῦ ὑψίστου χαίρετε, χαίρετε! τὸ ἔργον τοῦ Ὁθέλλου τετέλεστα.

ΙΑΓ. Αὐθέντα μου τί ἀκούω! — εἶναι δυνατόν!

ΟΘΕΑ. Ἀρχεῖ, ἀνοίξε τὰ μάτια σου! θέλω νὰ

μ' ἀποδείξῃς σαφῶς ὅτι ἡ φιλατὴ μου εἶναι ἄμιγρος. (Τὸν ἀρκάζει ἀπὸ τὸν λαιμόν.)

Εἰ δὲ μὴ σοὶ ὁμνῶς εἰς τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς μου ὅτι κάλλιον νὰ εἶχες γεννηθῇ σκύλος, παρὰ νὰ ὑποστῇς τὴν κεκορυφωμένην ὀργὴν μου!

ΙΑΓ. Εἰς τοῦτο κατηντήσαμεν;

ΟΘΕΑ. Κάμε με αὐτόπτην τοῦ πράγματος, ἡ τοῦλάχιστον δὸς μοι τοιαύτην ἀπόδειξιν ὥστε νὰ μὴ μένῃ πλέον ὁ ἐλάχιστος τόπος ἡ ἐλαχίστη λαβὴ ὑποψίας, εἰ δὲ μὴ δέν ἔχεις πλέον ζώην.

ΙΑΓ. Εὐγενέστατε αὐθέντα μου!

ΟΘΕΑ. Ἐάν τὴν συκοφαντῇ καὶ μὲ βραχνίτης ματαίως, παραίτα τὴν δέσιν· παρὰβλέπων πᾶσαν τῶν συνειδήτων, συσφύρεσσον φρικτὴν ἐπὶ φρίκης, κάμνε πράξεις δυναμένους νὰ κινήσῃ τὸν οὐρανὸν εἰς δάκρυα καὶ τὴν γῆν εἰς τρόμον, διότι οὐδὲν δύνασαι νὰ προσθήσῃς εἰς τὰς αἰωνίους βασάνους σου, οὐδὲν μείζον ἐγκλημα δύνασαι νὰ πράξῃς!

ΙΑΓ. Πολυελαίε Θεὲ ἐλέησόν με! εἴθε ἄνθρωπος, ἔχετε σῶον τὸ λογικόν σας; ὁ Θεὸς ἐν σᾶς πολυχρονίᾳ· ἀφαιρέσατέ μοι τὸ ὑποῦργημά μου. — Ἢ, ἀνότης καὶ ἀθλίε ἴχγε ὅστις ζῇ; διὰ νὰ βλέπῃς τὴν εὐθύτητα τῆς καρδίας σου αἰμαίνουσαν σε. Ἢ περάσῃς κόσμῳ! Ἢ ἀνότης καὶ ἀκατανόητος κόσμῳ, μάθε πόσον ἐπικίνδυνος εἶναι ἡ καλοκαγαθία! Σᾶς εὐχαριστῶ διὰ τὸ μάθημα τοῦτο· τοῦ λοιποῦ μὴ γένωτο νὰ ἀγαπήσῃ κανένα, ἀφ' οὗ ἔμαθον ὅτι ἡ ἀγάπη εἶναι ὕβρις.

(Προσποιεῖται ὅτι φεύγει.)

ΟΘΕΑ. Μὴ φύγῃς, στάσου.

(Ἐμβλέπων αὐτόν.)

Πρέπει ὅμως νὰ ἦσαι τίμιος.

ΙΑΓ. Ἐπρεπε νὰ ἦμαι φρόνιμος· διότι ἡ τιμὴ τῆς εἶναι ἡλιθιότης, καὶ κοπιᾷ εἰς μάτην.

ΟΘΕΑ. Μὰ τὴν ὑπαρξίν τοῦ παντὸς νομίζω ὅτι ἡ σύζυγός μου εἶναι τιμὴ καὶ πάλιν νομίζω ὅτι δέν εἶναι νομίζω ὅτι εἶσαι ἀγαθὸς, καὶ νομίζω ὅτι δέν εἶσαι. Ἀποδείξιν, ἀποδείξιν θέλω. Τὸ ἔλαμ' αἶμα, τὸ ὁποῖον ἦτο καθαρὸν καὶ ἄσπιλον ὡς τὸ πρόσωπον τῆς Ἀρτέμιδος, νῦν μοι φαίνεται ρυτιδρὸν καὶ μελαν ὡς τὸ πρόσωπόν μου. Ἐάν ὑπάρχωσιν σχοινία, μάχαιρα φάρμακον, πῦρ, ἡ ρεύματα πνιγνὰ δέν ἀνέχομαι τοῦτο; καὶ εἴθε νὰ εὐχαριστούμην μὲ ταῦτα!

ΙΑΓ. Βλέπω, κύριε, ὅτι κατατρώγῃς ὑπὸ τοῦ πάθους σου· λυποῦμαι δὲ πολὺ ὅτι ἐγὼ σᾶς ἐνεφύσῃς αὐτό. — Ἐπεθυμῶτε λοιπὸν νὰ πεισθῇτε;

ΟΘΕΑ. Οὐχὶ ἐπεθύμουν ἀλλὰ τὸ θέλω τὸ ἀπαιτῶ.

ΙΑΓ. Καὶ πῶς νὰ πεισθῇτε, θέλετε νὰ γίνητε αὐτόπτης τοῦ ἐγκλημάτος τῆς; τῆς αἰσχύνῃς σας;

ΟΘΕΑ. Ἢ! πῦρ! θάνατος! κόλασις!

ΙΑΓ. Νομίζω ὅτι ἤθελεν εἶναι λίαν δύσκολον νὰ σᾶς παράσχωμεν τοιοῦτον θέλμα. — Νὰ παρ' ὁ διάβολος τοὺς ὀφθαλμούς σου εἴτινες ἤθελον ἀποκρύψει νὰ τοὺς ἴδωσιν ἐπ' αὐτοφώρῳ. Λοιπὸν τί μέλλει

γενέσθαι; τί νὰ εἴπῃ τις; πόθεν δύναται νὰ σᾶς ἔλθῃ ἡ πεποίθησις τοῦτου; Διότι εἶναι ἀδύνατον νὰ πεισθῇτε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν σας· ἐάν ὅμως τὰ ἔδοξε καὶ καὶ τραναὶ ἀποδείξῃς, αἰτίνας σᾶς φέρουσι μέχρι τῆς θύρας τῆς ἀληθείας δύναται νὰ σᾶς πείσωσι, τοιαύτας λέγω ἀποδείξεις δύναμαι νὰ σᾶς φέρω.

ΟΘΕΑ. Δὸς μοι ζῶσαν ἀποδείξιν περὶ τῆς ἀπιστίας τῆς.

ΙΑΓ. Δέν εἶναι ποσὺς τῆς ὀρεξέως μου τὸ τοιοῦτον ἔργον, ἀλλ' ἐπειδὴ περιεπλέχθην εἰς τοσοῦτον, — διότι μὲ ὥθησεν εἰς αὐτὸ ἡ κίνησις εὐκρινείας καὶ ἀφροσύνης μου, ἄς προσβῶ περαιτέρω. — Τὴν παρελθούσαν νύκτα ἐπλάγισα μετὰ τοῦ Κασσίου, καὶ καταληφθεὶς αἴφνης ὑπὸ σφοδρᾶς ὀδονταλγίας, δέν ἠδυνάμην νὰ κλείσω τὸ ὄμμα. Ἐπάρεξ εἶδος ἀνθρώπων, τῶν ὁποίων ἡ ψυχὴ εἶναι τόσον προδοτικὴ, ὥστε ἐν καιρῷ τοῦ ὕπνου αὐτῶν ἀποκαλύπτει ὅλα τὰ μυστικά τῶν· τοῦ εἶδους τοῦτου εἶναι καὶ ὁ Κασσιος. Τὸν ἤκουσα λαλοῦν λέγοντα καθ' ὕπνον. — Ὡ γλυκεῖα Δυστομόνα, ἄς προσέχωμεν, χρειάζομεθα μεγάλῃν προσέλαξιν εἰς τὸ νὰ καλύπτωμεν τοὺς ἑρωτὰς μας· καὶ ταῦτα λέγων συνέσπυγγε τὴν χεῖρά μου καὶ ἐστέναζεν ἐκφωνῶν Ὡ! πρὸς ἀκατάρατος ἡ μοῖρα ἡμεῖς ἀεὶ παρεδωκεν εἰς τὸν Μαῦρον!

ΟΘΕΑ. Ὡ τέρας, τέρας ἀπιστίας!

ΙΑΓ. Ναι, ἀλλὰ τοῦτο ἦτο ἀπλοῦν ὕπνιον.

ΟΘΕΑ. Ὑπνιον τὸ ὅποιον δεικνύει προηγουμένην πράξιν· καὶ τοι ἀπλοῦν ὕπνιον παρέχει ἰσχυρὰν πιθανότητα.

ΙΑΓ. Αἰοπῶν δύναται νὰ χρησιμοποίησιν εἰς τὸ νὰ ἐπισύχῃ καὶ ἄλλας ἀποδείξεις ἀσφαλεῖς οὕτως καθ' αὐτὰς.

ΟΘΕΑ. Κομμάτια θὰ τὴν κάμω!

ΙΑΓ. Ὅχι δὲ χρειάζεται ὀλίγη φρόνησις· εἶδαμεν εἴποτε ὀφθαλμοφανῶς; πιθανὸν ἀκόμη νὰ ἦναι ἀδύνατον. Ἀλλὰ παρακαλῶ νὰ μοὶ εἴπῃτε τοῦτο. — Δέν εἶδετε ποτε εἰς τὰς χεῖρας τῆς συζύγου σας μανθῆλιον κατάστικτον μὲ χαμοκίερα;

ΟΘΕΑ. Ἐγὼ τῇ ἐγχείρῃ αὐτῇ εἶναι τὸ πρῶτον πρὸς αὐτὴν δῶρον μου.

ΙΑΓ. Ἦνθούον τοῦτο· ἀλλ' εἶδον σήμερον τὸν Κασσιον σπαγγίζοντα τὸ γένειόν του μὲ ἐν τοιοῦτον.

ΟΘΕΑ. Ἄν εἴν' ἐκεῖνο...

ΙΑΓ. Εἴτε ἐκεῖνο εἴτε ἄλλο τὸ ὅποιον ἀνέκει εἰς αὐτὴν, συνάδει κατ' αὐτῆς μετὰ τῶν λοιπῶν ἀποδείξεων.

ΟΘΕΑ. Ὡ! εἴθε ὁ ἄρχεος νὰ εἶχῃ μυρίας κεφαλὰς νὰ γράσῃ! μία μόνη δέν ἀρκεῖ πρὸς ἐκδικήσιν μου. Τώρα πλέον κατεπίεσθον· δέν θέλω ἄλλας ἀποδείξεις. — Ἰδὲ με, ἴαγε, νὰ εἶσι δὲ, ὅλην τὴν προτέραν ἀγάπην μου ἀποφύσω εἰς τὸν αἰθέρα. — Πάγει πλέον. Εὐγένητις ἱερὰ ἐκδικήσις ἐκ τῶν βαρβάρων σου, καὶ παχάδος, ὡ Ἐρεῖς, τὸν στέφανόν σου

καὶ τὸν ἐπὶ τῆς καρδίας θρόνον σου εἰς ἀσπονδὸν καὶ τυραννικὸν μῆτρος· ἐξογκώθητι, ὡ καρδιά μου, διότι εἶσαι πλήρης φαρμάκου ἐπιούριον!

ΙΑΓ. Σᾶς παρακαλῶ, πρὸς θῆτε.

ΟΘΕΑ. Αἷμα, αἷμα θέλω, ἴαγε, αἷμα!

ΙΑΓ. Ὑπομονὴ σᾶς λέγω· πιθανόν ν' ἀλλάξῃτε γνώμην.

ΟΘΕΑ. Ἀδύνατον, ἴαγε, ἀδύνατον! ὡς εὐξανος Πόντος, τοῦ ὁποίου τὸ ψυχρὸν ρεῦμα αἰετὸ φέρεται ὁρμαίνον πρὸς τὴν Προποντίδα καὶ τὸν Ἑλλήσποντον, χωρὶς ποτε νὰ παλινδρομήσῃ, ὡτω καὶ ἡ αἱματηρὰ ἀπόφασίς μου δέν θὰ μ' ἀφήσῃ ν' ἀποκλίνω πάλιν ἀνάνδρως εἰς τὸν ἔρωτα, ἔως οὐ καταποθῶσιν εἰς τὸ μέγα κεχρῆνός χάσμα τῆς ἐκδικήσεώς μου.

(Γονυπετής.)

Ναι, μὰ τὸ μαρμαροειδὲς ἐκεῖνο στερέωμα τοῦ Οὐρανοῦ, ἐμὲ νῦν ἐνταῦθα ὀρκον ἱερὸν ἐκδικήσεως.

ΙΑΓ. Μὴ ἐγερθεῖτε ἀκόμη.

(Γονατίζει καὶ αὐτός.)

Ἔστε μάρτυρες, ὡ αἰώνιοι λαμπάδες τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τὰ περιβάλλοντα ἡμᾶς πάντα ὅθεν στοιχεῖα, ὅτι ἐνταῦθα ὁ ἴσχυρος ἀφιερὸς διάνειαν, καρδίαν καὶ βραχίονας εἰς ὑπερησίαν τοῦ ἀδικηθέντος Ὁθέλλου! Ἄς μὲ προσταξῇ εἰς ὑποῖαν δῆποτε σιμπετρὰν πράξιν, καὶ ἡ προσταγή θέλει εἶναι συνειδησίς μου.

ΟΘΕΑ. Δέχομαι τὸ δαίγμα τοῦτου τῆς ἀγάπης σου, οὐχὶ διὰ ματαίων λόγων· ἀλλὰ μετὰ ψυχῆς πλήρους εὐγνωμοσύνης, καὶ θέλω πάραυτα νὰ τεθῇ ὁ ζῆλος σου εἰς ἐνέργειαν. Ἐντός τριῶν ἡμερῶν θέλω ν' ἀκούσω παρὰ σοῦ ὅτι ὁ Κασσιος δέν ὑπάρχει πλέον.

ΙΑΓ. Θεώρησον ἤδη τὸν φίλον μου ὡς νεκρὸν· γενηθήτω τὸ θέλημά σου, ἀλλ' ἡ ταλαίπωρος Λωδοαίμνα ἄς μὴν ἀποθάνῃ.

ΟΘΕΑ. Στ' ἀθέμα ἡ ἀρχεῖ! Ὡ πῦρ τὸ ἐξώτερον!

Ἐλθέ μετ' ἐμοῦ κατ' ἰδίαν ὑπάγωμεν νὰ ἐπευρωμεν δραστήρια μέσα καταστροφῆς. Τοῦ λοιποῦ ἔσο σύ ὁ ὑποαπιστίας μου.

ΙΑΓ. Εἰς ὑμᾶς ἀνέχω διὰ εἶον.

(Ἐπεταὶ συνέχεια.)

— 3 —

ΤΟ ΟΡΟΣ ΣΙΝΑ.

Κατὰ τὸ βορεινὸν ἄκρον τῆς Ἑβραῖας Θαλάσσης κεῖται μικρὰ χερσονήσος, συνιστώσα μέρος τῆς ἐρήμου καὶ ἀγρίας χώρας, ἥτις δικαίως ἀνομάσθη Ἀραβία Πατρία. Εἰς τὸ κέντρον τῆς χερσονήσου ταύτης ἀνυψοῦται πικρὴ ἡ σύμπλεγμα ὄρεον, φημιζόμενον εἰς τὰς Γραφὰς ὑπὸ τὸ γενικὸν ὄνομα Σινά. Εἶναι δὲ δύσκολον, καὶ ἱσως ἀδύνατον, νὰ ἐξακριβώσῃ τις ποῖον ἀπὸ τὰ διάφορα ὑψόμενα τῆς σειρᾶς ταύτης σχηματίζει τὸ Χορήβ, ὅπου ὁ Μωϋσῆς προσεκλήθη εἰς τὸ μέγα ἔργον του, καὶ ποῖον τὸ Σινά, ὅπου αἱ πλάκες τοῦ νόμου παρεδόθησαν εἰς χεῖρας του. Καὶ πολλὴ μὲν συζήτησις ἐγένετο περὶ τούτου.

« Οὐκ ἐπ' ἄρτῳ μόνῳ ζήσεται ἄνθρωπος ».

ΕΤΟΣ Α'

ΣΜΥΡΝΗ, τῇ 12 Δεκεμβρίου 1858.

Ἀριθ. 23

5.

ΟΘΕΛΛΟΣ

ΗΤΟΙ

Ο ΜΑΤΡΟΣ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ

ΤΡΑΓΩΔΙΑ

ΤΟΥ ΣΑΚΕΣΠΗΡΟΥ

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ.

ΣΚΗΝΗ Δ'.

(Εισέρχεται ἡ Δυσδαιμόνα μετὰ τῆς Αἰμιλίας καὶ ἐνὸς ὑπηρέτου.)

ΔΥΣ. Φίλε μου, ἤξεύρετε ποῦ κατοικεῖ ὁ Κάσιος ;

ΤΠΗΡ. Ὁχι κυρία μου, ἀλλὰ δύναμαι νὰ κάμω τὸν κόσμον ἄνω κάτω καὶ νὰ τὸν εὑρῶ.

ΔΥΣ. Εὐρέ τον, καὶ εἰπέτω νὰ ἔλθῃ ἐδῶ· εἰπέτω ὅτι ἐδυσώπησα ὑπὲρ αὐτοῦ τὸν σύζυγόν μου, καὶ ἐλπίζω ὅτι τὰ πάντα θέλουν διορθωθῇ.

ΤΠΗΡ. Τοῦτο νομίζω ὅτι εἶναι πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ κάμῃ καὶ διὰ τοῦτο θέλω τὸ κάμει.

(Εξέρχεται)

ΔΥΣ. Αἰμιλίε, ποῦ λές νὰ ἔχασα ἐκεῖνο τὸ μανδύλιον ;

ΑΙΜ. Δὲν ἤξεύρω, Κυρία μου.

ΔΥΣ. Πίστευσόν μοι ὅτι ἐπροτίμων νὰ χάσω τὸ βαλάντιόν μου πλῆρες χρυσῶν νομισμάτων. Ἄν ὁ εὐγενὴς Μαῦρός μου δὲν ἦτον γενναῖός φρων καὶ

ἀφωσιωμένος καὶ ἀναπίδεκτος ἀγενοῦς ζηλοτυπίας ἤρκει τοῦτο νὰ τῷ ἐμπνεύσῃ κακὰς ὑποψίας.

ΑΙΜΙΔ. Δὲν εἶναι ζηλότυπος ;

ΔΥΣ. Τίς ; ὁ σύζυγός μου ; Νομίζω ὅτι ὁ ἥλιος ὑπὸ τὸν ὁποῖον ἐγεννήθη ἀπερρόφησε πᾶσαν τοιαύτην ῥανίδα ἀπὸ τοῦ αἵματός του.

ΕΙΜ. Ἰδοὺ αὐτὸς ἔρχεται.

ΔΥΣ. Δὲν θὰ τὸν ἀφήσω, ἕως οὗ προσκαλέσῃ τὸν Κάσιον.

(Εισέρχεται ὁ Ὅθελλος.)

Αὐθέντα μου πῶς ἔχετε ;

ΟΘΕΛ. Καλὰ φίλη μου.

(Κατ' ἰδίαν)

ὦ, πόσον δύσκολος μοὶ εἶναι ἡ προσποίησις. — Πῶς ἔχετε Δυσδαιμόνα ;

ΔΥΣ. Καλὰ φίλε μου.

ΟΘΕΛΛ. Δός μοι τὴν χεῖρά σου. Ἡ χεῖρ σου αὕτη εἶναι ὑγρὰ, κυρία μου.

ΔΥΣ. Το γῆρας εἰσέτι δὲν τὴν ἐμάρανεν, καὶ οὐδ' αἰ λύπαι.

ΟΘΕΛΛ. Ἀλλὰ τοῦτο ἀποδεικνύει καὶ καρδίαν γόνιμον καὶ ἐλευθέριον· ἡ χεῖρ σου αὕτη ἔχει ἀνάγκην περιορισμοῦ, ἡσυχίας καὶ προσευχῆς σκληραγωγίας θρησκευτικῆς καὶ ἀσκητικῆς· διότι ἐνυπάρχει εἰς αὐτὴν νεανικὸς καὶ κακοποιὸς τις δαίμων ὅστις πολλάκις στασιάζῃ. Καὶ ὅμως εἶναι καλὴ χεῖρ καὶ γενναία.

ΔΥΣ. Ὅρθως λέγετε, διότι διὰ ταύτης σὰς ἐδωκά τὴν καρδίαν μου.

ΟΘΕΛΛ. Ἡ χεῖρ σου εἶναι εἰς ἄκρον ἐλευθέριος ἀλλ' αἱ χεῖρες τῶν παλαι ἐδιδόν καρδίας, κατὰ τὴν

σημερινήν ὅμως συμβολοτυπίαν (heraldry) διδούς χείρας πλὴν καρδίας δὲν διδούς.

ΔΥΣ. Δὲν ἐννοῶ τὴν διάκρισιν ταύτην τὴν ὑποσχέσιν σας;

ΘΘΕΑ. Ποῖαν ὑπόσχασιν, γλυκεῖα φίλη;

ΔΥΣ. Ἐμνήσθη εἰς τὸν Κάσιον νὰ ἔλθῃ νὰ σᾶς ἐμιλήσῃ.

ΘΘΕΑ. Ἐγὼ τρομερὸν κατὰβρύουν ὅστις με ἐνοχλεῖ ἀδιακόπως· δανειστέ μοι τὸ μανδηλῖόν σας.

ΔΥΣ. Ἰδοὺ αὐθέντα μου.

ΘΘΕΑ. Ἐκεῖνο τὸ ὅπτιον σοὶ ἔδωκα.

ΔΥΣ. Δὲν το ἔγω ἐπᾶνωμον.

ΘΘΕΑ. Κακὸν τοῦτο. Τὸ μανδηλῖον ἐκεῖνο Αἰγυπτία τις εἶχε δώσει εἰς τὴν μητέρα μου. Ἡ γυνὴ αὕτη ἦτο φαρμακεῦτρια δυναμένη σχεδὸν νὰ ἀναγινώσκῃ τὰς διανοίας τῶν ἀνθρώπων· τῇ εἶπε δὲ συγχρόνως ὅτι ἐν ὄσῳ ἤθελεν ἔχει αὐτὸ, ἤθελε τὴν καθίστα ἑρασμῆν, καὶ ἤθελε φυλάττει τὸν πατέρα μου σταθερὸν εἰς τὸν συζυγικὸν ἑρωτὰ του· ἀλλ' ἐὰν ἤθελε τὸ ἀπολέσει ἢ δωρήσειν αὐτὸ εἰς ἄλλον, ἤθελε τὴν ἀποστραφῇ, καὶ ἡ καρδία του ἤθελε τροπῇ πρὸς ἄλλας. Ἡ μήτηρ μου ἀποθηήσκουσα μοὶ ἔχρυσεν αὐτὸ, καὶ με ἐπρόσταξεν, ὅταν κατὰ τὴν φραν τῆς τύχης ἤθελον νυμφευθῇ, νὰ τὸ δώσω εἰς τὴν συζυγίαν μου ὅπερ καὶ ἐπραξα. Φυλάττει αὐτὸ, καὶ θεωρεῖ αὐτὸ ὡς κέρην τοῦ ὀφθαλμοῦ σου. Τὸ ν' ἀπολέσῃς ἢ φιλοδωρήσῃς αὐτὸ ἤθελεν εἶναι ζημία ἀνεπανόρθωτος καὶ ἀκαταλόγιστος.

ΔΥΣ. Εἶναι δυνατόν τὸ τοιοῦτον;

ΘΘΕΑ. Εἶναι ἀληθές· ὑπάρχει μαγεία εἰς τὸ ὄφρασμα του. Πυθώνισσα δὲ τις διακόσκει ἐπὶ τῶν ἡλικίας εἰς τὸν πυθωνικὸν οἰστρὸν τῆς τοῦ ἐκέντησεν· οἱ δὲ σκόληκες οἱ γεννησάντες τὴν μέταξιν τοῦ μανδηλίου τούτου ἦσαν ἡγιασμένοι· τὸ ἐβᾶσαν δὲ εἰς τὸ αἷμα καρδιῶν παρθένων.

ΔΥΣ. ὦ Θεέ! εἶναι ἀληθές τοῦτο;

ΘΘΕΑ. Ἀληθέστατον, καὶ διὰ τοῦτο ἔχετε τοὺς ὀφθαλμούς σας ἀνοικτούς.

ΘΥΣ. Λοιπὸν εἶνε νὰ μὴ τὸ εἶχον ἰδεῖ ποτέ.

ΘΘΕΑ. Ἄ! διὰ τί;

ΔΥΣ. Διὰ τί ὁμιλεῖτε με τοιοῦτον τρόπον καὶ φροῦρότητα;

ΘΘΕΑ. Ἐγὰρ ἡ ἀπωλείσθη; εἰπέ μοι, παρέπεσε;

ΔΥΣ. ὦ Θεέ μου!

ΘΘΕΑ. Θὰ μοῦ πῆς τί ἔγινε;

ΔΥΣ. Δὲν ἐγὰρ, ἀλλὰ καὶ ἂν ἤθελε χαθῇ;

ΘΘΕΑ. Φέρε μοι νὰ τὸ ἴδω.

ΔΥΣ. Δύναμαι, Κύριε, ἀλλ' ὄχι τώρα. Αὐτὸ εἶναι στρατήγημα διὰ νὰ με ἀποτρέψῃς ἀπὸ τὴν αἰτίαν μου. Σᾶς παρακαλῶ λοιπὸν νὰ δεχθῇτε πάλιν τὸν Κάσιον.

ΘΘΕΑ. Φέρε μοι τὸ μανδηλῖ μου· τοῦτο μοὶ δίδει ὑποψίαν.

ΔΥΣ. Ἐλα, ἔλα, ποτὲ δὲν θέλεις εὐρεῖν ἀξιώτην ἄνθρωπον.

ΘΘΕΑ. Τὸ μανδηλῖ μου νὰ φέρῃς!

ΔΥΣ. Σᾶς παρακαλῶ νὰ μ' ἀποκριθῇτε περὶ τοῦ Κάσιου.

ΘΘΕΑ. Τὸ μανδηλῖ μου!

ΔΥΣ. Εἶναι ἄνθρωπος ὅστις πάντοτε ἐθώρηνεν ὡς μόνον εὐτυχίαν του τὴν πρὶς ὅμᾶς ἀγάπην του· συνεμερίσθη τοὺς κινδύνους σας...

ΘΘΕΑ. Τὸ μανδηλῖ μου σοὺ λέγω.

ΔΥΣ. Τῇ ἀληθείᾳ, τοῦτο εἶναι ἀξιόεμπτον.

ΘΘΕΑ. Νὰ μὴ σὲ βλέπω πλέον! (ἐξέρχεται)

ΑΙΜ. Μήπως ὁ ἄνθρωπος οὗτος ζηλοτυπεῖ.

ΔΥΣ. Ποτέ δὲν μου συνέβη τοῦτο πρότερον· Πρέπει ὅπως νὰ ὑπάρχῃ τι φίλτρον θυματουργὸν εἰς τὸ μανδηλῖον ἐκεῖνο· εἰμαι δυστυχεστάτη διότι τὸ ἔχασα.

ΑΙΜ. Διὰ τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου ἔτους δὲν δύναται νὰ ἐννοήσῃ τις ἕνα ἄνθρωπον· εἶναι ὡς στόμαχοι γινόμεθα βορὰ τοῦ πάθους των καὶ ὅταν κορεσθῶσι μᾶς ἀποβρίπτουσιν. Ἰδοὺ ὁ συζυγός μου καὶ ὁ Κάσιος.

(Εἰσέρχονται Ἰάγος καὶ Κάσιος)

ΙΑΓ. Δὲν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος· ἡ Κυρία πρέπει νὰ σᾶς τὰ διορθώσῃ, ὡς, τί εὐτυχὲς σύμπτωσις! ὑπάγετε καὶ ἐκλιπαρήσατε αὐτήν.

ΔΥΣ. Πῶς ἔχετε, φίλε Κάσιε; Τι νέα;

ΚΑΣΣ. Κυρία μου σᾶς ἐνθυμίζω τὴν δέσιν μου. Σᾶς παρακαλῶ ἔνα διὰ τῆς φιλανθρώπου μεσιτείας σας ἀναζήσω πάλιν, καὶ γίνω μέτοχος τῆς ἀγάπης ἐκείνου, τὸν ὅποιον ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ διανοίας σέβομαι καὶ ἀγαπῶ. Δὲν δύναμαι νὰ ὑποφέρω ἀναβολὴν ἐὰν τὸ πταίσμά μου εἶναι τοσοῦτον ἀσυγγώρητον, ὥστε οὐτε παρελθούσαι ἐκδουλεύσεις, οὐτε μετάνοια ἐν τῇ παρόντι, οὐτε σκοποὶ γενναῖοι δύνανται νὰ ἐξιλεώσωσι τὸν στρατηγὸν μου καταπνίγει τὸ ἄλγος τῆς καρδίας μου, καὶ ἀσπασθεὶς ἄλλο στάδιον ἐν τῷ β.ῳ παραδίδω ἐμαυτὸν εἰς τὸ ἔλεος τῆς τύχης.

ΔΥΣ. Φεῦ! τρισευγενὲς Κάσιε, ἡ μεσιτεία μου δὲν ἰσχύει τώρα· ὁ αὐθέντης μου δὲν εἶναι πλέον ὅ,τι ἦτο καὶ οὐδὲ ἤθελεν δυνῆσθαι νὰ τὸν γνωρίσω ἐὰν οἱ χαρακτῆρες τοῦ προσώπου του μεταβάλλοντο ὅσον ἢ διαθεοῖς του. Ἐπικαλοῦμαι εἰς μάρτυρας τοὺς ἀγίους πάντας ὅτι ὠμίλησα ὑπὲρ ὑμῶν παντὶ θένει, καὶ ἐσέσωκα τὸ μίσος του διὰ τῆς ἐλευθερίας τοῦ λόγου μου! λάβετε ὀλίγην ὑπομονήν· πᾶν ὅτι δύναμαι θέλω κάμει, καὶ πλέον ἢ ὅτι ἤθελεν τολμήσει ὑπὲρ ἐμαυτῆς. Ἀρκεσθῆτε εἰς τὴν βεβαίωσίν μου ταύτην.

ΙΑΓ. Τί! μήπως εἶναι θυμωμένος ὁ αὐθέντης μου.

ΑΙΜΙΑ. Πρὸ ὀλίγου ἐξῆλθεν ἐντεῦθεν, σφοδρὰ τεταραγμένος.

ΙΑΓ. Εἶναι δυνατόν νὰ ὤργισθῃ; ἐγὼ εἶδον τὸ τηλεθρον νὰ ῥίπτῃ τὰς τάξεις του εἰς τὸν αἶρα, καὶ ὡς δαίμων νὰ ἀφραπαῇ τὸν ἀδελφόν του ἀπὸ τὸν βραχίονά του... καὶ δύναται νὰ θυμώσῃ; — Πρέπει νὰ συνέβῃ τίποτε πολλὸ σοβερὸν. Ὁ ἄ σπείσω

νὰ τὸν ἐντάμωσω· κατὶ τρέχει διὰ νὰ θυμώσῃ τόσον.

ΔΥΣ. Σὲ παρακαλῶ σπεύσον. Καμμία πολιτικὴ αἰτία φαίνεται ὅτι τὸν βασανίζει ἐκ Βενετίας,

(Εἰσέρχεται ὁ Ἰάγος.)

Ἡ συνομοσία ἀνακαλυφθεῖσα ἐνταῦθα ἤτις κατετάραξε τὸ πνεῦμά του, καὶ εἰς παρομοίας περιστάσεις οἱ ἄνθρωποι φύσει καθάπτονται μηδαιμνῶν πραγμάτων, καὶ τοι τὰ λυποῦντα αὐτοὺς εἶναι μεγάλα. Ναι, τοῦτο εἶναι ἀληθές, διότι ὁ δάκτυλός μας μόνον ἐὰν πάσχῃ μεταδίδει τὴν ἐδύνην του εἰς ὅλον τὸ σῶμα, μὴ λησμονώμεν δὲ ὅτι οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶναι θεοί, καὶ ὅτι δὲν πρέπει πάντοτε νὰ περιμένωμεν παρ' αὐτῶν τὰς περιποιήσεις αἰτίνας ἀρμόζουσιν εἰς τοὺς νεονόμους. — Εἰμαι εἰς ἄκρον ἀξιόεμπτος, Αἰμιλία, διότι χωρὶς νὰ γνωρίζω τὴν ἀληθῆ αἰτίαν τὸν ἐκατηγόρησα ὡς δυσμενῆ, ἀλλ' ἤδη αἰσθάνομαι ὅτι ἀδίκως τὸν ἐκατηγόρησα.

ΑΙΜ. Νὰ δώσῃ ὁ Θεὸς νὰ ἦναι τίποτε πολιτικὴ αἰτία, καὶ ὄχι ζηλότυπος ὑποψία ἐναντίον σου.

ΔΥΣ. Θεέ μου! καὶ τῷ ἔδωκα ἀφορμὴν τοιαύτης ὑποψίας;

ΑΙΜ. Ἄλλ' οἱ ζηλότυποι δὲν συλλογίζονται οὕτως· εἶναι ζηλότυποι διότι εἶναι ζηλότυποι. Ἡ ζηλοτυπία εἶναι τέρας γεννηθὲν ἀφ' ἐαυτοῦ, εἶναι αὐθιγὰ παρκετον.

ΖΥΣ. Εἴθε νὰ φυλάττῃ ὁ Θεὸς τὸν νοῦν τοῦ Φθέλλου ἀπὸ τὸ τέρας τοῦτο.

ΑΙΜ. Ἀμήν! κυρία μου.

ΔΥΣ. Ἰπάγω πρὸς ζητήσιν του. — Κάσιε περικρατεῖτε ἰδὼ πηλίσιον, ἐὰν εὐρὼ αὐτὸν εὐδιάθετον θέλω ἐπιδιώξῃ τὸ ποθοῦμένον σας παντὶ σθένει.

ΚΑΣΣ. Δέσποτά μου, σᾶς εἶμαι ταπεινὸς καὶ εὐγνώμων δοῦλος.

(Εἰσέρχονται ἡ Δουδαίμονα καὶ ἡ Αἰμιλία.)

(Εἰσέρχεται ἡ Βιάγκια.)

ΒΙΑΓ. Καλὴ ἡμέρα σας φίλε Κάσιε!

ΚΑΣΣ. Πῶς εὐρέθητε ἰδὼ; πῶς ἔχετε ὠραιοτάτη μου φίλη; Σᾶς βεβαίως φιλάττη μου ὅτι ἡρόδοτος εἰς τὴν οἰκίαν σας.

ΒΙΑΓ. Καὶ ἐγὼ εἰς τὴν κατοικίαν σας. Νὰ λείπεται ὁλόκληρον ἐξδομάδα! ἐπὶ τῇ ἡμέρᾳ καὶ ἐπὶ τῇ νύκτι! ἐκατὸν ἐξήκοντα ὅκτω ὥρας! Δὲν ἤξευρετε ὅτι καὶ μία μόνη ὥρα τῶν ἐραστῶν εἶναι μακροτέρα καὶ πλέον ἀνυπόφορος τῶν ἐκατὸν ἐξηνητακτώ· ὦ! τί ὄχληρά ἀρίμνησις.

ΚΑΣΣ. Συγχωρησάτε με, Βιάγκια, ἐν τῷ μεταξὺ τοῦτο μολυβδαὶ σκέψεις ἐβάρυναν τὴν Καρδίαν μου. Ἄλλ' ἐλπίζω ὅτι ἐν τῷ μέλλοντι θέλω ἀρκούντως ἀναπληρῶσαι τὴν ἀπουσίαν μου ταύτην.

Φιλιάττη Βιάγκια,

(Δίδων αὐτῇ τὸ μανδηλῖον τῆς Δουδαίμονας) ἔσεσκώσατέ μου τὰ κεντήματα ταῦτα.

ΒΙΑΓ. ὦ Κάσιε, πόθεν σᾶς ἦλθε τοῦτο; βέβαια πρέπει νὰ ἦναι κανὲν τεκμήριον νέας φιλίας· βλέπω τώρα τὴν αἰτίαν τῆς ἀπουσίας σας. Τοιαῦτα λοιπὸν; καλὰ, κύριε, καλὰ.

ΚΑΣΣ. Παραίτα' με, Κυρία μου! Ἐψὼν τὰς χαμερπεῖς ταύτας εἰκασίας σου εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ διαδόλου ὅστις σοὶ τὰς ἐμπνέει. Ζηλοτυπεῖς τάχα, νομίζουσα ὅτι ἔλαβον τὸ τεκμήριον τοῦτο παρ' τίνος φίλου ἢ φίλης; Ὅχι σοὶ λέγω, εἰς τὴν τιμὴν μου, Βιάγκια.

ΒΙΑ. Λοιπὸν τίνος εἶναι;

ΚΑΣΣ. Ἀγνοῶ φίλη μου· τὸ εὐρον ἐντὸς τοῦ δωματίου μου· ἀλλὰ τόσον μοὶ ἀρέσκουν τὰ κεντήματα του ὥστε, πρὶν με τὸ ζητήσωσιν (ὅπερ πολὺ πιθανόν) ἐπεθύμωμεν νὰ μοὶ κεντήσῃ ἐν ὅμοιον τούτου· λάβετε το λοιπὸν, καὶ καμετέ μοι τὴν χάριν ταύτην, καὶ ἀφετέ με μόνον διὰ τινὰ καιρόν.

ΒΙΑΓ. Νὰ σ' ἀφήσω; καὶ διὰ τί;

ΚΑΣΣ. Περιμένω ἰδὼ τὸν στρατηγόν μου· καὶ δὲν τὸ νομίζω οὐτε συμφέρον οὐτε ἐπιθυμητὸν νὰ σᾶς εὐρὼ ἰδῶ.

ΒΙΑΓ. Διὰ τί τάχα;

ΚΑΣΣ. Ὅχι διότι δὲν σᾶς ἀγαπῶ.

ΒΙΑΓ. Ἀλλὰ διότι δὲν με ἀγαπᾶτε. Σᾶς παρακαλῶ λοιπὸν νὰ με συνοδεύσῃτε ὀλίγα ἐθλήματα, καὶ νὰ μοῦ πῆτε ἐν θὰ σᾶς ἰδῶ τὸ ἐσπέρας.

ΚΑΣΣ. Εἰς πολλὰ ὀλίγον διάστημα δύναμαι νὰ σᾶς συντροφεύσω, διότι τὸν περιμένω ἰδῶ· ἀλλὰ ταχέως θὰ σᾶς ἐνταμώσω πάλιν.

ΒΙΑΓ. Πολὺ καλὰ, τί νὰ γίνῃς

ΠΡΑΞΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ.

ΣΚΗΝΗ Α'.

(Ἡ σκηνὴ παριστᾷ αὐλὴν ἐνώπιον τοῦ παλατίου· εἰσέρχονται Ὁθέλλος καὶ Ἰάγος.)

ΙΑΓ. Φρονεῖτε λοιπὸν οὕτω;

ΘΘΕΑ. Ἄν φρονῶ οὕτω, ἴαγε;

ΙΑΓ. Πῶς; φιλῶμα κατ' ἰδίαν;

ΘΘΕΑ. Φιλῶμα παρ' ἄνομον!

ΙΑΓ. Καὶ νὰ μὲν μετὰ τοῦ φίλου τῆς μόνῃ ἐπὶ μίαν ὥραν ἢ καὶ περισσώτερον χωρὶς κακίαν;

ΘΘΕΑ. Μόνῃ ἐπὶ μίαν ὥραν χωρὶς κακίαν;

Ζητεῖ νὰ ἀπατήσῃ καὶ αὐτὸν τὸν διάβολον ὅσοι ἀνευ κακίας ἐκτίθενται αὐτῷ, ἐκθέτουσι τὴν ἀρετὴν αὐτῶν εἰς τοὺς πειρασμούς τοῦ Σατανᾶ, καὶ ὁ θεὸς τοὺς ἐγκατελείπει εἰς αὐτὸν.

ΙΑΓ. Ἐὰν περιορίζονται εἰς τοῦτο μόνον ἐλαφρόν τὸ κακὸν· ἐὰν ὁμως δώσω ἐν μανδηλίον εἰς τὴν συζυγίαν μου...

ΘΘΕΑ. Ἐὰν τῇ δώσῃτε αὐτὸ τί ἔσεται;

ΙΑΓ. ἔσεται ὅτι ἀνήκει εἰς αὐτὴν αὐθέντα μου, καὶ διὰ τοῦτο δύναται νὰ τὸ δώσῃ εἰς ἐντὶν' ἂν θέλῃ.

ΘΘΕΑ. Καὶ ἡ τιμῆς εἰς αὐτὴν ἀνήκει· διὰ τοῦτο λοιπὸν δύναται νὰ τὴν δώσῃ ἐν τῇ ἂν θελήῃ. Ἡ τιμὴ τῆς εἶναι οὐσία ἀύλου. Πολλάκις ἀπολόκους τιμῆς οἱ μὴ ἔχοντες τιμὴν· ἀλλ' ὅσον διὰ τὸ μανδηλῖον...

ΟΘΕΑ. Ἢ Θεέ! εἶθε νὰ τὸ ἐλθμοῦναι! Μοὶ εἶπες... φεῦ! ἔρχεται εἰς τὴν μνήμην μου ὡς ὁ κόραξ εἰς τὴν μεμολυσμένη οἰκίαν, προειπνίζων κακά. — Μοὶ εἶπες ὅτι εἶχε τὸ μανθῆλιόν μου;

ΙΑΓ. Ναί, ἀλλὰ τί πρὸς τοῦτο;

ΟΘΕΑ. Τοῦτο συντείνει πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν ὑποψιῶν μου.

ΙΑΓ. Τί θήτετε λοιπὸν κάμει ἂν σὰς ἔλεγον ὅτι τὸν εἶδον ἀδικοῦντα ὑμᾶς; ἢ ὅτι τὸν ἤκουσα νὰ λέγῃ, — ὡς τὰ καθάρματα ἐκεῖνα τῆς κοινωνίας, ἀτινα, εἴτε διὰ τῆς ἐρωτικῆς ἐπιμονῆς, ἢ διὰ τῆς ἀδυναμίας τῆς ἐξωμένης τῶν ἐπιτυχῶν τοῦ σκοποῦ τῶν, δὲν δύνανται νὰ κρατηθῶσι τοῦ νὰ καυχῶνται.

ΟΘΕΑ. Ἦκουσας νὰ λέγῃ τίποτε;

ΙΑΓ. Τὸν ἤκουσα, αὐθέντα μου, ἀλλὰ βεβαίως ἔχετε ὅτι οὐδὲν εἶπε πλέον ἢ ὅτι δύνανται νὰ ἀρνηθῇ χειρίας τυχοῦσης.

ΟΘΕΑ. Τί εἶπε;

ΙΑΓ. Μαθὲς, ὅτι ἐπραξεν, — ἀλλ' ἄγνοῶ τί ἐπραξε.

ΟΘΕΑ. Πῶς; πῶς;

ΙΑΓ. Ὅτι τὸν ἐδῆχθη...

ΟΘΕΑ. Τὸν ἐδῆχθη λέγομεν τὸν ἐδῆχθη νὰ δεχθῇ, μὲ αὐτὴν, ἀκριβέστες! τὸ μανθῆλιον... ἐξομολόγησιν... μανθῆλιον... νὰ ἐξομολογῇ... καὶ νὰ κρεματοῖ διὰ τὸν κόπον τοῦ... Πρῶτον νὰ κρεματοῖ καὶ ἐπειτα νὰ ἐξομολογῇ... πρέμω. Ἡ πάσχωσα φύσις δὲν ἤθελε φανῇ τοσοῦτον ζοφερά ἂν δὲν συνηθάνετο τὸ κακὸν μου. Μάταια λόγοι δὲν με ταρατύνουν οὕτω. — Ἐντροπή! — βίτες, καὶ ὡς καὶ χεῖλη. — εἶναι δυνάτον; ἐξομολογήσεις!.. Μανθῆλιον!... ὦ διάβολε!

(Πίπτει ἀναίσθητος.)

ΙΑΓ. Δουλεύει τὸ ἱατρικὸν μου δουλεύει. Οὕτω συλλαμβάνονται διὰ τῆς εὐπιστίας των οἱ μικροὶ καὶ πολλοὶ ἀγνοῖ καὶ ἐντιμοὶ οἰκοδόμοι αἰδώς κατηγοροῦνται. — Τί ἔχετε ἔ! αὐθέντα!

(Εἰσέρχεται ὁ Κάσιος.)

αὐθέντα μου, λέγω Ὁθέλλε! — Καλῶς τὸν Κάσιον.

ΚΑΣΣ. Τί πρέχει;

ΙΑΓ. Ὁ αὐθέντης μου ἔπεσεν ὑπὸ προσβολῆς ἐπιληψίας· εἶναι ἤδη ἡ δευτέρα φορὰ. Ἡ πρώτη τοῦ ἤθελε χάσῃ.

ΚΑΣΣ. Τρίψον ὀλίγον τοὺς κροτάφους τοῦ.

ΙΑΓ. Ὁρίστε τὸν λήθαργον νὰ παρέλθῃ φυσικῶς. εἰδὲ μὴ ἀφρίζει τὸ στόμα τοῦ, καὶ μετ' ὀλίγον τῷ ἐπέρχεται μανιώδης παραφροσύνη. Ἄ! ἰδοὺ κινεῖται ἀπέλθετε δι' ὀλίγον. δὲν ἔ' ἀρρήστη ν' ἀναλάβῃ τὰς αἰσθήσεις του ἀφ' οὗ δὲ ἀναχωρήσῃ ἐγὼ νὰ σὰς ὁμιλήσω περὶ σπουδαίας τινος ὑποθέσεως.

(Ἐξέρχεται ὁ Κάσιος.)

Πῶς ἔχετε, στρατηγέ μου; δὲν ἐκτυπήσατε τὴν κεφαλὴν σας;

ΟΘΕΑ. Μὲ περιπαίζεις, κύριε;

ΙΑΓ. Νὰ σὰς περιπαίζω; ἀπαγε τῆς θλασφημίας! ἐλπίζω ὅτι θέλετε ὑποφέρει τὴν δυστυχίαν σας ὡς ἀδελφός.

ΟΘΕΑ. Ὁ κερασφόρος ἄνθρωπος δὲν εἶναι ἄνθρωπος, εἶναι τέρας, εἶναι κτήνος.

ΙΑΓ. Λοιπὸν ὑπάρχουσι πολλὰ κτήνη εἰς τὰς πολυανθρώπους πόλεις, καὶ πολλὰ ἐξευγενισμένα τέρατα.

ΟΘΕΑ. Το ὠμολόγησε;

ΙΑΓ. Αὐθέντα μου ἀνδρίζου, καὶ ἔχε κατὰ νοῦν ὅτι ὁμοιοπαθεῖς σου ὑπάρχουν πολλοί· τοιοῦτον εἶναι τὸ θελημα τοῦ ἀρχιεπισκόπου Σατανᾶ. Ἄλλ' ἂς μάθω αὐτὸ μετὰ θεοαδότητος, καὶ ὅταν μάθω τὸ τέλει, ἡξέω τότε τὰ τί θέλει πάθει καὶ ἐκεῖνη.

ΟΘΕΑ. Ὁρῶς λέγεις.

ΙΑΓ. Ἄ ποχωρήσατε ἐπ' ὀλίγον, καὶ ἀκροάσθε μετ' ὑπομονῆς ἐν ᾧ ἦσθε ἐξηπλωμένοι καὶ χαμένοι ὑπὸ τὴν δυνάμειν καταβιβρώσκοντος πάθους (ὅπερ εἶναι ὅλως ἀνάρμοστον εἰς ἄνδρα ὡς ὑμεῖς, ἦλθεν ὁ Κάσιος· τὸν ἀπέπεμψα, ἀποδίδων εἰς ἄλλας αἰτίας τὴν ἔκστασίν σας, καὶ τὸν παρακάλεσα νὰ ἐπανέλθῃ μετ' ὀλίγον ἵνα εἰπῶ τί εἰς αὐτὸν, καὶ μοὶ ὑπεσχέθῃ νὰ ἐπιστρέψῃ. Ἀποκρύβητε λοιπὸν, καὶ παρατηρήσατε τὴν χλεύην καὶ τοὺς σαρκασμοὺς οὕτως ἐπικάθονται εἰς πᾶσαν γωνίαν τοῦ προσώπου του· διότι θέλω τὸν κάμει νὰ μᾶς διηγηθῇ τὴν ἱστορίαν ταύτην ἐκ νέου. Ποῦ, δηλαδή, καὶ πῶς, καὶ πασάν, καὶ ἀπὸ πόσου χρόνου θριαμβεῖ εἰς τὸν, μετὰ τῆς συζύγου σας ἔρωτά του. Παρατηρήσατε μόνον τὸν τρόπον καὶ τὰς χειρονομίας του· ὑπομονὴ κύριε μου, εἰδὲ μὴ θὰ μὲ κάμετε νὰ εἰπῶ ὅτι εἰσθε ὅλος πάθος καὶ ὀργὴ καὶ οὐδὲν ἔχετε ὠνδρινόν.

ΟΘΕΑ. Ἰάγε, ἔσο βέβαιος ὅτι θέλω γίνεαι τύπος καὶ παράδειγμα ὑπομονῆς, ἀλλὰ τοῦτο διὰ νὰ γείνω αἱματηρότερος μετὰ ταῦτα, μὲ ἀκούεις;

ΙΑΓ. Εὖγε· ἀλλὰ καιρὸς παντὶ πράγματι. Μοὶ κάμνετε τὴν χάριν ν' ἀποσυρῇτε;

(Ὁ Ὁθέλλος ἀποχωρεῖ.)

Ἄς ἐρωτήσωμεν τώρα τὸν Κάσιον περὶ τῆς Βε-ἀγκας του· τῆς κυρίας ἐκείνης ἥτις ἀνταλάσσει τὴν τιμὴν τῆς μετ' αὐτὸν καὶ ἐνδυμασίαν, καὶ ἥτις λωλίσταται διὰ τὸν Κάσιον. (διότι ἡ ἀρχαία δελεάζουσα πολλὰς ὑπὸ ἐξω μόνου δελεάζεται)· ὅταν λοιπὸν ἀκούσῃ περὶ αὐτῆς δὲν δύνανται νὰ μὴ ξεκαρδισθῇ ἀπὸ τὸν γέλωτα. — ἰδοὺ ἔρχεται.

(Εἰσέρχεται ὁ Κάσιος.)

Ἐν ᾧ δὲ αὐτὸς γελᾷ ὁ Ὁθέλλος θὰ τρελαθῇ· καὶ ἡ τυφλὴ ζηλοτυπία τοῦ θέλει παρεξηγήσει τοῦ ταλαιπώρου Κασίου τὰ μειδιάματα, τὸν τρόπον καὶ τὰς χειρονομίας του· Πῶς ἔχει ὑμῖν τὰ πράγματα, φίλε ὑπασισταί;

ΚΑΣΣ. Χειρότερα· διότι μοὶ δίδετε τίτλον τοῦ ὁποίου ἡ στέρεσις μὲ θανατώνει.

ΙΑΓ. Τρανοφῶνως περιτρυγίζει τὴν δυσδαίμοναν καὶ μὴ ἀμφιβάλλης περὶ τοῦ σκοποῦ σου (σιγαλῶς) τώρα, ἂν ἡ ὑπόθεσις αὕτη ἐξηγῆται ἀπὸ τὴν Βιάγκαν, πόσον γρηγορώτερα ἤθελε σοὺ τὴν τελειώσει.

ΚΑΣΣ. Ὡ, τὴν κακομοίρα! (μειδιῶν)

ΟΘΕΑ. ἰδὲ πῶς γελᾷ ἡδὴ!

ΙΑΓ. (τρανοφῶνως) Ποτὲ δὲν εἶδον γυναῖκα ν' ἀγαπᾷ κἀνέναν τόσο σφοδρῶς.

ΚΑΣΣ. Ναί ἡ ταλαιπώρος, νομίζω ὅτι τῷ ὄντι μὲ ἀγαπᾷ.

ΟΘΕΑ. Ἐξ ὧς τὸ ἀρνείται ἀσθενῶς καὶ ἐξ ἄλλου τὸ ὁμολογεῖ διὰ τοῦ γελώτός του.

ΙΑΓ. (Ὁμιλήσας πρῶτον εἰς τὸ ὄς τοῦ Κασίου) ὕψος εἰς πεῖτα τὴν φωνήν του. Μὲ ἀκούετε Κάσιε;

ΟΘΕΑ. Τώρα τὸν παρακινεῖ νὰ τῷ διηγηθῇ ὅλην τὴν ἱστορίαν· ἐμπρός, ἐμπρός, λέγε.

ΙΑΓ. (Τρανοφῶνως) Δ' ἐδῶκεν ὅτι σκοπεύεις νὰ τὴν νυμφευθῇ; εἶναι ἀληθές;

ΚΑΣΣ. Χὰ, γὰ, γὰ!

ΟΘΕΑ. Θριαμβεύεις, κακοῦργε, θριαμβεύεις.

ΚΑΣΣ. Νὰ τὴν νυμφευθῇ! Πῶς! νὰ νυμφευθῇ τὴν ἐρωτέμπορον ἐκείνην; Σὰς παρακαλῶ νὰ μὴ με θεωρῇτε τόσο ἀνόητον· γὰ, γὰ, γὰ!

ΟΘΕΑ. Γέλα, γέλα, κακοῦργε, οἱ νηκταὶ γελῶσι.

ΙΑΓ. (Τρανοφῶνως) Σὰς βεβαίως, ἡ κοινὴ φήμη εἶναι ὅτι θὰ τὴν νυμφευθῇτε.

ΚΑΣΣ. Σὰς παρακαλῶ νὰ μὴ ἀστεϊέσθε.

ΙΑΓ. Νὰ μὴ ἦμαι ἄνθρωπος ἂν σὰς λέγω ψευδῆματα.

ΟΘΕΑ. Λοιπὸν μὲ ὑπεσκελίσατε. Πάγει καλά.

ΚΑΣΣ. Καλὲ, μόνη τῆς τὰ διαθίδει ἡ μαλίσση. Ἡ σφοδρότης τοῦ ἐρωτῆς τῆς τὴν κάμνει νὰ πιστεύῃ ὅτι θὰ τὴν νυμφευθῇ· εὐχὴ δὲ ὅτι ἐγὼ τῇ ὑπεσχεθῇ τὸ τοιοῦτον.

ΟΘΕΑ. Ὁ ἰάγος μοὶ κάμνει νεῦμα. Φαίνεται ὅτι ἤρχισεν νὰ διηγητῇ τὴν ἱστορίαν τοῦ.

ΚΑΣΣ. Ἦτο ἔδω πρὸ ὀλίγου, καὶ πανταχοῦ με παρακολουθεῖ· ἐσχάτως ἐν ᾧ συνωμίζον ἐπὶ τῆς παραλίας μετὰ τινων ἐνέτων νὰ σοὺ κ' ἔρχεται ἡ φίλη, καὶ πίπτει οὕτως εἰς τὸν λαιμόν μου (κάμνει χειρονομίαν τοῦ εἶναι τρέφω)

ΟΘΕΑ. Φωνάζουσα ὡς φίλτατε Κάσιε, οὕτως εἰπὼν ὡς δύνανται τις νὰ συμπεράνῃ ἐκ τῆς χειρονομίας του... Τὴν μὲν τὴν σου βλέπω, ἀλλὰ τὸν σκύλον εἰς τὸν ὅποιον θὰ τὴν βίβω ποτε θὰ τὸν ἴδω;

ΚΑΣΣ. Πρέπει ν' ἀποφύγῃ τὴν παρουσίαν τῆς.

ΙΑΓ. Διὰ τί τάχα; ἀπὸ ἐμένα συστελλέσαι; Νὰ τὴν, ἰδοὺ ἔρχεται.

(Εἰσέρχεται ἡ Βιάγκα)

ΚΑΣΣ. Τί σκυλὶ ἀφωτισμένον ποῦ εἶναι! Εἶναι δὲ καὶ φωτωμένη εὐωδία. — Διὰ τί μὲ κυνηγεῖς ἔτσι ὅπου καὶ ἂν πάγω.

ΒΙΑΓ. Νὰ ποὺ κυνηγεῖ ὁ διάβολος μὲ τὴν μητέρα τοῦ! Διὰ ποῖον σκοπὸν μοῦ ἐδῶκεν τὸ μανθῆλιον ἐκεῖνο; ἦμουν πολὺ ἀνόητος ποῦ τὸ δέχθηκα. Πρέπει νὰ ξεσπῶ ὅλην τὴν δουλειά μου; Παρόμοιον ἔργον ἤθελε εἰς τὸ δωματίόν σας καὶ δὲν ἤξευρετε ποῦθεν σὰς ἔλθε; Πρέπει νὰ ἴναι ἀπὸ καμμίαν ἄλλην

φιλενάδα σας, κύριε, καὶ μ' ὅλον τοῦτο μοῦ ζητεῖς νὰ σοὺ τὸ ξεσπῶσω! Νὰ, παρ' τὸ καὶ δὸς το τοῦ σκύλου σου (τῷ βίπτει τὸ μανθῆλιον).

(Ἀναχωρεῖ.)

ΚΑΣΣ. Πῶς πῶς! φίλη μου Βιάγκα τί εἶν' αὐτὰ;

ΟΘΕΑ. Ἢ Θεέ! τὸ μανθῆλιόν μου!

ΚΑΣΣ. Βιάγκα.

ΙΑΓ. Τρέξε κατόπιν τῆς, τρέξε.

ΚΑΣΣ. Πρέπει νὰ τρέξω κατόπιν τῆς, διότι θὰ με κακολογῇ κατ' ὁδόν.

ΙΑΓ. Ὁ καὶ δειπνήσῃτε ἐκεῖ;

ΚΑΣΣ. Σκοπεύω.

ΙΑΓ. Πολλὴ καλὰ ἐνδεχόμενον νὰ σὰς ἐνταμώσω, διότι ἔχω νὰ σὰς εἰπῶ.

ΚΑΣΣ. Σὲ παρακαλῶ νὰ ἔλθῃς χωρὶς ἄλλο· θὰ ἔλθῃς;

ΙΑΓ. Ἐ, φθάει πλέον, πῆγαινε ὅσο καλὸ.

(Ἐξέρχεται ὁ Κάσιος ἀπαθῶν προσέρχεται δὲ ὁ Ὁθέλλος.)

ΟΘΕΑ. Ποῖον τρόπον θανάτου νὰ ἐκλέξω δι' αὐτὸν ὡς τὸν τρομερώτατον ἴαγε;

ΙΑΓ. Παρατηρήσατε πόσον ἐγκαρδίως ἐγέλα διὰ τὸ ἀνοσιούργημά του;

ΟΘΕΑ. Ὡ! ἰάγε!...

ΙΑΓ. Εἶδετε τὸ μανθῆλιον;

ΟΘΕΑ. Ἦτο τὸ ἰδικόν μου;

ΙΑΓ. Τὸ ἰδικόν σας, νὰ χωρὶς τὰ ματιά μου· πρὸς δὲ τούτους βλέπετε πῶς ἐκτιμᾷ τὰ δῶρα τῆς συζύγου σας; τὸ ἐδῶκεν εἰς αὐτὸν καὶ αὐτὸς τὸ δίδει εἰς τὴν ἐρωμένην του.

ΟΘΕΑ. Ὡ, εἴθε νὰ ἡδυνάμην νὰ τὸν φονεύω ἐν-νέῃ ἔτη ἀδικήσας. — Ἄλλ' ἡ σύζυγός μου πόσον εἶναι ὠρσία! πόσον θελτικὴ!

ΙΑΓ. Ἄ! τὸ συλλογίζεσθε ἄκοιμη;

ΟΘΕΑ. Ὄχι, ὄχι, ἀς γαβῇ, ἀς γαβῇ βορὰ τῶν σκύλων, ἀς πάγῃ στὸ πῦρ τοῦ ἐξώτερον, ἀς φονεῖται ἀπόψι! Δὲν ὑπάρχει πλέον ζωὴ δι' αὐτὴν· ὄχι, ὄχι! Ἡ καρδία μου μετεβλήθη εἰς λίθον. τὴν κτυπῶ καὶ ἡ χεὶρ μου πονεῖ. — Ὁ Θεέ μου, ἔπλασες ποτὲ γλυκυτέρον αὐτῆς πλάσμα εἰς τὸν κόσμον τοῦτον; εἶναι ἀξία νὰ κἀθῇται πλησίον τοῦ μεγίστου αὐτοκράτορος καὶ νὰ ἐπιβλέῃ αὐτῷ καθήκοντα.

ΙΑΓ. Ἄλλα τοῦτο δὲν σὰς ἐνδιαφέρει τώρα.

ΟΘΕΑ. Ὄχι, ὄχι· εἶναι ἀξία ἀγρότης· ἀλλ' ἀπ-λῶς σὰς λέγω τὸ τί εἶναι. — Ἀμύπητος εἰς τὴν βελίην! — τὸ αἶμα τῆς οὐράνιον! εἶναι ἱκανὴ νὰ μεταβάλῃ τὴν ἄρκτον εἰς ἀρνίον! ὦ! τί πνεῦμα! τί εὐφροσύνη! τί ἀγγέλους!

ΙΑΓ. Τόσον τὸ χειρότερον.

ΟΘΕΑ. Μυριάκις! — Καὶ τόσον ἐντίμου κατα-γωγῆς!

ΙΑΓ. Ναί, ναί, ἐντιμότης!...

ΟΘΕΑ. Ἐχετε δίκαιον, ἴαγε· ἀλλὰ, φεῦ! πό-σον οἰκτρὸν, ἴαγε, πόσον οἰκτρὸν νὰ τὴν φονεύσῃ τις!

ΙΑΓ. Ἀφ' οὗ αἱ ἀνίσταται προξενίς τῆς σὰς· εἶναι τόσον εὐάρεστοι, ὅτε εἰς αὐτὴν ἐγγράφον ἀδείας

ΟΘΕΑ. Ω Θεέ! εἴθε νὰ τὸ ἐλθμοῦναι! Μοὶ εἶπες... φεῖ! ἔρχεται εἰς τὴν μνήμην μου ὡς ὁ κόραξ εἰς τὴν μεμολυσμένη οἰκίαν, προειπνίζων κακά. — Μοὶ εἶπες ὅτι εἶχε τὸ μανθῆλιόν μου;

ΙΑΓ. Ναί, ἀλλὰ τί πρὸς τοῦτο;

ΟΘΕΑ. Τοῦτο συντείνει πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν ὑποψιῶν μου.

ΙΑΓ. Τί θήτετε λοιπὸν κάμει ἂν σὰς ἔλεγον ὅτι τὸν εἶδον ἀδικούντα ὑμᾶς; ἢ ὅτι τὸν ἤκουσα νὰ λέγῃ, — ὡς τὰ καθάρματα ἐκεῖνα τῆς κοινωνίας, ἄτινα, εἴτε διὰ τῆς ἐρωτικῆς ἐπιμονῆς, ἢ διὰ τῆς ἀδυναμίας τῆς ἐρωμένης τῶν ἐπιτυχῶν τοῦ σκοποῦ των, δὲν δύνανται νὰ κρατηθῶσι τοῦ νὰ καυχῶνται.

ΟΘΕΑ. Ἦκουσας νὰ λέγῃ τίποτε;

ΙΑΓ. Τὸν ἤκουσα, αὐθέντα μου, ἀλλὰ βεβαίωθητε ὅτι οὐδὲν εἶπε πλέον ἢ ὅτι δύνανται νὰ ἀρνηθῇ χρεῖας τυρούσης.

ΟΘΕΑ. Τί εἶπε;

ΙΑΓ. Μαθὲς, ὅτι ἐπραξεν, — ἀλλ' ἄγνοῶ τί ἐπραξε.

ΟΘΕΑ. Πῶς; πῶς;

ΙΑΓ. Ὅτι τὸν ἐδέχθη...

ΟΘΕΑ. Τὸν ἐδέχθη λέγομεν τὸν ἐδέχθη νὰ δεχθῇ, μὲ αὐτὴν, ἀκριβέστες! τὸ μανθῆλιον... ἐξομολόγησιν... μανθῆλιον... νὰ ἐξομολοθῇ... καὶ νὰ κρεματοθῇ διὰ τὸν κόπον του... Πρῶτον νὰ κρεματοθῇ καὶ ἐξομολογηθῇ... τρέμω. Ἡ πάσχωσα φύσις δὲν ἤθελε φανῇ τοσοῦτον ζοφερά ἂν δὲν συνηθάνετο τὸ κακὸν μου. Μάταια λόγοι δὲν με ταρατύνουσιν οὕτως. — Ἐντροπή! — βίτες, καὶ ὅσα καὶ χεῖλη. — εἶναι δυνατόν; ἐξομολόγησις!.. Μανθῆλιον!... ὦ διάβου!

(Πίπτει ἀναίσθητος.)

ΙΑΓ. Δουλεύει τὸ ἱατρικὸν μου δουλεύει. Οὕτω συλλαβάνονται διὰ τῆς εὐπιστίας των οἱ μικροὶ καὶ πολλοὶ ἀγνοῖ καὶ ἐντιμοὶ οἰκοδόμοι αἰδίκως κατηγοροῦνται. — Τί ἔχετε εἰ! αὐθέντα!

(Εἰσέρχεται ὁ Κάσιος.)

αὐθέντα μου, λέγω Ὁθέλλε! — Καλῶς τὸν Κάσιον.

ΚΑΣΣ. Τί τρέχει;

ΙΑΓ. Ὁ αὐθέντης μου ἔπεσεν ὑπὸ προσβολῆς ἐπιληψίας· εἶναι ἤδη ἡ δευτέρα φορὰ. Ἡ πρώτη τοῦ ἤλθε χθές.

ΚΑΣΣ. Τρίψον ὀλίγον τοὺς κροτάφους του.

ΙΑΓ. Ὅχι, ἀπὸ τὸν λήθαργον νὰ παρελθῇ φυσικῶς. εἰδὲ μὴ ἀφρίζει τὸ στόμα του, καὶ μετ' ὀλίγον τῷ ἐπέρχεται μανιώδης παραφροσύνη. Ἄ! ἰδοὺ κινεῖται· ἀπέλθετε δι' ὀλίγον. δὲν ἔ' ἀρρήξῃ ν' ἀναλάβῃ τὰς ἀισθήσεις του· ἀφ' οὗ δὲ ἀναχωρήσῃ ἔχω νὰ σὰς ὁμιλήσω περὶ σπουδαίας τινὸς ὑποθέσεως.

(Εἰσέρχεται ὁ Κάσιος.)

Πῶς ἔχετε, στρατηγέ μου; δὲν ἐκτυπήσατε τὴν κεφαλὴν σας;

ΟΘΕΑ. Μὲ περιπαίζεις, κύριε;

ΙΑΓ. Νὰ σὰς περιπαίζω; ἀπαγε τῆς βλασφημίας! ἐλπίζω ὅτι θέλετε ὑποφέρει τὴν δυστυχίαν σας ὡς ἀδελφός.

ΟΘΕΑ. Ὁ κερασφόρος ἄνθρωπος δὲν εἶναι ἄνθρωπος, εἶναι τέρας, εἶναι κτήνος.

ΙΑΓ. Λοιπὸν ὑπάρχουσι πολλὰ κτήνη εἰς τὰς πολυανθρώπους πόλεις, καὶ πολλὰ ἐξευγενισμένα τέρατα.

ΟΘΕΑ. Το ὠμολόγησε;

ΙΑΓ. Αὐθέντα μου ἀνδρίζου, καὶ ἔχε κατὰ νοῦν ὅτι ὁμοιοπαθεῖς σου ὑπάρχουν πολλοί· τοιοῦτον εἶναι τὸ θελημα τοῦ ἀρχιεπισκόπου Σατανᾶ. Ἄλλ' ἂς μάθω αὐτὸ μετὰ θεοαϊότητος, καὶ ὅταν μάθω τὸ τέλει, ἡξέρω τότε τὰ τί θέλει πάθει καὶ ἐκεῖνη.

ΟΘΕΑ. Ὁρῶς λέγεις.

ΙΑΓ. Ἄ ποχωρήσατε ἐπ' ὀλίγον, καὶ ἀκροάσθε μετ' ὑπομονῆς ἐν ᾧ ἦτο ἐξηλωμένος καὶ χαμένος ὑπὸ τὴν δυνάμειν καταβιβρώσκοντος πάθους (ὅπερ εἶναι ὅλως ἀνάριστος εἰς ἄνδρα ὡς ὑμεῖς, ἦλθεν ὁ Κάσιος· τὸν ἀπέπεμψα, ἀποδίδων εἰς ἄλλας αἰτίας τὴν ἐκστασίαν σας, καὶ τὸν παρεκάλεσα νὰ ἐπανέλθῃ μετ' ὀλίγον ἵνα εἶπω τι εἰς αὐτὸν, καὶ μοὶ ὑπεσχέθῃ νὰ ἐπιστρέψῃ. Ἀποκρίθητε λοιπὸν, καὶ παρατηρήσατε τὴν χλεύην καὶ τοὺς σαρκασμοὺς οὕτως ἐπικαθάνονται εἰς πάναν γυναικὸν τοῦ προσώπου του· διότι θέλω τὸν κάμει νὰ μᾶς διηγηθῇ τὴν ἱστορίαν ταύτην ἐκ νέου. Ποῦ, δηλαδή, καὶ πῶς, καὶ πῶς, καὶ ἀπὸ πόσου χρόνου θριαμβεῖτε εἰς τὸν, μετὰ τῆς συζύγου σας ἐρωτᾶ... Πορατηρήσατε μόνον τὸν τρόπον καὶ τὰς χειρονομίας του· ὑπομονὴ κύριε μου, εἰδὲ μὴ θὰ μὲ κάμει νὰ εἶπω ὅτι εἰσθε ὅλος πάθος καὶ ὀργὴ καὶ οὐδὲν ἔχετε ἀνδρικόν.

ΟΘΕΑ. Ἰάγος, ἔσο βέβαιος ὅτι θέλω γίνεαι τύπος καὶ παράδειγμα ὑπομονῆς, ἀλλὰ τοῦτο διὰ νὰ γείνω αἱματηρότερος μετὰ ταῦτα, μὲ ἀκούεις;

ΙΑΓ. Εὖγε· ἀλλὰ καίρος παντὶ πράγματι. Μοὶ κάμνετε τὴν χάριν ν' ἀποσυρῇτε;

(Ὁ Ὁθέλλος ἀποχωρεῖ.)

Ἄς ἐρωτήσωμεν τώρα τὸν Κάσιον περὶ τῆς Βαγγκᾶς του· τῆς κυρίας ἐκείνης ἥτις ἀνταλάσσει τὴν τιμὴν τῆς μετ' αὐτὸν καὶ ἐνδυμασίαν, καὶ ἥτις λωλαίνεται διὰ τὸν Κάσιον. (διότι ἡ ἀρχαία δελεάζουσα πολλοὺς ὑπὸ ἐξ ὁμοῦ μόνον δελεάζεται)· ὅταν λοιπὸν ἀκούσῃ περὶ αὐτῆς δὲν δύναται νὰ μὴ ξεκαρδισθῇ ἀπὸ τὸν γέλωτα. — Ἰδοὺ ἔρχεται.

(Εἰσέρχεται ὁ Κάσιος.)

Ἐν ᾧ δὲ αὐτὸς γελᾷ ὁ Ὁθέλλος θὰ τρελαθῇ καὶ ἡ τυφλὴ ζηλοτυπία του θέλει παρεξηγήσει τοῦ ταλαιπωροῦ Κάσιου τὰ μειδιάματα, τὸν τρόπον καὶ τὰς χειρονομίας του· Πῶς ἔχει ὑμῖν τὰ πράγματα, φιλε ὑπασπιστά;

ΚΑΣΣ. Χειρότερα· διότι μοὶ δίδετε τίτλον τοῦ ὁποῦο ἢ στέρησις μεθ' ἀθανάτου.

ΙΑΓ. Τρανοφῶνως περιτρυγίεις τὴν δυσδαίμοναν καὶ μὴ ἀμφισβᾶλεις περὶ τοῦ σκοποῦ σου (σιγαλέως) τώρα, ἂν ἡ ὑπόθεσις αὕτη ἐξηγῆται ἀπὸ τὴν Βαγγκᾶν, πόσον γρηγορώτερα ἦτο σοὶ τὴν τελειώσει.

ΚΑΣΣ. Ω, τὴν κακομοῖρα! (μειδιῶν)

ΟΘΕΑ. Ἰδὲ πῶς γελᾷ ἡδὴ!

ΙΑΓ. (τρανοφῶνως) Ποτὲ δὲν εἶδον γυναῖκα ν' ἀγαπᾷ κἀνὲν τόσο σφοδρῶς.

ΚΑΣΣ. Ναί ἢ ταλαιπώρος, νομίζω ὅτι τῷ ὄντι μὲ ἀγαπᾷ.

ΟΘΕΑ. Ἐξ ἑνὸς τὸ ἀρνείται ἀσθενῶς καὶ ἐξ ἄλλου τὸ ὁμολογεῖ διὰ τοῦ γέλωτός του.

ΙΑΓ. (Ὁμιλήσας πρῶτον εἰς τὸ ὄσος τοῦ Κάσιου) ὕψος εἰς περὶ τὴν φωνήν του. Μὲ ἀκούετε Κάσιε;

ΟΘΕΑ. Τώρα τὸν παρακινεῖ νὰ τῷ διηγηθῇ ὅλην τὴν ἱστορίαν· ἐμπρός, ἐμπρός· λέγε.

ΙΑΓ. (Τρανοφῶνως) Ἄ ἐδῶκεν ὅτι σκοπεύεις νὰ τὴν νυμφευθῇ; εἶναι ἀληθές;

ΚΑΣΣ. Χὰ, γὰ, γὰ!

ΟΘΕΑ. Θριαμβεύεις, κακοῦργε, θριαμβεύεις.

ΚΑΣΣ. Νὰ τὴν νυμφευθῇ! Πῶς! νὰ νυμφευθῇ τὴν ἐρωτέμπορον ἐκείνην; Σὰς παρακαλῶ νὰ μὴ με θεωρῇτε τόσο ἀνόητον· χα, χα, χα!

ΟΘΕΑ. Γέλα, γέλα, κακοῦργε, οἱ νηκταὶ γελῶσι.

ΙΑΓ. (Τρανοφῶνως) Σὰς βεβαίω, ἡ κοινὴ φήμη εἶναι ὅτι θὰ τὴν νυμφευθῇ.

ΚΑΣΣ. Σὰς παρακαλῶ νὰ μὴ ἀστεῖξθε.

ΙΑΓ. Νὰ μὴ ἦμαι ἄνθρωπος ἂν σὰς; λέγω ψεύματα.

ΟΘΕΑ. Λοιπὸν μὲ ὑπεσκεύασατε. Πάγει καλά.

ΚΑΣΣ. Καλὲ, μόνη τῆς τὰ διαθίδει ἡ μαίμου. Ἡ σφοδρότης τοῦ ἐρωτῆς τῆς τὴν κάμνει νὰ πιστεύῃ ὅτι θὰ τὴν νυμφευθῇ· ὡχὶ δὲ ἐπὶ ἐγὼ τῇ ὑπεσχεθῇ τὸ τοῦτον.

ΟΘΕΑ. Ὁ ἰάγος μοὶ κάμνει νεῦμα. Φαίνεται ὅτι ἤρχισεν νὰ διηγητῇ τὴν ἱστορίαν τῆς.

ΚΑΣΣ. Ἦτο ἐδῶ πρὸ ὀλίγου, καὶ πανταχοῦ με παρακολουθεῖ· ἐσχάτως ἐν ᾧ συνωμύλουν ἐπὶ τῆς παραλίας μετὰ τινων ἐνεσθῶν νὰ σοὺ κα' ἔρχεται ἡ φίλη, καὶ πίπτει οὕτως εἰς τὸν λαιμόν μου (κάμνει χειρονομίαν τοῦ τινε τρόπου)

ΟΘΕΑ. Φωναῖζουσα ὡς φίλτατε Κάσιε, οὕτως εἶπεν ὡς δύναται τις νὰ συμπεράνῃ ἐκ τῆς χειρονομίας του... Τὴν μὴν σου βλέπω, ἀλλὰ τὸν σκύλον εἰς τὸν οὖπον θὰ τὴν βίψω ποτε καὶ τὸν ἴδω;

ΚΑΣΣ. Πρέπει ν' ἀποφύγῃ τὴν παρουσίαν τῆς.

ΙΑΓ. Διὰ τί ταῦτα; ἀπὸ ἐμένα συστήλλεσαι; Νὰ τὴν, ἰδοὺ ἔρχεται.

(Εἰσέρχεται ἡ Βαγγκᾶ)

ΚΑΣΣ. Τί σκυλὶ ἀφρωσιωμένον ποῦ εἶναι! Εἶναι δὲ καὶ φωτωμένη εὐωδίας. — Διὰ τί μὲ κυνηγῇς ἔτσι ὅπου κι' ἂν πάγω.

ΒΙΑΓ. Νὰ σὲ κυνηγῇ ὁ διάβολος μετὰ τὴν μητέρα σου! Διὰ πόσον σκοπὸν μοὶ ἐδῶκες τὸ μανθῆλιον ἐκεῖνο; ἤμουν πολὺ ἀνόητος ποῦ τὸ δέχθηκα. Πρέπει νὰ ξεσκῶσω ὅλην τὴν δουλειά σου; Παρόμοιον ἔργον ἤθελες εἰς τὸ δωματίόν σου; καὶ δὲν ἡξέυρετε πόθεν σὰς ἦλθε; Πρέπει νὰ ἴναι ἀπὸ καμμεῖν ἄλλην

φιλενάδα σας, κύριε, καὶ μ' ὅλον τοῦτο μοὺ ζητεῖς νὰ σοὺ τὸ ξεσκῶσω! Νὰ, παρ' τὸ καὶ δὸς τὸ τοῦ σκύλου σου! (τῷ βίπτει τὸ μανθῆλιον).

(Ἀναχωρεῖ.)

ΚΑΣΣ. Πῶς πῶς! φίλη μου Βαγγκᾶ τί εἶν' αὐτὰ;

ΟΘΕΑ. Ω Θεέ! τὸ μανθῆλιόν μου!

ΚΑΣΣ. Βαγγκᾶ.

ΙΑΓ. Τρέξε κατόπιν τῆς, τρέξε.

ΚΑΣΣ. Πρέπει νὰ τρέξω κατόπιν τῆς, διότι θὰ με κακολογῇ κατ' ὁδόν.

ΙΑΓ. Ὁ κακοπότης ἐκεῖ;

ΚΑΣΣ. Σκοπεύω.

ΙΑΓ. Πολὺ καλὰ ἐνδεχόμενον νὰ σὰς ἐνταμώσω, διότι ἔχω νὰ σὰς εἶπω.

ΚΑΣΣ. Σὲ παρακαλῶ νὰ ἔλθῃς χωρὶς ἄλλο· θὰ ἔλθῃς;

ΙΑΓ. Ἐ, φθάει πλέον, πῆγαινε ὅσο καλὸ.

(Ἐξέρχεται ὁ Κάσιος ἀποθυμῶντος προσέρχεται δὲ ὁ Ὁθέλλος.)

ΟΘΕΑ. Ποῖον τρόπον θανάτου νὰ ἐκλέξω δι' αὐτὸν ὡς τὸν τρομερώτατον ἴαγε;

ΙΑΓ. Παρατηρήσατε πόσον ἐγκαρδίως ἐγείλα διὰ τὸ ἀνοσιουργημὰ του;

ΟΘΕΑ. Ω! ἰάγος!...

ΙΑΓ. Εἶδετε τὸ μανθῆλιον;

ΟΘΕΑ. Ἦτο τὸ ἰδικόν μου;

ΙΑΓ. Τὸ ἰδικόν σας, νὰ χαρῶ τὰ ματιά μου· πρὸς δὲ τούτους βλέπετε πῶς ἐκτιμᾷ τὰ δῶρα τῆς συζύγου σας; τὸ ἐδῶκεν εἰς αὐτὸν καὶ αὐτὸς τὸ δίδει εἰς τὴν ἐρωμένην του.

ΟΘΕΑ. Ω, εἴθε νὰ ἠδυνάμην νὰ τὸν φονεύω ἐν-νέα ἔτη ἀδικήσας. — Ἄλλ' ἡ σύζυγός μου πόσον εἶναι ὀρεῖα! πόσον θελτική!

ΙΑΓ. Ἄ! τὸ συλλογίζεσθε ἀόμην;

ΟΘΕΑ. Ὀχι, ὄχι, ἂς χαθῇ, ἂς γείνη βιρὰ τῶν σκύλων, ἂς πάγῃ στὸ πῦρ τοῦ ἐξώτερον, ἂς φονευθῇ ἀπόψε! Δὲν ὑπάρχει πλέον ζωὴ δι' αὐτήν· ὄχι, ὄχι! Ἡ καρδία μου μετεβλήθη εἰς λίθον. τὴν κτυπῶ καὶ ἡ χεὶρ μου πονεῖ. — Ὁ Θεέ μου, ἐπλάσας ποτὲ γλυκυτέρον αὐτῆς πλάσμα εἰς τὸν κόσμον τοῦτον; εἶναι ἀξία νὰ κἀθται πλησίον τοῦ μεγίστου αὐτοκράτορος καὶ νὰ ἐπιβῇ αὐτῷ καθήκοντα.

ΙΑΓ. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν σὰς ἐνδιαφέρει τώρα.

ΟΘΕΑ. Ὀχι, ὄχι· εἶναι ἀξία ἀγρότης· ἀλλ' ἀπ-λῶς σὰς λέγω τὸ τί εἶναι. — Ἀμύπητος εἰς τὴν βελίην! — τὸ ἀτμὰ τῆς οὐράνιον! εἶναι ἱκανὴ νὰ μεταβῇ τὴν ἄρκτον εἰς ἀρκίον! ὦ! τί πνεῦμα! τί εὐφυΐα! τί ἀγγέλεια!

ΙΑΓ. Τόσον τὸ χειρότερον.

ΟΘΕΑ. Μυριάς! — Καὶ τόσο ἐντίμου καταγωγῆς!

ΙΑΓ. Νόι, ναί, ἐντιμότης!...

ΟΘΕΑ. Ἐχετε δίκαιον, ἴαγε· ἀλλὰ, φεῖ! πόσον ἐκτὸν, ἴαγε, πόσον οὐκ ἐκτὸν νὰ τὴν φονεύσῃ τις!

ΙΑΓ. Ἀφ' οὗ αἱ ἀνίσταται προξενίς τῆς σὰς· εἶναι τόσο ἐυάρστοι, ὅτε εἰς αὐτὴν ἐγγράφον ἀδείας

ἵνα ἐξακολουθῇ· διότι όταν ὑμᾶς δὲν βλάπτει τοῦτο ποῖον θὰ βλάψῃ;

ΟΘΕΑ. Θὰ τὴν κομματιάσω! θὰ τὴν λιανίσω! Νὰ τολμήσῃ νὰ μὲ ἀτιμάσῃ ἡ ἀθλία!...

ΙΑΓ. Βδελυρόν!

ΟΘΕΑ. Καὶ μὲ τὸν ἀξιώματικόν μου!

ΙΑΓ. Ἐτι βδελυρότερον.

ΟΘΕΑ. Φέρε μοι ὀλίγον φάρμακον, ἴαγε ταύτην τὴν νύκτα θέλω τὴν καταστρέψῃς. Ζεῦ λόγων καὶ φιλοεικίας. Φοβοῦμαι μήπως ἡ καλλονὴ τῆς, τὰ θέλητρά της μὲ ἀποπλίσσῃ· ταύτην τὴν νύκτα ἴαγε.

ΙΑΓ. Μὴ πράξῃς αὐτὸ διὰ φαρμάκου· πνίξε τὴν εἰς τὴν κλίνην της· εἰς τὴν κλίναν τὴν ὅποιαν ἐμόλυνε.

ΟΘΕΑ. Ναί, ναί, καλὰ λέγεις· τὸ δίκαιον εὐφραίνει ἄριστα.

ΙΑΓ. Ὅσον διὰ τὸν Κάσιον ἂς γείνω ἐγὼ νεκροθάπτης του· ἕως τὰ μεσάνυκτα θ' ἀκούσωμεν κατὰ περισσώτερον.

(Ἀκούεται σάλπιγξ ἔσθωεν)

ΟΘΕΑ. Ἀξιάλογα. — Τί σάλπιγξ εἶν' αὕτη; ΙΑΓ. Ἀναμφιλόως πρέπει νὰ ᾖ καμμίαν ἀγγελία ἐκ Βενετίας· ἰδοὺ ὁ Λουδοβίκος παρα τοῦ δουκὸς καὶ ἡ σύζυγός σας μετ' αὐτοῦ.

(Εἰσέρχονται Λουδοβίκος Δυσδαίμονα καὶ θεράποντες)

ΛΟΥΔ. Χαίρετε, ὦ γενναῖε στρατηγέ!

ΟΘΕΑ. Ἀντιχαίρετε.

ΛΟΥΔ. Ὁ δούξ καὶ ἡ γερουσία σὰς ἀσπάζονται (Ἐγχεῖται αὐτῷ ἐπιστολὴν)

ΟΘΕΑ. Ἀσπάζομαι καλῶς τὸ ἔγγραφο τοῦτο, τὸ ἐρμηνεύει τὴν θέλησιν αὐτῶν.

(Ἀνοίγει τὴν ἐπιστολὴν καὶ ἀναγινώσκει)

ΑΥΣ. Καὶ τί νέα φιλάτε ἐξ ἀδελφῶν Λουδοβίκους;

ΙΑΓ. Αὐθέντα καλῶς ὥρισαντες εἰς τὴν Κύπρον.

ΛΟΥΔ. Σὺς εὐχρηστῶς· πῶς ἔχει ὁ ὑποσπιστής Κάσιος;

ΙΑΓ. Ζῇ, Κύριε.

ΑΥΣ. Ἐξ ἀδελφῶ μου, συνῆθε μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ κυρίου μου λυπηρὰς τῆς δυσχερείας· ἀλλ' ὑμεῖς βέβαια θέλετε τοὺς συμβιβάζει.

ΟΘΕΑ. Εἴθε βεβαία περὶ τούτου;

ΑΥΣ. Πῶς, αὐθέντα μου!

ΟΘΕΑ. (ἀναγινώσκων) Τοῦτο πράξατε ἐξ ἀπαντος, ὡς θέλετε...

ΛΟΥΔ. Δὲν ὠμίλησε πρὸς οὐδέναν· εἶναι ἐννοχο-λῆμένος μετὰ τὴν ἐπιστολὴν του. Ἵπάρχει λοιπὸν διχόνοια μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Κασίου;

ΑΥΣ. Ναί, διχόνοια σφοδρά· καὶ εἴθε νὰ ἡδυνάμην νὰ τοὺς συνδιαλλάξω, διὰ τὴν πρὸς τὸν Κάσιον φιλίαν μου.

ΟΘΕΑ. Κεραινὸς νὰ σέ...

ΑΥΣ. Πῶς αὐθέντα μου!

ΟΘΕΑ. Εἰσὶ εἰς τὰς φρένας σου;

ΑΥΣ. Καλὲ εἶναι θυμωμένος!

ΛΟΥΔ. Πῶς ἂν ἐπιστολὴ νὰ τὸν ἐτάραξεν· ἐπει-

δὴ νομίζω ὅτι προσκαλεῖται εἰς τὴν πατρίδα, καὶ ἡ διοίκησις τῆς νήσου ἀνατίθεται εἰς τὸν Κάσιον.

ΑΥΣ. Μὰ τὰ στέφανά μου χίρομαι.

ΟΘΕΑ. Ἀλήθεια;

ΑΥΣ. Αὐθέντα μου τί ἐννοεῖτε;

ΟΘΕΑ. Χίρω ὅτι σὰς βλέπω παρρηγοῦσαν.

ΑΥΣ. Πῶς, φίλατε ὀθέλλε;

ΟΘΕΑ. Διαβόλου γύναιον (τῷ περὶ αὐτῆς).

ΑΥΣ. Δὲν εἶμαι ἀξία τοιαύτης κακώσεως!

ΛΟΥΔ. Στρατηγέ, τοῦτο δὲν ἤθελον πιστεῦσαι ἐν Βενετίᾳ, καὶ ἂν ἤθελον ὁμοίως ὅτι εἶδον αὐτὸ ἰδί-οις ὄμμασιν· εἶναι πολὺ βρῆ. Τούλάχιστον παρηγορησάτε τὴν διότι κλαίει.

ΟΘΕΑ. Ὡς πνεύματα καταχθόνια! ἐὰν ἡ γῆ ἡδύ-νατο νὰ συλλάβῃ ἐκ τῶν δακρύων τῆς γυναικὸς, ἐκαστὴ βρῆς αὐτῶν ἤθελε γεννήσῃ κροκόδειλον. — Φύγε ἀπ' ἐμπροσθέν μου!

ΑΥΣ. Φεύγω, ἵνα μὴ ὀργισθῇ.

ΛΟΥΔ. Τί εὐπειθὴς γυνή! Σας πρκακαλῶ ἀνα-καλέσατε αὐτήν.

ΟΘΕΑ. Κυρία!

ΑΥΣ. Αὐθέντα μου!

ΟΘΕΑ. Τί τὴν θέλετε, κύριε; (πρὸς τὸν Λου-δοβίκον.)

ΛΟΥΔ. Τίς! ἐγὼ κύριε;

ΟΘΕΑ. Ναί, διότι ἐπεθυμήσατε νὰ ἐπανελθῇ Δύ-ναται κύριε νὰ ἐπανελθῇ καὶ νὰ ἀπέλθῃ, καὶ πάλιν νὰ ἐπανελθῇ· καὶ δύναται νὰ κλαίῃ, κύριε, νὰ κλαίῃ· καὶ εἶναι εὐπειθὴς, ὡς λέγετε, πολὺ εὐπειθὴς! — (Πρὸς τὴν Δυσδαίμοναν) Ἐξακολουθεῖτε νὰ χρίντε τὰ δακρυα. (Πρὸς τὸν Λουδοβίκον) Ὡς πρὸς τὴν ἐπιστολὴν ταύτην κύριε... (Πρὸς τὴν Δυσδαίμοναν) Ὡς, τί ὠραία ὑπόκρισις πάθης! (Πρὸς ἑαυτὸν) Μὰ ἀνακαλοῦσιν εἰς Βενετίαν. (Πρὸς τὴν Δυσδαίμοναν) Ἐξέλθετε· σὰς ἀνακαλῶ μετ' ὀλίγον. (Πρὸς τὸν Λουδοβίκον) Κύριε ὑπακούω εἰς τὴν πρὸς-κλησίαν καὶ ἐπιστρέφω εἰς Βενετίαν. (Πρὸς τὴν Δυσδαίμοναν) Φύγε ἀπ' ἰδῶ! (Ἡ Δυσδαίμονα ἐξέρ-χεται) (Καθ' ἑαυτὸν) Ὁ Κάσιος λοιπὸν θὰ λάβῃ τὴν θέσιν μου! — (Πρὸς τὸν Λουδοβίκον) — Κύ-ριε τὸ ἐσπέρας σὰς παρακαλῶ νὰ συνδιαινήσωμεν· χίρω ὅτι σὰς βλέπω εἰς τὴν Κύπρον. — (Ἀναγο-ρῶν) — Ἀπιστία καὶ διαφθορά.

(Εἰσέρχεται μανιώδης.)

ΛΟΥΔ. Αὐτὸς εἶναι ὁ γενναῖος Μάγιστος θὶ ἡ γε-ρουσία ἡμῶν ὀνόμαζέ τὰ πάντα δυνατόμενον. Αὕτη λοιπὸν εἶναι ἡ εὐγενὴς ἐκείνη φῆσις τὴν ὅποιαν τὰ πᾶσι δὲν ταράττουσι; τοῦ ὁποίου τὴν ἀκλόνητον ἀνδρίαν οὐτε τὰ θέλη τῆς τύχης οὐτε αἱ σφαῖραι τοῦ πλέμου δὲν δύναται νὰ διατοξέσωσιν, ἢ νὰ κλο-νήσωσι;

ΙΑΓ. Μετεβλήθη πολὺ.

ΛΟΥΔ. Αἱ φρένες του εἶναι σώαι· μήπως δὲν τὰ ἔχει σωτά;

ΙΑΓ. Ὅτι εἶναι δὲν δύναται νὰ εἶναι ὅτιτὸν ἐπι-κρίνω· ἂν δὲν ᾖναι ὅτι ἡδύνατο νὰ ᾖναι, παρακαλῶ τὸν Θεὸν νὰ γίνῃ.

ΛΟΥΔ. Ἀκούς ἐκεῖ, νὰ κτυπᾷ τὴν γυναῖκά του!

ΙΑΓ. Ἄ! βέβαια, δὲν εἶναι τόσο καλὸν πρᾶγμα· καὶ ὅμως εἴθε νὰ ἤμην βέβαιος ὅτι δὲν θέλει προσβ-εῖ χειρότερα.

ΛΟΥΔ. Εἶναι ὁ συνηθὴς τρόπος του, ἡ ἐπενήργη-σαν αἱ ἐπιστολαὶ εἰς τὸν ν.ῦ.ν. του καὶ ἐγέννησαν τὸ ἄτοπον τοῦτο;

ΙΑΓ. Φεῦ! φεῦ! Δὲν ἄρῃζει εἰς ἐμὲ νὰ εἶπω τὸ τί εἶδον καὶ ἔμαθον θέλετε τὸν ἰδεῖν ἐκ παρατη-ρήσεως, καὶ αἱ πράξεις του θέλωσι σὰς φωτίσει περὶ αὐτοῦ, οὕτως ὥστε ἐγὼ ἀπαλλάττωμαι τοῦ νὰ γνω-μοδοτήσω περὶ αὐτοῦ· τρέξατε ὀλίγον κατόπιν του καὶ παρατηρήσατε πῶς ἐξακολουθεῖ.

ΛΟΥΔ. Αὐποῖμαι ὅτι ἡπατώμην περὶ αὐτοῦ.

ΣΚΗΝΗ Β'. Παριστώσα αἰθούσαν ἐν τῷ φρουρίῳ· εἰσέρχεται ὁ Ὀθέλλος καὶ ἡ Αἰμιλία.

ΟΘΕΑ. Λοιπὸν δὲν εἶδες τίποτε;

ΑΙΜΙΑ. Καὶ οὐδὲ ἥκουσά ποτε καὶ οὐδὲ κἂν ὑπόπτευστα.

ΟΘΕΑ. Ναί, ναί, τὴν εἶδες μετὰ τοῦ Κασίου κατ' ἰδίαν.

ΑΙΜ. Ἄλλ' οὐδὲν παρετήρησα κακὸν, ἂν καὶ ἥκουσα πᾶσαν συλλαβὴν προσεβεβῆσαν ὑπ' αὐτῶν.

ΟΘΕΑ. Ποιῶ λοιπὸν δὲν ἐψύβριταν;

ΑΙΜ. Οὐδέποτε αὐθέντα.

ΟΘΕΑ. Παραξένον!

ΑΙΜ. Τολμῶ αὐθέντα μου νὰ στοιχηματίσω ὅτι εἶναι τιμία, θέτουσα ἐνέχυρον τὴν ζωὴν μου· ἐὰν δὲ φρονήτῃ ἄλλως ἐκδιώξαι τὴν ὑπόψιν ἐκ τῆς καρ-δίας σας· διότι βλάπτει τὸ στήθος σας.

Εἰς τὴν ἀνταρτίαν σὰς ἐνεφύσησε τοῦτο εἰς τὸν νοῦν, ὁ θεὸς νὰ τὸν τιμωρήσῃ μετὰ τὴν κατάραν τοῦ ὄψεως.

Διότι ἐὰν δὲν ὑπάρχῃ γυνὴ τιμία, ἀγνή καὶ πιστὴ εἰς τὸν κόσμον οὐδεὶς ὑπάρχει εὐτυχίης· καὶ ἡ ἀγ-νοσιότης τῶν γυναικῶν εἶναι ῥυπαρά ὡς ἡ συκοφαντία.

ΟΘΕΑ. Εἰπέ εἰς αὐτὴν νὰ ἔλθῃ ταχέως. — Ὑπαγε πάραυτα.

(Εἰσέρχεται ἡ Αἰμιλία.)

Ἄρκετὰ καταπειστικὴ εἶναι, ἀλλὰ ποῖα εἶναι ἡ ἀνόντος μεσάζουσα ἥτις δὲν δύναται νὰ εἴπῃ τοὺς αὐτοὺς λόγους. Αὕτη εἶναι πανουργὸς ἐταίρας ἥτις κρατεῖ τὰς κλεῖς καὶ τὰ κλειθρα τῶν μυστηρίων τῆς ἀτιμίας, καὶ ὅμως τὴν εἶδον πολλὰκις γονυπε-τούσαν καὶ προσευχόμενην.

(Ἐπανερχεται ἡ Δυσδαίμονα)

ΑΥΣ. Αὐθέντα μου τί ἐπιθυμεῖτε;

ΟΘΕΑ. Ἐλθε φίλτάτῃ μου.

ΑΥΣ. Τί ἀγχαῖτε;

ΟΘΕΑ. Φέρε νὰ ἴδω τοὺς ὀφθαλμούς σου. Βλέπε με κατὰ πρόσωπον.

ΑΥΣ. Τί τρομερὰ φαντασιοπληξία εἶν' αὕτη.

ΟΘΕΑ. (Πρὸς τὴν Αἰμιλίαν) τι-εῖς τῶν γυναικῶν τοῦ ἐπαγγέλματός σου ἀφίρουν τοὺς ἐρῶντας μόνους καὶ κλειστοὶ κατόπιν ἐκωτῶν τὴν θύραν, καὶ ὅταν τις ἔλθῃ στήθουσιν ἢ ξηροβόχουσιν χέμ, χέμ. — Εἰς τὸ ἔργον σου, εἰς τὸ ἔργον σου ἀπῆλθε εὐθύς.

(Εἰσέρχεται ἡ Αἰμιλία.)

ΑΥΣ. (Πίπτει πρὸ τῶν ποδῶν του) Γονυπετὴς σὰς ἱκετεύω! Πρὸς Θεοῦ τί δὴλοῦσι οἱ λόγοί σας; Τὸ βλέμμα σας ἐκφράζει μανίαν, πλὴν τοὺς λόγους σας δὲν ἐννοῶ.

ΟΘΕΑ. Τί εἶσαι σὺ;

ΑΥΣ. Ἡ σύζυγός σας, αὐθέντα μου, ἡ πιστὴ καὶ φιλοστοργὸς σύζυγός σας.

ΟΘΕΑ. Ὅμοσον τοῦτο καὶ παρὰ τὸς τὴν ψυχὴν σου εἰς τὴν κόλασιν ὁμοσον, διότι φοβοῦμαι μήπως ὁ Σατανᾶς βλέπων σε τόσο ὠραίαν σὲ νομίσῃ ἀγγελὸν καὶ φροβηθῇ νὰ σὲ συλλάβῃ. Διπλασίασον διὰ τοῦ δρκου τὸ ἐγκλημα σου· ὁμοσον ὅτι εἶσαι τιμία.

ΑΥΣ. Ἐπικαλοῦμαι εἰς μαρτυρίαν τὸν οὐρανὸν ὅτι εἶμαι ὅντως τιμία.

ΟΘΕΑ. Ὁ οὐρανὸς βλέπει ὅτι τὸ ψεῦδος τοῦ ἄδου ἐνοικεῖ εἰς τὴν καρδίαν σου ὅτι εἶσαι ἄπιστος ὡς ὁ τάρταρος τῆς καλῶσεως.

ΑΥΣ. Πρὸς ποῖον, καὶ πῶς εἶμαι ἄπιστος, ὦ αὐθέντα μου;

ΟΘΕΑ. Ὡς Δυσδαίμονα φύγε! φύγε! φύγε!

ΑΥΣ. Οὐαί τῆς δυστυχίας! Αὐθέντα τί κλαίετε; ἐγὼ εἶμαι ἡ αἰτία τῶν δακρύων σας; ἐὰν τυχὼν ὑποπ-τεύετε τὸν πατέρα μου ὡς ἐνεργήσαντα τὴν ἀνά-κλησιν σας μὴ μέμψουθε ἐμὲ διὰ τοῦτο; ὅπως ἐστ-ερήθητε τῆς εὐνοίας αὐτοῦ ἐσπερήθητε αὐτῆς καὶ ἐγώ.

ΟΘΕΑ. Εἰς τὸν Θεὸν μὲ ἐβασάνιζε διὰ θλίψεων, ἐὰν ἐπέχουν πληγὰς παντοίας καὶ ἐνοεῖδι ἐπὶ τῆς γυναικὸς κεφαλῆς μου, καὶ ἐὰν μὴ καθίστα πάμπαν, ἡ μὲ παρέδιδεν εἰς αἰμαλώσαν ἀνευ ἐλπίδος, ἤθελον εὑρεῖν ἀκτίνα παραμυθίας ἐν τινὶ γωνίᾳ τῆς καρδίας μου· ἀλλὰ φεῦ! νὰ γείνω μόνιμον ἐντικείμενον περιφρονησεως καὶ χυλῆς δακτυλοδουλομένου...

Ὡς θεῶ μου! Καὶ ὅμως ἡδυνάμην καὶ τοῦτο νὰ ὑπο-φέρω· νὰ ἡδυνάμην· ἀλλ' ἐκεῖ ὅπου εἶχον συσσω-ρεύσει ὅλην μου τὴν εὐδαιμονίαν, ὅλην τὴν ζωὴν, καὶ ὅθεν ἀπέβρεε τὸ βέσμα τῆς ὑπάρξεώς μου ὡς ἐκ πηγῆς, νὰ ἐξέλε σφῆ τὸ ὄνομά μου! ἢ νὰ φυλάττω αὐτὴν ὡς βάρβαρον δυσώδη ἐν τῷ γονιμοποιούντι ἀκάθαρτα ἔσπετα! — Μετεβάλε τὴν ὄψιν σου εἰς τοὺς λόγους τούτους! Ὡς! ὑπομονή! νεανικὴ μου ἄγγελε, μὲ ροδόχροα χεῖλη, μεταβάλε τὴν ὄψιν σου εἰς τὴν ὄψιν φρικώδους ἑβρυνόου!

ΑΥΣ. Ἐλπίξω ὅτι ὁ εὐγενὴς αὐθέντης μου μὲ θεωρεῖ τιμία.

ΟΘΕΑ. Ναί, τιμὴν ὡς τὰς θερινὰς μύϊας τὰς ἐντὸς κρῶπωπείου, ὧν τὰ ὦα λαμβάνουσι ζωὴν ἄμα γεννηθέντα. Ὡς ἄνθρωπος φαρμακερὸν, τοσοῦτον ὠραῖον καὶ εὐώδες! διὰ τί νὰ ἐμφωλεύῃ ἀκόμη ὁ ἔρος σου εἰς τὴν καρδίαν μου! Ἡ εὐωδία σου εἶναι τόσο γλυκεία ὥστε ἡ αἰσθηταίς μου ἀγαπᾷ· εἴθε νὰ μὴ εἴχῃς γεννηθῇ ποτὲ!

ΑΥΣ. Ὡς ὅσέ! Πῶς ἤμαρτον εἰς τοιοῦτον βελβδὴν χωρὶς νὰ τὸ ἡξέω;

ΟΘΕΑ. Τὸ λευκὸν ὡς ὁ χάρις πρόσωπόν σου ἐπλάσθη διὰ νὰ ἐπιγρῶψωσιν ἐπ' αὐτοῦ ΑΤΙΜΙΑ; Πῶς ἤμαρτες; Ὡς ἀναισθητὴ ἐταῖρα! Αἱ παλαιαί μου ἤθελον μεταβληθῇ εἰς καμίνον πυρὸς δυναμένην νὰ ἀποτερώσῃ πᾶσαν αἰδῶν, ἐὰν ἤθελον ὀνομάσαι τὰς ἀβιμήτους πράξεις σου! Πῶς ἤμαρτες, λέγετε; ἀρχεῖς ἡσάταν! πῶς ἤμαρτες;

ΑΥΣ. Μὰ τὰς οὐρανίους δυνάμεις μὲ ἀδικεῖτε.

ΟΘΕΑ. Δὲν εἶσαι ἄτιμος;

ΔΥΣ. Ὄχι, σὰς λέγω, ὡς τέκνον τοῦ Χριστοῦ· ἐὰν τὸ νὰ διαφυλάττω ἐμαυτὴν ἁμωμον καὶ ἄγνην ἀπὸ πάσης ἀθεμίτου ἐπαφῆς εἶναι τὸ μὴ εἶναι ἄτιμον δὲν εἶμαι ἄτιμος.

ΟΘΕΛ. Πῶς ! δὲν εἶται φαυλόβιος ;

ΔΥΣ. Ὄχι, μὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς μου.

ΟΘΕΛ. Εἶναι δυνατόν ;

ΔΥΣ. Ὡ Θεέ, ἐλέησον ἡμᾶς !

ΟΘΕΛ. Λοιπὸν συγχωρήσατέ με διὰ τὴν ἀπάτην μου· σὰς ἐξέλιχον διὰ τὴν πανοῦργον ἐκείνην Ἑνετική μοιχαλίδι ἥτις ὑπανδρεύθη τὸν Ὁθελόν.

(Εἰσέρχεται ἡ Αἰμιλία.)

Σὺ δὲ κυρία ἥτις κατέχεις θέσεν ἀντίθετον τῆς τοῦ Ἁγίου Πέτρου, φυλάττουσα τὰς πύλας τοῦ Ἄδου, σὺ, λέγω, σὺ, σὺ... Ἰδοὺ λάβε χρήματα διὰ τὸν κόπον σου... (τῇ ῥίπτει χρυσοῖον) ἡ συνέντευξίς μας ἔλαβε πέρας. Σὲ παρακαλῶ λοιπὸν νὰ κλείσῃς τὴν θύραν καὶ νὰ φυλάττῃς ἐχεμυθίαν.

(Εξέρχεται.)

ΑΙΜ. Οἴμοι, τί ιδέας ἄλλοκότους σινέλαβεν ὁ κύριος οὗτος ! Πῶς ἔχετε δέσποινά μου ;

ΔΥΣ. Σχεδὸν νομίζω ὅτι ὀνειρεύομαι.

ΑΙΜ. Φιλτάτη δέσποινα τί ἔπαθεν ὁ κύριός μου ;

ΔΥΣ. Πιῶς εἶπες ;

ΑΙΜ. Μαθὲς ὁ κύριός μου ;

ΔΥΣ. Ποῖος εἶναι ὁ κύριός σου ;

ΑΙΜ. Ἐκεῖνος ὅστις εἶναι καὶ ἰδικός σας ;

ΔΥΣ. Δὲν ἔχω κἀνένα. Μὴ με ἔρωτᾷς, Αἰμιλία· δὲν δύναμαι ὁμιλήσω, καὶ δὲν δύναμαι ν' ἀποκριθῶ εἰμὴ διὰ δακρύων. Σὲ παρακαλῶ ἀπόψε νὰ στρώσῃς ἐπὶ τῆς κλίνης μου τὰς νυμφικὰς ὀθόνας μου· μὴ λησμονήσῃς, καὶ προσκάλεσον καὶ τὸν σύζυγόν σου.

ΑΙΜ. Ὡ Θεέ, ὅποια μεταβολὴ πραγμάτων !

(Ἔπεται συνέχεια.)

« Οὐκ ἐπ' ἄρτω μόνῳ ζήσεται ἄνθρωπος ».

ΕΤΟΣ Α΄

ΣΜΥΡΝΗ, τῇ 26 Δεκεμβρίου 1858.

Ἀριθ. 24

6. ΟΘΕΛΛΟΣ

ΗΤΟΙ

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ

ΤΡΑΓΩΔΙΑ

ΤΟΥ ΣΑΚΕΣΠΗΡΟΥ

(Συνέχεια Πράξης Δ΄. Σκην. Β΄)

ΔΥΣ Δικαίως πάσχω ταῦτα, δικαιοτάτα. Ὅποια ὑπῆρξεν ἡ διαγωγή μου ὥστε νὰ παράσχη αὐτῷ τὴν ἐλαχίστην λαβὴν κατηγορίας;

(Ἐπανέρχεται ἡ Αἰμιλία.)

ΙΑΓ. Τί ἐπιθυμεῖτε δέσποινά μου; πῶς ἔχετε;

ΔΥΣ. Δὲν δύναμαι νὰ σᾶς τὸ εἶπω. Οἱ ἀνατρέφοντες νήπια ἐπιπλήττουσιν αὐτὰ διὰ τρόπον ἰπίου, καὶ διὰ ποινῶν ἐλαφρῶν, καὶ αὐτὸς ἡδύνατο νὰ κάμῃ τὸ αὐτὸ, ἐπειδὴ σᾶς βεβαιῶ ὅτι εἶμαι νήπιον πρὸς ἐπίπληξιν.

ΙΑΓ. Τί συμβαίνει, κυρία μου;

ΑΙΜ. Φεῦ! Ἰάγε, ὁ αὐθέντης τόσον τὴν ἐξύβρισε, τοιοῦτους περιφρονητικοὺς καὶ ἀτιμωτικοὺς λόγους ἐζήμεσε κατ' αὐτῆς, ὁποῖους οὐδεμία ψυχὴ ἐνάρετος δύναται νὰ ὑποφέρῃ.

ΔΥΣ. Μοὶ ἀρμόζουσι ταῦτα, Ἰάγε;

ΙΑΓ. Ποία;

ΑΙΜ. Τὴν ὀνόμασεν ἄτιμον! Ὁ μεθυσμένος

ἐπαίτης δὲν ἤθελε προστρίψει τοιαύτας ὕβρεις εἰς τὴν σύζυγόν του.

ΙΑΓ. Καὶ διὰ τί;

ΔΥΣ. Δὲν γνωρίζω, διότι εἶμαι βεβαία ὅτι δὲν εἶμαι τοιαύτη.

ΙΑΓ. Τί σας ὀνομάζει, ὠραία κυρία μου;

ΔΥΣ. Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον σᾶς λέγει ἡ σύζυγός σας ὅτι μοὶ εἶπεν ὁ αὐθέντης μου. (Κλαίει).

ΙΑΓ. Μὴ κλαίης, μὴ κλαίης. Ὡ τῆς δυστυχίας!

ΑΙΜ. Ἀπέβριψε τοιαύτας καὶ τοσαύτας εὐγενεῖς προτάσεις γάμου, καὶ ἐγκατέλιπε γονεῖς, πατρίδα καὶ φίλους διὰ νὰ ὀνομασθῇ ἄτιμος; Δὲν ἀρκεῖ τοῦτο διὰ νὰ τὴν κάμῃ νὰ κλαύσῃ;

ΔΥΣ. Ἡ μαῦρῃ μου μοῖρα τὸ εἶχε.

ΙΑΓ. Ἄ! τὸν ἀπονενοημένον! Πῶς τοῦ κατέβη αὐτὴ ἡ τρέλλα;

ΔΥΣ. Κύριος οἶδε.

ΑΙΜ. Ἀνάθεμά με δὲν τοῦ ἐφύσησεν εἰς τὸ μυαλὸν τὴν συκοφαντίαν ταύτην κανεῖς θεοκατάρτος κακοῦργος, ἀχρεῖος ἀπατεὼν, δόλιος τυχοδιώκτης θηρεῖων ὑποῦργημα. Νὰ μὴ ζήσω ἂν δὲν ἔχῃ οὕτω.

ΙΑΓ. Ἄπαγε! ὑπάρχει τοιοῦτος ἄνθρωπος εἰς τὸν κόσμον! ἀδύνατον.

ΔΥΣ. Ἐὰν ὅμως ὑπάρχῃ, ὁ Θεὸς νὰ τὸν συγχάρῃ.

ΑΙΜ. Νὰ τὸν συγχωρήσῃ ἡ κρεμάλα! καὶ ὁ Ἄδης νὰ κατατρώγῃ τὰ ὀστά του! Διὰ τί τὰ τὴν ὀνόμασεν ἄτιμον; Μὲ ποῖον συνομιλεῖ; Ποῦ; καὶ πῶς, καὶ πότε; καὶ ποία πιθανότης ὑπάρχει τούτου; Ὁ Μαῦρος ἀπατᾶται ὑπότινος καταχθηνίου συκαφάντου, ὑπότινος χαμερπεστάτου καὶ δυσωδεστάτου κακοῦργου.

— "Ω Θεέ μου! εἶθε ν' ἀπεκλῦπτες τοὺς τοιοῦτους καὶ νὰ εἰδῶς ἀπὸ μίαν μάστιγα εἰς τὴν χεῖρα ἐκείνου τιμῶν ἀνθρώπου, ἵνα μαστίζῃσι τὸν κακοῦργον ἀπὸ τὸ ἐν ἄστρον τῆς γῆς εἰς τὸ ἄλλο ἀπ' ἀνατολῶν μέχρι δυσμῶν!

ΑΙΜ. Νὰ τὸν πᾶρ ἡ ὀργή, τὸν κακορίζικον. Κἀνὲν τοιοῦτον ἀξιότιμον ὑποκείμενον θὰ ἔχω κ' ἐκεῖνος ποῦ σ' ἔκαμε νὰ μὲ ὑποπεύσῃς μὲ τὸν Μαῦρον καὶ ἔφερε τὰ μυκλά σου ἄνω κάτω.

ΙΑΓ. Τί ἐλαφρὴ ποῦ εἶσαι!

ΔΥΣ. Φίλε μου Ἰῆγε, τί νὰ κάμω διὰ ν' ἀποκτῶς πάλιν τὴν ἀγάπην τοῦ αὐθέντου μου; Καλοκάγαθε φίλε, ὕπαγε εἰς αὐτὸν καὶ φώτισται τὸν, διότι μὰ τὸ φῶς τοῦ οὐρανοῦ ἄγνων πῶς ἀπόλεσε τὴν εὐνοϊάν του. Ἰδοὺ σοι ὀριζομαι γονυπετὴς ἐνώπιον τοῦ Ὑψίστου (γοατίζει).

Ἐάν ποτε ἤμαρτον κατὰ τοῦ ἔρωτος αὐτοῦ εἶτε διανοία εἶτε ἔργον, εἶτε διὰ τῆς ὁράσεως, καὶ ἐάν εἰσέτι δὲν τὸν ἀγαπῶ, καὶ δὲν ἡγάπων αὐτὸν καὶ θέλω ἀγαπᾶν αὐτὸν πάντοτε ἐκ βάρους ψυχῆς νὰ μὴ ἴδω πλέον ἡμέραν εὐτυχίας ἐν τῷ κόσμῳ. Ἡ δυσμένεια δύναται νὰ ἐπιφέρῃ μεγάλας μεταβολάς, καὶ ἡ δυσμένεια αὐτοῦ δύναται νὰ καταστρέψῃ τὴν ζωὴν μου, ἀλλ' οὐδέποτε θέλει δυνῆθαι νὰ ἐλαττώσῃ τὴν πρὸς αὐτὸν ἀγάπην μου. Δὲν δύναμαι νὰ προσφέρω τὸ ὄνομα εταίρα, τὸ ὅποιον μοὶ ἀποδίδει, καὶ αἰσθάνομαι ἤδη ἀποστροφῆν πρὸς ἐμὲ καὶ διότι τὸ ἐπρόσφατον ὅσον δὲ διὰ τὴν πράξιν ἣτις ἤθελε μὲ καταστήσει ἐξίαν τοῦ τοιοῦτου ὀνόματος, οὐδ' ἂν πάντες οἱ μάταιοι θεσφαυροὶ τῆς γῆς δὲν ἤθελον δύνασθαι νὰ μὲ καταπέσωσιν νὰ πράξω αὐτὴν.

ΙΑΓ. Σὺς παρακαλῶ κυρία μου, ἡσυχάσατε. Φαίνεται ὅτι εἶναι θυμωμένος κατὰ συνέπειαν τῶν δικταζέων τῆς κυβερνήσεως, καὶ τὰ βαλλὰι μὲ ὁμᾶς.

ΔΥΣ. Εἶθε νὰ ἦναι ὥπως λέγετε.

ΙΑΓ. Σὺς ἐγγυώμαι ὅτι οὕτως ἔχει τὸ πρᾶγμα.

(Ἀκούονται σάλπιγγες.)

Ἀκούετε; μὲς προσκαλοῦνται εἰς τὸ δεῖπνον, καὶ ὁ μέγας ἀπεσταλμένος τῆς Βενετίας σὺς περιμένει. Εἰσελθετε καὶ μὴ κλαίετε τὰ πάντα διαβροῦνται.

(Ἐξέρχονται Αὐτοὶ καὶ Αἰμ. εἰσέρχεται ὁ Ῥοδερύκος.)

Τί νέα Ῥοδερύγε;

ΡΟΔ. Μοὶ φαίνεται ὅτι δὲν φέρεσθε δικαίως πρὸς ἐμὲ.

ΙΑΓ. Πῆθον τὸ συμπράνιν;

ΡΟΔ. Καθ' ἐκαστὴν ἐφευρίσκεις μηχανήματα διὰ νὰ μὲ ἐμπαιξῇ καὶ νὰ μὲ ξεροτρίνευσι, καὶ ὡς μοὶ φαίνεται, νὰ ἀπομακρύνῃς ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἀπὸ τοῦ σκοποῦ μου, παρὰ νὰ μοὶ φέρῃς πλησίον αὐτοῦ δὲν δύναμαι πλέον νὰ ὑποφέρω τοῦτο, καὶ οὐδὲ ἔχω σκοπὸν νὰ χονεύσω ἐν ἡσυχίᾳ τοῦτο, καὶ οὐδὲ ἔχω ὡς ἀνόητος!

ΙΑΓ. Θέλετε νὰ μ' ἀκούσῃτε Ῥοδερύγε;

ΡΟΔ. Ἀλλὰ νομίζω ὅτι ἤδη ἤκουσα ἀρεκτά!

διότι οἱ λόγοι σου οὐδεμίαν συγγένειαν ἔχουσιν μὲ τὰς πράξεις σου.

ΙΑΓ. Ἀδίκως μὲ κατηγορεῖτε.

ΡΟΔ. Δικαίως σὺς κατηγοροῦ. Κατεδραπάνισα ὅλην τὴν περσεσίον μου. Τὰ κοσμήματα τὰ ὅποια σοὶ ἔδωκα νὰ φέρῃς εἰς τὴν Δυσδαίμοναν ἤρουν νὰ διαφθεῖρωσι μίαν ἐστιαῖδα. Μοὶ εἶπες ὅτι τὰ ἐδέχθη, καὶ ὅτι ἐξέφρασε τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ μὲ ἴδῃ προσεγγῶς, καὶ νὰ γνωρισθῇ μετ' ἐμοῦ· ἀλλὰ πῶς ταῦτα μέχρι τοῦδε;

ΙΑΓ. Ναί, ναι, ἐξέκλυθητε, πάγει καλὰ.

ΡΟΔ. Ναί, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ ἐξεκλυθῶμαι, καὶ δὲν πάγει καλὰ. Στὴ ζωὴ μου σοὺ λέγω εἶναι καταχθόνιον τοῦτο· καὶ ἤρξατο νὰ αἰσθάνομαι ὅτι ἔγεινα παλίνον τῆς πανουργίας σου.

ΙΑΓ. Λοιπὸν εἶπες ὅτι εἶχες νὰ εἰπῇς.

ΡΟΔ. Ὅχι, κύριε δὲν εἶπον ἄλλο ἢ ὅτι σκοπεῖω νὰ κάμω.

ΙΑΓ. Ἀ, τώρα βλέπω ὅτι ἔχεις αἶμα στὰς φλέβας σου· καὶ ἀπὸ τοῦδε σὺς ὑπολήπτομαι πολὺ περισσότερο παρ' ἄλλα. Δός μοι τὴν χεῖρά σου, Ῥοδερύγε· συναλλάβετε δικαιοτάτας ὑποφύας ἐναντίον μου, ἀλλὰ διαμαρτύρομαι ὅτι ἐπράξα πᾶν ὅτι ἡδυνάμην εἰς προαγωγὴν τοῦ σκοποῦ σας.

ΡΟΔ. Τοῦτο δὲν φαίνεται ἐκ τῶν πραγμάτων.

ΙΑΓ. Ὁμολογῶ ὅτι δὲν φαίνεται, καὶ ἡ ὑποψία σας δὲν εἶναι ἄνευ κρίσεως εὐφυῆς ἀλλὰ φίλε μου Ῥοδερύγε, ἀν' οὕτως ἔχεις ἐν ἐαυτῷ ἐκεῖνον τὸ ὅποιον νῦν ἔχω μερίζον λόγον νὰ πιστεύω ὅτις ἔχεις, — ἐννοῶ ἀπόφραξιν, τὴν μὴν καὶ ἀνδρίαν, δειξὼν αὐτὸ ἀπόψε καὶ ἐάν τὴν νύκτα τῆς αὐρῆς δὲν ἀπολάσῃς τοῦ ποθομένου, στῆσόν μου παγίδας καὶ ἀποκόψον με ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς διὰ τῶν βραχνιστικωτάτων μηχανῶν.

ΡΟΔ. Λοιπὸν τί εἶναι; τί συμβαίνει; Εἶναι ἐν τῶν ὀρίων τοῦ λογικοῦ, εἶναι κατορθωτόν!

ΙΑΓ. Κύριε μου ἡθελον ἐπὶ ἀπεσταλμένος ἐκ Βενετίας ἵνα ἐγκαταστήτῃ τὸν Κάσιον εἰς τὴν θέσιν τοῦ Ὁθέλλου.

ΡΟΔ. Εἶναι ἀληθές; λοιπὸν τότε ὁ Ὁθέλλος καὶ ἡ Δυσδαίμονα ἐπιστρέφουσι πάλιν εἰς Βενετίαν.

ΙΑΓ. Ὅχι φίλε μου, ἀπέρχεται εἰς Μαυριτανίαν, ἀπάρχων μετ' ἐκείνου τὴν ὥραιν Δυσδαίμοναν, ἐκ τῆς ἐκείνῃς δεξιότητος του παραταθῇ ὑπὸ προσκόμματος· τὸ δὲ μέγιστον πρόσκομμα ἤθελον εἶναι νὰ ἐκποιήσῃ τις τὸν Κάσιον.

ΙΑΓ. Τί ἐννοεῖς; πῶς νὰ τὸν ἐκποιήσῃ τις;

ΙΑΓ. Ἐννοῶ, νὰ τὸν καταστήσῃ τις ἀνίκων τοῦ νὰ καθέσῃ τὴν θέσιν τοῦ Ὁθέλλου ὅπου ἐστὶ νὰ τοῦ διαρρήξῃ τις τὸ κράνιον.

ΡΟΔ. Καὶ θέλεις νὰ πράξω ἐγὼ τὸ τοιοῦτον;

ΙΑΓ. Ναί, ἂν τολμᾷς νὰ ὠφεληθῇς καὶ ἱκανοποιήσῃς σεαυτὸν. Τὴν νύκτα ταύτην συνειπνεῖ μετὰ τινος εταίρου, ὅπου θέλω ὑπάγει νὰ τὸν εὗρῃ. — Δὲν ἔλαβεν, ἀκόμη τὴν ἀγγελίαν τῆς εὐτυχίας καὶ τιμῆς του. Ἐάν λοιπὸν παραφυλάξῃς τὴν ἀνα-

χώρησιν τοῦ ἐκεῖθεν (τὴν ὁποίαν θέλω κατορθώσαι περὶ τὴν μίαν μετὰ τὰ μεσάνυχτα) δύνασαι νὰ τὸν φονεύσῃς ἐν ἀνέσει· καὶ ἐγὼ θέλω συνδράμει εἰς τὴν ἐπιχειρήσιν σας, καὶ οὕτως τὸν φονεύομεν ἐξ ἡμισείας. Ἐλα, σπεῦσον, καὶ μὴ θαυμάζῃς δι' αὐτὸ, ἀλλὰ δεῦρο ἀκολούθει με· θέλω σὺς ἀποδείξει τὸν θάνατόν του τοσοῦτον ἀναγκαῖον, ὥστε θέλεις θεωρήσῃς σεαυτὸν ὑπόχρεον νὰ τὸν ἐξοντώσῃς. Ἡ ὥρα εἶναι ἤδη προχωρημένη, καὶ ἡ νύξ περέρχεται ἔμπροσς!

ΡΟΔ. Θέλω σὺς ἐρωτήσῃς περαιτέρω περὶ τούτου.

ΙΑΓ. Καὶ θέλετε εὐχαριστήσῃ.

(Ἐξέρχονται.)

ΣΚΗΝΗ Γ.

Ἄλλη τις εἰδούσα ἐν τῷ προαίρι.

Εἰσέρχονται Δουδοίκος, Δυσδαίμονα, Αἰμιλία, καὶ θεράποντες.

ΔΟΥΔ. Σὺς πέρασκαλῶ, κύριε, μὴ λάβετε περαιτέρω κόπον.

ΘΕΔΑ. Συγχωρεῖται μοι, διότι ὁ περίπατος μὲ ὠρελεῖ.

ΔΟΥΔ. Κυρία μου σὺς εὐχομαι καλὴν νύκτα· εἶμαι ταπεινὸς καὶ εὐγνώμων δούλος σας.

ΔΥΣ. Εὐγενέστατε, ἡ παρουσία σας μᾶς τιμᾷ.

ΘΕΔΑ. Περᾶσατε, κύριε (Σιγηλῶς) Ἄκουσον Δυσδαίμονα, ὕπαγε νὰ πλαγιάσῃς, καὶ ἀπόπεμψον τὴν θεράπινάν σου· τώρα ἔρχομαι.

ΔΥΣ. Προθύμως αὐθέντα μου.

(Ἐξέρχεται Ὁθέλλος. Λοῦδ. καὶ θεράποντες.)

ΑΙΜ. Πῶς τὰ πάτε τώρα; φαίνεται γαληνιώτερος.

ΔΥΣ. Μοὶ λέγει ὅτι ἐπιστρέφει ἐντὸς ὀλίγου καὶ μὲ διέταξε νὰ πλαγιάσω, καὶ νὰ σὺς ἀπομακρύνω.

ΑΙΜ. Νὰ μὲ ἀπομακρύνεται!

ΔΥΣ. Οὕτως ἐπρόσταζε, καὶ διὰ τοῦτο φίλη μου Αἰμιλία δός μοι τὴν νυκτερινὴν ἐνδυμασίαν μου καὶ θάξινε. Δὲν πρέπει νὰ τὸν δυσαρσστήσωμεν.

ΑΙΜ. Ἐπεθύμουν νὰ μὴν τὸν εἶχετε ἰδεῖ ποτε!

ΔΥΣ. Ἐγὼ δὲν τὸ ἐπεθύμουν· διότι τὸν ἀγαπῶ τοσοῦτον ὥστε καὶ ἡ δυστυχία του, καὶ αἱ ἐπιπλήξεις του καὶ ἡ περιφρόνησίς του (παρακαλῶ λύσε τὴν κόμην μου) μοὶ φαίνονται πλήρεις χάριτος.

ΑΙΜ. Ἐβλακα τὰς συνδόνας τὰς ὁποίας μοὶ εἶπατε.

ΔΥΣ. Πάγει καλὰ. — Ὁ πατήρ μου! πόσον ἀνόητος καὶ τυρλὴ εἶναι ἡ διάνοιά μας! (Πρὸς τὸν Αἰμιλίαν) ἐν ἀποθνήσκῃ πρὶν σοῦ, παρακαλῶ νὰ μὲ σαθανώσῃς μὲ τὰς αὐτὰς ἐκείνας συνδόνας.

ΑΙΜ. Ἐλα, σιωπᾶτε, τί λόγια εἰν' αὐτά;

ΔΥΣ. Ἡ μήτηρ μου εἶχε θεράπιναν ὀνόματι Βαρβάραν· ἡ κόρη αὕτη ἤρξατο ἐνὸς νέου, ὅστις γυνώμενος παράφρων τὴν ἐγκατέλειπε· ἡ δὲ νέα ἤρξατο ἀμέσως περὶ τῆς ἱτεᾶς· παλαιὸν μὲν ἀλλ' ἐκφράζον καλλίστα τὸ πάθος καὶ τὴν δυστυχίαν τῆς, τὸ ὅποιον ἤδουσα ἐξέπνευσε. Ταύτην τὴν νύκτα δὲν θέλω λησμονῆσαι τὸ ἄσμα ἐκεῖνο· ὅθ' κλίνω τὴν

κεφαλὴν μου πλαγίως ὡς ἡ ταῖλαπος Βαρβάρα, καὶ θὰ ψάλλω τὸ ἄσμα τῆς. Σὺ παρακαλῶ κάμε γρήγορα.

ΑΙΜ. Νὰ πᾶ νὰ σὺς φέρω τὸ νυκτικὸν φόρεμά σας;

ΔΥΣ. Ὅχι· βγάλε μου ἐδῶ τὰς καρφίδας. — Τί ἀξιόλογος ἄνθρωπος ὁ Κύριος Δουδοίκος!

ΑΙΜ. Τί ὠραίος!

ΔΥΣ. Ὅμιλεῖ πολλὰ ὥρατα.

Αἰμ. Γνωρίζω μίαν κυρίαν εἰς τὴν Βενετίαν ἣτις ἤθελε περιπατήσῃ ἐξυπόλυτος ἕως τὴν Παλαιστινίαν διὰ νὰ τὸν ἴδῃ.

(Ἡ Δυσδαίμονα μετὰ ὀλίγην ὀνειροπόλησιν, παραδίδεται τέλος εἰς τὴν φωνὴν τῆς ψυχῆς τῆς καὶ ἀδει τὸ ἄσμα τῆς.)

ΔΥΣ. Ἡ τάλανα ἐκάθητο ὑπὸ συγκομιεῶν

Ψάλλετε τὴν ἱτεῖαν,

Μὲ κεκλιμένην κεφαλὴν τὸ στήθος της κρατοῦσα

Ψάλλετε τὴν ἱτεῖαν, τὴν πράσινην ἱτεῖαν.

Καὶ τὸ ψυχρὸν βράκιον πλησίον καταρρέον

Στοὺς γόους της τὸν φλοισβόν του ἐμίγνυν συναλατοῖν

Ψάλλετε τὴν ἱτεῖαν, τὴν πράσινην ἱτεῖαν.

Καὶ τὰ θερμά της δάκρυα κατέβρεχον ἀφθόνας

Τοὺς λίθους, καὶ τοὺς ἔτηκεν ὁ τῆς ψυχῆς της πόθος.

Ψάλλετε τὴν ἱτεῖαν κ.τ.λ.

Αἰμιλία σὲ παρακαλῶ βάλε αὐτὰ κατὰ μέρος· κάμε γρήγορα διότι ὅσον οὕτω θέλει εἶναι ἐδῶ.

Β.

Μηδεὶς ἂν μέμνηται αὐτὸν, ἐμὲ τὴν τρισαββίαν

Λυποῦμενος τοῦ συγχωρῶ τὴν ἀδιαφορίαν.

Ψάλλετε κ.τ.λ.

Ὅχι κατ' αὐτὴν τὴν τάξιν. — Ἀ! τί θερμὸς εἶναι αὐτός;

ΑΙΜ. Εἶναι ὁ ἄνεμος.

Τῷ εἶπον «Φίλε διὰ τί μ' ἀφίεις τὴν ἀβίαν»

Καὶ μ' ἀπεκρίθη. «Πρόσφερε εἰς ἀλλοῦς τὴν καρδίαν»

Ψάλλετε τὴν ἱτεῖαν κ.τ.λ.

Λοιπὸν ἀπελθε καλὴν νύκτα. Οἱ ὀφθαλμοί μου κνήθονται μήπως τοῦτο προμηνύει δάκρυα;

ΑΙΜ. Δὲν προμηνύει τίποτε.

ΔΥΣ. Ἦκουσα ὅμως νὰ τὸ λέγωσιν. — Ὡ, οἱ ἄνδρες, οἱ ἄνδρες! Αἰμιλία, πιστεύεις ἐν συνειδήσει ὅτι ὑπάρχουσι γυναῖκες αἵτινες ἀπατῶσι τοὺς συζύγους των;

ΑΙΜ. Ὑπάρχουσι καὶ τοιαῦτα.

ΔΥΣ. Καλὴν νύκτα· ὁ Θεὸς νὰ μὲ φυλάξῃ τοῦ νὰ ὑποπέσω εἰς τοιοῦτον ἐγκλημα!

(Εἰσέρχεται εἰς τὰ ἐνδότερα τοῦ μεγάρου.)

ΠΡΑΞΙΣ ΠΕΜΠΤΗ.

ΣΚΗΝΗ Β. Παριστώσα ὁδόν.

Εἰσέρχονται Ἰάγρος καὶ Ῥοδερύκος.

ΙΑΓ. Ἐλα ἐδῶ· κρύφου ἐπισθεν τοῦ στύλου τοῦ-

του· τώρα ἔρχεται. Κράτει τὸ ξίφος σου γυμνὸν καὶ ἐμπηξέ το ἐκεῖ ποῦ πρέπει, σταθερὰ καὶ μὲ ὅλην σου τὴν δύναμιν. Μὴ φοβηθῇς ποσῶς, ἐγὼ θὰ κρατῶμαι ὑποσθεν σου· ἡ τὰρ ἡ δέλε τὰρ. Ἐστὸ λοιπὸν σταθερὸς) εἰς τὴν ἀπόφασίν σου.

ΡΟΔ. Ἐσὸ πολλὴ πλησίόν μου, διότι ἐνδεχόμενον ν' ἀποτύχω.

ΙΑΓ. Ἴδου, στ' ὁ πλάγι σου· ἀνδρίζου, λάβε τὴν θέσιν σου καὶ σῦρε τὸ ξίφος σου.

(Ἀποσφύρειται ὀλίγον.)

ΡΟΔ. Δὲν αἰσθάνομαι πολλὴν ζῆλον διὰ τὸ ἔργον τοῦτο, καὶ ὅμως οἱ λόγοι τοῦ εἶναι καταπειστικοί· ἕνας ἄνθρωπος περισσότερον ἢ ἕνας ἄνθρωπος ὀλιγώτερον εἰς τὸν κύσμον δὲν σημαίνει τίποτε. — Μία σπαθὶα καὶ ὦρε του καλῆ!

(Λαμβάνει τὴν θέσιν του.)

ΙΑΓ. (Κατ' ἰδίαν) Σχεδὸν κατ' ὁρῶντα νὰ ἀνάψω αἰσθημὰ εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ξεμυαλισμένου τούτου· ἰδὼ ἐνθουσιᾷ! Τώρα θέλει ἄς φονεύσῃ τὸν Κάσσιον· θέλει ἄς τὸν φονεύσῃ ὁ Κάσσιος, καὶ τὰ δύο μοι συμφέρουν. Ἐὰν ἐπιζήσῃ ὁ Ροδερίγιος θάμω ζήτησιν νὰ τοῦ ἐπιστρέψω μεγάλην ποσότητα χρυσοῦ καὶ κοσμημάτων, τὰ ποῖα ἀπενοήσας παρ' αὐτοῦ ὡς δῶρα διὰ τὴν Δυσδαίμοναν. Ἀλλ' ἄς μὴ ζήσῃ, οὐδ' ὁ Κάσσιος, διότι ἡ καλλονὴ τῆς μορφῆς καὶ τῶν τρόπων του μὲ κάμνει νὰ φαίνομαι ἄσχημος· ἐκτὸς δὲ τούτου ἐνδεχόμενον ὁ Μαῦρος νὰ μ' ἀποκαλύψῃ εἰς αὐτόν καὶ νὰ κινδυνεύσω. Λοιπὸν ἀποθανέντω! Καὶ ἰδὼ ἀκούω αὐτὸν ἐρχόμενον.

(Εἰσέρχεται ὁ Κάσσιος)

ΡΟΔ. Γνωρίζω τὸ βαδισμὰ του, ἐκεῖνος εἶναι. — Ἀχρεῖτε, ἀπόθανε.

(Πληγνύει τὸν Κάσσιον)

ΚΑΣΣ. Τῶ ὄντι ἡ πληγὴ αὕτη ἡδύνατο νὰ μοι ᾔγει ἀνατακτόν, ἐὰν δὲν ᾔμην τιθεραπευμένους κάλλιον ἢ ὅτι νομίζετε.

(Σφύρει τὸ ξίφος του καὶ πληγνύει τὸν Ροδερίγιον)

ΡΟΔ. Ὡ! ἐφονεύθη!

Ὁ Ἰάγος ἐξορῶν ἐκ τῆς θεσεως τοῦ κόπτε τοῦ Κάσσιον ὥσπερ εἰς τὸ σκέλος καὶ φεύγει.)

ΚΑΣΣ. Ὡ! πάγει τὸ σκέλος μου διὰ παντός. — Βοήθειαν, βοήθειαν! κακοῦργοι! φόνος!

(Φαίνεται ὁ Ὁθέλλος μακρῶθεν.)

ΟΘΕΛ. Εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ Κάσσιου! Ὁ Ἰάγος ἐφύλαξε τὴν υποσχέρειν του.

ΡΟΔ. Ὡ! ἄθλιος ἐγὼ!

ΟΘΕΛ. Ἄ! ναί, αὐτὸς εἶναι.

ΚΑΣΣ. Βοήθειαν! βοήθειαν! φέρετε φῶς! ἄς ἔλθῃ ἕνας χειρουργός!

ΟΘΕΛ. Ἐκεῖνος ᾔγει ὡς γενναῖος καὶ πιστὸς καὶ τίμιος Ἰάγος, ὅστις τοσαύτην ἐδίδες συμπάθειαν διὰ τὴν πρὸς τὸν φίλον σου ἀδικίαν! Μοι ἔγειναι διδάσκαλος τοῦ καθήκοντος ἑμοῦ. Γύναιον ὁ φιλεταῖος σου κείται νεκρὸς καὶ σὺ τὸν παρακολουθεῖς γιγαντιαίους βήμασι. Ὡ ἀχρεῖα μοιχαλὶς! ἔρχομαι, ἔρχομαι! Μακρὰν ἀπ' ἐμοῦ οἱ ὠρατοὶ ὀφθαλμοὶ σου, τὰ θελητήριά σου ἀποσβεσθήσαν ἐκ τῆς καρδίας μου.

Ἡ μεμολυσμένη κλίνη σου θέλει ποτισθῇ ὑπὸ τοῦ ἀκολάστου αἵματός σου.

(Εἰσέρχεται ὁ Ὁθέλλος)

(Εἰσέρχονται Λουδοβίκος καὶ Γρατιανὸς εἰς τὴν ἀπόστασιν.)

ΚΑΣΣ. Δὲν ὑπάρχει φρουρός; δὲν διαβιβάζει κανεὶς; φόνος ἐπρόχθη! φόνος!

ΓΡΑΤ. Κάνειν δυστύχημα φαίνεται ὅτι ἐπρόχθη ἡ κραυγὴ αὕτη εἶναι οἰκτρά.

ΚΑΣΣ. Ὡ βοῦθειαν!

ΛΟΥΔ. Ἀκούετε!

ΡΟΔ. Ὡ κακοῦργοι!

ΛΟΥΔ. Δύο ἢ τρεῖς αἰμαῶναι συγχρόνως! τί νύξ ἀποφράς! Πιθανὸν ὅμως νὰ ᾔναι προσποιούσης, καὶ διὰ τοῦτο δὲν μοι φαίνεται ἀσφαλὲς νὰ πλησιάσω· μὲν ἄνευ πλείονος βοήθειας.

ΡΟΔ. Δὲν ἔρχεται κανεὶς! λοιπὸν ἄς ἐκρυσθῇ τὸ αἷμά μου ἔως οὗ νὰ ἐκπνεύσω.

(Εἰσέρχεται ὁ Ἰάγος κρατῶν φῶς)

ΛΟΥΔ. Ἀκούσατε!

ΓΡΑΤ. Ἴδου ἕνας ἔρχεται μὲ φῶς καὶ ὅπλα.

ΙΑΓ. Ποῖος εἶν' αὐτοῦ; ποῖος φωνάζει εἰς βοήθειαν;

ΛΟΥΔ. Δὲν ἤζυγόν μου.

ΙΑΓ. Δὲν ἠκούσατε κραυγὴν;

ΚΑΣΣ. Ἐδῶ Ἰάγος, ἔδῶ διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ.

ΙΑΓ. Τί ἐπάθετε;

ΓΡΑΤ. Εἶναι ὁ σχηματισμὸς τοῦ Ὁθέλλου.

ΛΟΥΔ. Ναί, τῶ ὄντι πολλὴ γενναῖος στρατιώτης.

ΙΑΓ. Τί ἔχετε καὶ φωνάζετε τόσο οἰκτρά;

ΚΑΣΣ. Ἰάγος, μὲ ᾔφραναν οἱ κακοῦργοι! Βοήθησόν με νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν οἰκίαν μου! ποῖος εἶναι οἱ ἀχρεῖοι οὕτως ὅς ἔφεραν εἰς τοιαύτην θέσιν

ΚΑΣΣ. Νομίζω ὅτι εἰς ἐξ αὐτῶν εἶν' ἔδῶ πλησίον μὴ δυνάμενος νὰ φύγῃ

ΙΑΓ. Ὡ προδότη, κακοῦργοι! Κύριοι (πρὸς τὸν Λουδ. καὶ Γρατ.) τί στέκεσθε αὐτοῦ καὶ δὲν ἔρχεσθε νὰ βοηθήσῃτε;

ΡΟΔ. Ὡ! δράμετε εἰς βοήθειάν μου!

ΚΑΣΣ. Εἶναι εἰς ἐκ τῶν κακοῦργων.

ΙΑΓ. Ὡ ἀχρεῖς καὶ ἀνάνδρες δολοφόνες! (Πληγνύει θαυμασίως τὸν Ροδερίγιον.)

ΡΟΔ. Ὡ τρισκατάρτα Ἰάγος! ὦ ἀπάνθρωπε σκύλε! ὦ! ὦ! ὦ!

ΙΑΓ. Νὰ φονεύονται οὕτως οἱ ἄνθρωποι ἐν τῷ σκότει! — Ποῦ εἶν' αὐτοὶ οἱ αἰμοβόροι δολοφόνες!

— Πόσον βλάβος κοιμᾶται ἡ πόλις αὕτη! Βοήθειαν! Τί ἄνθρωποι εἰσθε ὑμεῖς φίλοι ἢ ἐχθροί;

ΛΟΥΔ. Ἐκ τῶν πράξεών μας θέλετε κρίνειν.

ΙΑΓ. Εἰσθε ὁ ἄρχων Λουδοβίκος;

ΛΟΥΔ. Αὐτὸς ἐκεῖνος.

ΙΑΓ. Ζητῶ συγγνώμην· ἔδῶ εἶναι ὁ Κάσσιος πληγθεὶς ὑπὸ κακοῦργων.

ΓΡΑΤ. Ὁ Κάσσιος;

ΙΑΓ. Πῶς εἰσθε συνάδελφέ μου;

ΚΑΣΣ. Μοῦ ἔκοψαν τὸ σκέλος εἰς δύο.

ΙΑΓ. Οἱ! Ὁθεῖ μου φύλαττε! — Φέρετε μας φῶς

κύριοι! ἐγὼ σὺ τὸ δένω μὲ τὸ ὑποκάμισόν μου.

(Εἰσέρχεται ἡ Βιάγκα.)

ΒΙΑΓ. Ἐ! τί τρέχει; ποῖος ἐφώναζε;

ΙΑΓ. Ποῖος ἐφώναζε;

ΒΙΑΓ. Ὡ φίλτατε Κάσσιε! ὦ Κάσσιε Κάσσιε!

ΙΑΓ. Ὡ τρισυβλία! — Κάσσιε δύνασαι νὰ μᾶς εἴπῃς ποῖα σὲ κατέκυψε τοιουτοτρόπως τοὺς γνωρίζετε;

ΚΑΣΣ. Ὀχι.

ΓΡΑΤ. Λυποῦμαι διότι σὺς εὕρισκω εἰς τοιαύτην θέσιν· σὺς ἐζήτουν.

ΙΑΓ. Δινεῖσάτε μοι μίαν καλτοσοδέταν· ἔτσι, ὦ! ἄς εἴχαμεν ἐν φρεσὶν νὰ τὸν μεταφέρωμεν εὐλόως εἰς τὴν κατοικίαν του.

ΒΙΑΓ. Φεῦ λειπύθυμα!

ΙΑΓ. Κύριοι φρονέτωμεν πολλὴ ὅτι τὸ γυναικάριον τοῦτο δὲν εἶναι ζῆ ἢ εἰς τὴν ὑπόθεσιν ὑπομονὴ φίλε, Κάσσιε, ὀλίγην ὑπομονήν. — Φέρετε ἕνα φῶς (πληγνύει τὸ πῦμα τοῦ Ροδ.) Μᾶς εἶναι γνωστὸν τὸ προσωπὸν τοῦτο ἢ ὄχι; — Φεῦ! ὁ φίλος καὶ συμπατριώτης μου; ἢ ὄχι; Ναί βέβαια ὁ Ροδερίγιος! ὦ Θεέ!

ΓΡΑΤ. Ποῖος Ροδερίγιος; ὁ ἑνετός;

ΙΑΓ. Ναί, κύριε, ἐκεῖνος τὸν γνωρίζετε;

ΓΡΑΤ. Ἄν τὸν γνωρίζω; καὶ βέβαια.

ΙΑΓ. Εἰσθε νομίζω ὁ κύριος Γρατιανός; — Ζητῶ τὴν εὐγένειαν συγγνώμην· σὺς τὰ αἱματηρὰ ταῦτα συμβάντα δικαιοῦσι τοὺς τρόπους μου οὕτως βέβαια σὺς ἐφάνησαν ὀλίγον ἀγροῦκοι.

ΓΡΑΤ. Ἐγὼ εὐχαρίστησιν νὰ σὺς βλέπω.

ΙΑΓ. Πῶς ἔχετε Κάσσιε; ἔ! φέρετε μίαν ἔδραν μετακομίσαι, μίαν ἔδραν!

ΓΡΑΤ. Ὁ Ροδερίγιος εἶναι αὐτός!

ΙΑΓ. Ἐκεῖνος, ἐκεῖνος. — ἔ! δὲν τὸ εἶπα καλὰ; μίαν ἔδραν νὰ φέρετε!

(Φέρουσι τὴν μετακομιστικὴν ἔδραν)

Κινεῖς χριστιανὸς ἄς τὸν μεταφέρῃ προσεκτικῶς εἰς τὴν οἰκίαν του· ἐγὼ πηγαίω νὰ τοῦ φέρω τὸν χειρουργὸν τοῦ στρατηγοῦ. (Πρὸς τὴν Βιάγκα)

Κυρία μὴ λαμβάνετε περιττὸν κόπον. Κάσσιε, ὁ νεκρὸς οὗτος ἦτο ἄσχος φίλος μου. Πόθεν ἐπῆλθεν ἡ μεταζύσας ἔχθρα;

ΚΑΣΣ. Καμμὶαν ἔχθραν δὲν εἶχον μαζὺ του, οὐδὲ τὴν ἐλπίστην, καὶ οὐδὲ γνωρίζω τὸν ἄνθρωπον.

ΙΑΓ. (Πρὸς τὴν Βιάγκα) Ἄ! διὰ τί εἰσθε ὡγρῆ; (Πρὸς τοὺς φέροντας τὸ φορεῖον) Σηκώσατέ τον, καὶ περιπατεῖτε ἄς μὴ μὲν πλέον ἐκτεθειμένος εἰς τὸν νυκτερινὸν αἶθρα. (Ἐκφύρεται ὁ Κάσσιος καὶ ὁ Ροδερίγιος) Σταθῆτε, ἀγαποῖτοί μου κύριοι.

— Διὰ τί φρονέσθε ὡγρὰ, κυρία; (Πρὸς τὴν Βιάγκα) Παρατηρεῖτε τὸ ἔτρομον βλέμμα της; Ἄ! κυρία, ἐὰν βορβυλῇ ὅσον οὕτως θὰ μαθώμεν καὶ ἄλλα.

Βλέπετε καλὰ, κύριοι; τὸ ἐγκλημα ὁμοίει καὶ ὅταν αἱ γλώσσαι μὲνωσιν ἀλάλοισιν.

(Εἰσέρχεται ἡ Αἰμιλία)

ΑἰΜ. Οἶμοι, τί τρέχει; τί τρέχει, συζυγέ μου;

ΙΑΓ. Ὁ Κάσσιος ἐκτυπήθη ἔδῳ στὰ σκευινὰ ὑπὸ

τοῦ Ροδερίγιου καὶ ὑπὸ ἄλλων ἀνθρώπων οὕτως ἐφυγον.

ΑἰΜ. Φεῦ! καλοὶ μου κύριοι! ὦ κακοῖμοι Κάσσιε!

ΙΑΓ. Αὐτὰ εἶναι τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀκολασίας· Σὲ παρακαλῶ, Αἰμιλία ὑπογε νὰ ἐρωτήσῃς, ποῦ εἰδπησεν ὁ Κάσσιος ἀπόψε. — Διὰ τί τρέμετε;

(Πρὸς τὴν Βιάγκα)

ΒΙΑΓ. Ἐδῆπνησεν εἰς τὴν οἰκίαν μου, ἀλλὰ δὲν τρέμω δι' αὐτό.

ΙΑΓ. Τῇ ἀληθείᾳ! λοιπὸν σὲ διατάττω νὰ ἔλθῃς μαζὺ μου.

ΑἰΜ. Δὲν ἐντρέπεσαι; δὲν ἐντρέπεσαι ἀχρεῖα!

ΒΙΑΓ. Δὲν εἶμαι ἀχρεῖα, εἶμαι τιμωτότης διαγωγῆς, ὅσον καὶ σὺ ἦτις μὲ ὑβρίζεις.

ΑἰΜ. Ὅσον ἐγὼ! κατασχόνῃ ἐπὶ τοῦ προσώπου σου!

ΙΑΓ. Καλοκᾶχθοι κύριοι, ἄς ὑπάγωμεν νὰ ἰδῶμεν τὸν Κάσσιον θεραπευόμενον — ἔλα, ἔλα κυρία, πρέπει νὰ μᾶς ἐξημολογήθῃς καὶ ἄλλα. — Αἰμιλία, σὺ τρέξῃς εἰς τὸ ἄστυ νὰ εἴπῃς εἰς τὸν αὐθέντην μου καὶ εἰς τὴν δεσποινάν μου ὅτι συνέβη. Περᾶσατε ἐμπρός, σὺς παρακαλῶ. (Κατ' ἰδίαν) Ταύτην τὴν νύκτα ἡ τὴν ἑκάμη ἡ τὴν ἑπαθῆ.

ΣΚΗΝΗ Β'. Παριστώσα κοιτώνα ἐν ᾧ κεῖται ἐπὶ τῆς κλίνης κοιμώμενη ἡ Δυσδαίμονα καὶ πλησίον αὐτῆς ἀναμμένος ἄλγος. Εἰσέρχεται ὁ Ὁθέλλος, κρατῶν γυμνὸν τὸ ξίφος του.

ΟΘΕΛ. Ὡ! ἡ αἰτία, ἡ αἰτία τούτου! ἄς μὴ ὀνομάω αὐτήν, ὦ ἀστέρες ἀγνοί — Εἶναι ἡ αἰτία! — Καὶ ὅμως ἄς μὴ γύσω τὸ αἷμά της, οὐδ' ἄς χραζῶ τὸ λευκώτερον τῆς χιόνης στηθός της, καὶ λείπον καὶ στιλπνὸν ὡς τὸ ἀλάδαστρον τῶν μνημείων. (Αποφύγει τὸ ξίφος του) Καὶ ὅμως πρέπει ν' ἀπολύνης, διότι ἄλλως ἐνδεχόμενον νὰ προδώσῃ τὴν τιμὴν καὶ ἄλλων ἀνθρώπων. ἄς σέσω τὸ φῶς καὶ εἰπείτα τὸ φῶς της. (Πρὸς τὸν Λύγρον) Ἐὰν σέσω τὴν φλογα σου, ὦ λειτουργεῖ τοῦ φωτός, δύναμαι πάλιν νὰ σοὶ ἀποδώσω τὸ πρότερον φῶς σου, χρειᾶς τυρούσης, — ἀλλ' ἀφ' οὗ ἀπὸς σέσω τὸ ἰδικόν σου (πρὸς τὴν Δυσδαίμοναν) Ὡ ἀριστοῦργημα τῆς φύσεως, ποῦ θὰ εὐρέθῃ τὸ πῦρ τοῦ Προμηθεὺς διὰ νὰ σοὶ ἀποδώσῃ πάλιν σπινθηρὰ ζωῆς.

(Ἡ Δυσδαίμονα στρέφεται καθ' ὕπνον καὶ θέα της κινεῖ εἰς οἶκον τὸν Ὁθέλλον.)

Ἡ ῥυθὸν ὥρσιον ἐὰν σε ἀποκόψω δὲν δύναμαι πλέον νὰ σοὶ ἀποδώσω τὴν ζωτικὴν οὐζήσιν, καὶ θελεῖς μαρναθῆ. Ὡ! ἄς τὴν ὁσφρανθῇ ἔτι ζῶσαν! (τὴν φιλεῖ) Ὡ ἀμβροσία πνοῇ! σχεδὸν καταπνίβεις τὴν δικαιοσύνην νὰ θραύσῃ τὴν ὁμφορίαν της. Ἀκόμη ἐν φίλῃ, ἀκόμη ἐν. Ἐστὸ τοιαύτη καὶ μετὰ θάνατον, καὶ ἀφ' οὗ σὲ θανατώσω θέλω σὲ ἀγαπᾶν. Ἀκόμη ἐν καὶ πλέον οὐ. Τισσὸν γλυκὺ οἶχημα ποτὲ δὲν ὑπῆρχε τόσο ὀλέθριον. (Κλαίει) Τὰ δάκρυά μου. δάκρυα πικρὰ, ἐκρέουσιν αὐτομάτως. Ἡ ὀργὴ μου εἶναι θεοπρεπὴς διότι πληττεῖ τὸ φιλούμενον. Ἴδου ἐξύπνησε.

ΔΥΣ. (Μετὰ γλυκύτητος) Ποῖος εἶναι; Σὺ εἶται ὁ θάλλει!

ΘΘΕΑ. Ναὶ δυσδαίμονα.

ΔΥΣ. Ἀκόμη δὲν ἐπληχιάσατε, αὐθέντα μου;

ΘΘΕΑ. Ἐκάμετε τὴν προσευχὴν σας ἀπόψε, δυσδαίμονα;

ΔΥΣ. Ναί, αὐθέντα μου.

ΘΘΕΑ. Ἐνθυμείσθε κανὲν ἀμάρτημα διὰ τὸ ὅποιον εἰστέ δὲν ἐξιλώσατε τὸν Θεόν, ζητήσατε πάραυτα τὴν συγχώρησίν του.

ΔΥΣ. Οἱμοί! αὐθέντα μου τί ἐννοεῖτε!

ΘΘΕΑ. Κάμε ταχέως, δὲ, σοὶ λέγω· ἐγὼ θὰ περιφέρωμαι ἐδῶ πλησίον· δὲν θέλω νὰ σὲ φονεύσω ἀπροσδοκίαν διὰ τὴν αἰωνότητα· ὅχι, μὴ γένοιτο νὰ φονεύσω τὴν ψυχὴν σου!

ΔΥΣ. Ἄ! πρόκειται νὰ μὲ φονεύσατε!

ΘΘΕΑ. Ναί, πρόκειται νὰ σὰς φονεύσω.

ΔΥΣ. Λοιπὸν ὁ Θεὸς συγχώρησιν τὴν ψυχὴν μου!

ΘΘΕΑ. Ἀμὴν! τὸ εὐχόμεναι ἐξ ὅλης καρδίας.

ΔΥΣ. Ἐπειδὴ ἐκφράζεσθε οὕτως ἐλπίζω ὅτι δὲν θέλετε μὲ φονεύσει.

ΘΘΕΑ. (Διὰ τῶν ὁδόντων) Ἐλπίζεις!

ΔΥΣ. Καὶ ὅμως σὰς τρέμω, διότι εἶσθε ὀλέθριος, ἐστὶν ὁ ὀρθακλῆς σας περιστρέφεται οὕτως. Ἀλλ' ἀγνοῶ πάλιν διὰ τί νὰ τρέμω ἀπ' αὐτοῦ οὐδὲν κακὸν συν-οἶδα ἐμμετῶ· καὶ ὅμως αἰσθάνομαι φοβούμαι.

ΘΘΕΑ. Συλλογίσου τὰς ἀμαρτίας σου.

ΔΥΣ. Αἱ ἀμαρτίαι μοι εἶναι ὁ πρὸς ὑμᾶς ἔρωσ μου.

ΘΘΕΑ. Ναί, διὰ τὸν ἔρωτά σου θὰ φονεύῃς.

ΔΥΣ. Ὁ τοιοῦτος θάνατος εἶναι περὶ φύσιν. Φεῦ! διὰ τί θάκνεται οὕτω τὸ κατώτερον χεῖλός σας; Αἰμομόδιον τι πάθος συνταράττει τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμά σας. Κακὰ προνομιζόμεναι ἐκ τούτων, καὶ ὅμως ἐλπίζω, ἐλπίζω ὅτι δὲν ἀφροσύνην ἐμὲ.

ΘΘΕΑ. Σιώπα, σιώπα.

ΔΥΣ. Σιωπῶ, ἀλλὰ τί ἔχετε;

ΘΘΕΑ. Το μανδύδιον ἐκεῖνον, τὸ ὅποιον μοὶ ἦτο τότε συνπροφίλος σὺ τὸ ἔχρισες εἰς τὸν Κάσιον.

ΔΥΣ. Ὅχι μὰ τὴν ζωὴν μου καὶ μὰ τὴν ψυχὴν μου.

ΘΘΕΑ. Γλυκεῖα φίλη πρόσχε, πρόσχε μὴ ἐπι-ορκήσῃς· διότι εὐρίσκειται ἐπὶ τῆς κλίνης τοῦ θανάτου σου.

ΔΥΣ. Ναί, ἀλλὰ βίβλια δὲν εἶμ' ἐγγὺς τοῦ ν' ἀποθάνω ἀκόμη.

ΘΘΕΑ. Ναί, τώρα εὐθὺς, καὶ διὰ τοῦτο ἐξομολογήθητι εἰλικρινῶς τὰς ἀμαρτίας σου· διότι καὶ ἐὰν ἀρνήθῃς· ἐκείτην ἐξ αὐτῶν δι' ὅρκου δὲν θέλεις δυνήθῃ νὰ πνίξῃς ἢ νὰ ἐξαλείψῃς τὴν σταθερὰν πεποιθῆσιν ἣν συνέλαβον περὶ τῆς ἐνοχλίας σου καὶ ἥτις μὲ δια-σπαράττει τὰ σπλάγχνα. Θ' ἀποθάνῃς!

ΔΥΣ. Λοιπὸν ὁ Θεὸς νὰ μ' ἐλεήσῃ!

ΘΘΕΑ. Ἀμὴν!

ΔΥΣ. Ἀλλὰ καὶ σὺ νὰ μ' ἐλεήσῃς, διότι οὐδέποτε σὲ ἐβλάψα εἰς ὅλην μου τὴν ζωὴν· ποτὲ δὲν ἠγάπησα

τὸν Κάσιον, εἰμὴ διὰ τῆς ἀγάπης ἐκείνης ἣν ὁ Θεὸς ἐπιδοκιμάζει καὶ ἐπιτοίπει τοῖς πᾶσι, καὶ οὐδὲ ἐδωκά ποτε εἰς αὐτὸν τεκμήριον.

ΘΘΕΑ. Μόρτυς μου ὁ Θεὸς ὅτι τὸ εἶδον εἰς τὰς χεῖράς του· ἡ ἐπίορκος γύναι! μεταβάλλεις τὴν καρδίαν μου εἰς λίθον, καὶ μὲ κάμνεις νὰ πράξω ὡς φόνον ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἐθεώρουν ὡς θυσίαν· ἐγὼ εἶδον τὸ μανδύδιον εἰς τὰς χεῖράς του.

ΔΥΣ. Λοιπὸν τὸ νῦν· διότι ἐγὼ ποτὲ δὲν τὸ ἐδω-κα εἰς αὐτόν· φέρε τον ἐδῶ καὶ ἀνάγκασέ τον νὰ ὁ-μολογήσῃ τὴν ἀλήθειαν.

ΘΘΕΑ. Τὴν ὁμολόγησεν.

ΔΥΣ. Καὶ τί εἶπεν;

ΘΘΕΑ. Ἀπήλαυτε τῆς εὐνοίας σου!

ΔΥΣ. Πῶς! πῶς! ἀθεμίτως;

ΘΘΕΑ. Ναί, ἀθεμίτως.

ΔΥΣ. Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ εἴπῃ τὸ τοιοῦτον!

ΘΘΕΑ. Ὅχι βέβαια, διότι τὸ στόμα του ἐκλείσθη· τοιαύτην ἐλάβε διαταγὴν ὁ πιστὸς μου Ἰάχος.

ΔΥΣ. Ὁ φόβος μου μοὶ ἐξηγῇ τοὺς λόγους σας.— Πῶς! ἀπέθινε;

ΘΘΕΑ. Καὶ ἂν ἔλαι αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς του ἥσαν ἐκαστὴ μία ζωὴ αὐτοῦ ἡ τρομερὰ ἐκδίκη-σίς μου ἦβλε τὰς φρίγας ὅλας μὲ καλὴν ὀρεξίν.

ΔΥΣ. Φεῦ! ἀπέθινε, καὶ ἐγὼ ἀπόλλυμαι.

ΘΘΕΑ. Διεφθαρμένη! πῶς! τοιμᾶς νὰ τὸν κλαί-ης ἐνώπιόν μου;

ΔΥΣ. Ἢ αὐθέντα μου! ἐξορίσθον μὲ ἀλλὰ μὴ με φονεύσῃς!

ΘΘΕΑ. Κάτω, ὄχρεϊά!

ΔΥΣ. Φόνευστόν με αὐριον, ἄφες με νὰ ζήσω ἔως τὸ πρῶτ.

ΘΘΕΑ. Ὅχι, ἐὰν ἀντιστῇς...

ΔΥΣ. Ἡμῖσιν ὥραν...

ΘΘΕΑ. Ἀπερτίστω πλέον, τετέλεστο.

ΔΥΣ. Διὰ νὰ εἴπω τὴν προσευχὴν μου.

ΘΘΕΑ. Πολὺ ὀργή.

(Τὴν πνίγει.)

ΑΙΜΙΑ. (Ἐσώθη χρόνουσα) Αὐθέντα! αὐθέντα! ὦ αὐθέντα μου! αὐθέντα!

ΘΘΕΑ. Τὶ κρότος εἰν' αὐτός; — Ἀνόμῃ δὲν ἀπέ-θινες; ὅσον σκληρὸς καὶ ἂν ἦμαί δὲν θέλω νὰ σ' ἀρῇσω νὰ ὑποφέρῃς; — Ὅχι, ὅχι.

ΑΙΜ. Ἢ αὐθέντα μου! αὐθέντα!

ΘΘΕΑ. Ποῖος φωνάζει;

ΑΙΜ. Ἢ ἀγαπητὴ μοὶ αὐθέντα θέλω νὰ σὰς εἴπω μίαν λέξιν.

ΘΘΕΑ. Ναί, ἡ Αἰμιλίε εἶπαι. — Τώρα εὐθὺς. — Ἀπέθινε. — Πιθάνον ὅτι ἐρχεται νὰ μοὶ ἀναγγεῖλῃ τὸν θάνατον τοῦ Κάσιου· διότι εἶχε γίνῃ πολλὴς θό-ρυβος. Ἄ! δὲν κινεῖται πλέον; ἀκίνητος ὡς τάφος! Νὰ τὴν εἰσαγάγω; Ὅχι. — Τί νὰ κάμω; ἐὰν εἰσελ-θῇ βεβαίως θίβει ὀμίλησιν περὶ τῆς συζύγου μου. — Περὶ τῆς συζύγου μου! ποῖας συζύγου; — Δὲν ἔχω πλέον σύζυγον! ὦ δυστυχῆμα ἀφώρητον! ὦ βαρυνκάρδιος ὥρα! Μοὶ φαίνεται ὅτι μελλεῖ νὰ συ-οῇ μεγάλη καὶ παγκόσμιος ἐκλειψὶς ἡλίου καὶ σε-

λήνης, καὶ ὅτι ἡ τεθλιμμένη σφαῖρά μας μέλλει ν' ἀνοίξῃ τὰ σπλάγχνα της.

ΑΙΜ. (Ἐξακολουθοῦσα νὰ κρούῃ τὴν θύ-ραν). Αὐθέντα μου, σὰς παρακαλῶ νὰ σὰς εἴπω μίαν μόνην λέξιν, ὃ ἀγαθὴ μοὶ αὐθέντα!

ΘΘΕΑ. Ἄ! σὲ εἶχον λησμονήσει· ὦ, εἰσελθε Αἰ-μιλίε, — Ὅχι, — στάσου ὀλίγον· ἄς εἶπω τὸ παρα-τίπτασμά. — Ποῦ εἶσαι; (ἀνοίγει τὴν θύραν) Τί ἐπαθες εἰς αὐτὴν τὴν ὥραν;

(Εἰσερχεται ἡ Αἰμιλίε)

ΑΙΜ. Ἢ ἀγαπητὴ μοὶ αὐθέντα, ἐκεῖ πέραν ἐπράχ-θη τρομερὸς φόβος.

ΘΘΕΑ. Πῶς! τώρα;

ΑΙΜ. Τώρα, αὐθέντα, τώρα!

ΘΘΕΑ. Φαίνεται ὅτι ἡ σελήνη ἐλθοῦσα πλησιέστ-τα τῆς γῆς ἐπανερχεῖ ἐπὶ τῶν κεφαλῶν τῶν ἀνθρώ-πων, καὶ τοὺς κάμνει νὰ περισφρονώσιν.

ΑΙΜ. Αὐθέντα μου, ὁ Κάσιος, ἐφόνευσεν ἕνα νέ-ον ἔντεον, ὀνομαζόμενον Ροδερίγον.

ΘΘΕΑ. Ἐφρονεῦθ ὁ Ροδερίγος, — καὶ ὁ Κάσιος ἐφρονεῦθ;

ΑΙΜ. Ὅχι, ὁ Κάσιος δὲ ἐφρονεῦθ!

ΘΘΕΑ. Λοιπὸν ὁ θάνατος ἔκαμε λάθος, καὶ ἡ γλυκεῖα ἐκδίκησις σφραδύνεται.

ΔΥΣ. (Ὀϊμώδουςα) ὦ! ἀδίκως; ἀδίκως ἐφρονεῦθ.

ΑΙΜ. Οἱμοί! τί κραυγὴ ἦτο αὕτη;

ΘΘΕΑ. Τί κραυγὴ; ποῦ;

ΑΙΜ. Ἢ, βοήθεια! βοήθεια! ἦτο ἡ φωνὴ τῆς δεσ-ποίνης μου! βοήθεια! βοήθεια! βοήθεια! ὦ δεσ-ποινά μου, ὁμίλει πάλιν! Γλυκεῖα δυσδαίμονα, ὁμί-λει! ὦ γλυκεῖα δεσποινά μου ὁμίλει.

ΔΥΣ. Ἀθῶν! μὲ ἐφόνευσαν!

ΑΙΜ. ὦ τίς ἐπράξε τὸ κακοῦργημα τοῦτο;

ΔΥΣ. Οὐδέτις, ἐγὼ μόνη μου. Ὑγίαινε! εἰπὲ τὴν καρδίαν μου εἰς τὸν αὐθέντην μου. Ὑγίαινε! ἐκπνέει.

ΘΘΕΑ. Διὰ τί, καὶ πῶς νὰ φονεύῃ;

ΑΙΜ. Φεῦ! τίς οἶδε;

ΘΘΕΑ. Φὴν ἦκουσας λέγονταν ὅτι μόνη τις ἐφ-ρονεῦθ, καὶ ὅτι ἐγὼ δὲν τὴν ἐφόνευσα.

ΑΙΜ. Ναί, οὕτως εἶπε, καὶ χρεωστῶ νὰ κηρύξω τὴν ἀλήθειαν.

ΘΘΕΑ. Ψεύδεται ὡς γυνὴ καταβάνουσα εἰς τὸν ἔρδην μὲ τὸ βάρος τῶν ἀμαρτιῶν της, διότι ἐγὼ τὴν ἐφόνευσα.

ΑΙΜ. Τότε αὕτη μὲν φαίνεται ἀγγελικώτερα, σὺ δὲ μελάντερος δαίμων.

ΘΘΕΑ. Ἐξετράπη τῆς εὐθείας ὁδοῦ, εἶχεν ἐξα-χρειωθῇ.

ΑΙΜ. Τὴν συκοφαντεῖς ὡς διάβολος.

ΘΘΕΑ. Ἐρῆν προδοτικὴ ὡς ἡ ἀπατῶσα τοὺς καὶ τὰς θλιχσας.

ΑΙΜ. Εἶσαι παράφρονας ὡς τὸ πῦρ νὰ προφύρῃς καὶ αὐτὸς τὸ τοιοῦτον. Ἢ! ἦτο πιστὴ καὶ ἀγνή ὡς ὁ σὺρκανός.

ΘΘΕΑ. Ὁ Κάσιος τὴν ἠτίμασε, καὶ ἂν θέλῃς ἐρώτησον τὸν σύζυγόν σου νὰ μάθῃς· ἦλθα εἰμαι πῆξις καὶ καταβῶ εἰς τὸν ἐσθὺν μυρίων κολάσεων ἂν

δὲν εἶχον λόγους ἀποχρόντας διὰ τὴν πράξιν μου ταύ-την· ὁ σύζυγός σου γινώσκει τὰ πάντα.

ΑΙΜ. Ὁ σύζυγός μου!

ΘΘΕΑ. Ὁ σύζυγός σου.

ΑΙΜ. Ὅτι ὑπῆρξεν ἀπιστος πρὸς τὸν γάμον της!

ΘΘΕΑ. Ναί, παραδοῦσα ἐαυτὴν εἰς τὸν Κάσιον· ὦ, ναί, ἂν ἦτο πιστὴ, καὶ ἂν ὁ Θεὸς μοὶ ἐπλαττεν ἄλλο ἓνα τοιούτων κόσμον ἐκ λαμπροτάτου χρυσολί-θου, δὲν ἦθελον τὴν ἀνταλλάξαι μὲ αὐτόν.

ΑΙΜ. Ὁ σύζυγός μου, εἴπετε, ὁ σύζυγός μου;

ΘΘΕΑ. Τί κάθεται καὶ μὲ ζαλίζεις μὲ τὰς ἐπα-καλήψεις σου, ὦ γύναι! σοὶ εἶπον ὁ σύζυγός σου, ναί!

ΑΙΜ. Ἢ δεσποινά μου, ἡ ἀχρεΐότης ἐνέπαιξε σκλη-ρῶς τὸν ἀγνόν ἔρωτά σου! ὁ σύζυγός μου νὰ εἴπῃ, ὅτι ἔτο αἷμιος!

ΘΘΕΑ. Ναί, σοὶ λέγω, ὦ γύναι! αὐτός μοι τὸ εἶπε. Μὲ ἐννοεῖς καλὰ; ὁ φίλος μου, ὁ σύζυγός σου, ὁ τίμιος ὁ τιμωτάτος Ἰάχος μοὶ τὸ εἶπε.

ΑΙΜ. Ἐὰν εἶπε τοῦτο, εἶθε ἡ καταχθόνιος καρδία του νὰ σῆπεται μὲτ' αἰταρόκλην τὴν ἡμέραν! Ψεύ-θεται ἐξ ὀλοκλήρου, διότι ἡ ταλαίπωρος ἡγάπα ὑπὲρ τὸ δέον σὲ τὸ ρυπαρὸν ἔρμαιόν της!

ΘΘΕΑ. Ἄ!

ΑΙΜ. Κάμε ὅτι δύνασαι καὶ θέλεις· ὅσον εἶναι ἄ-ξια τοῦ οὐρανοῦ ἡ πράξις σου αὕτη, τοσοῦτον καὶ σὺ ἦσο ἄξιος αὕτης.

ΘΘΕΑ. Σιώπα, σὲ συμβουλεύω νὰ σιωπῇς.

ΑΙΜ. Ὀλίγωτερον δύνασαι σὺ νὰ μὲ βλάβῃς ἢ ὅτι ἐγὼ δύναμαι νὰ πάθω! ὦ ἡλίθε! ὦ βλακίστα-τε ὁ ἐγκέφαλός εἶναι βόρβορος ἀμαθείας καὶ ἀκαθαρ-σίαι! ἔκαμες μίαν πράξιν...

(Ὁ Ὀθέλλος τὴν ἀπειλεῖ)

δὲν φοβούμαι τὸ ξίφος σου· θὰ σὲ καταστήσω γνωσ-τόν καὶ ἂν μελλῶ νὰ χάσω εἰκοσάκις τὴν ζωὴν μου. Βοήθειαν! βοήθειαν! βοήθειαν! ὁ Μαῦρος ἐφόνευσε τὴν κυρίαν μου· βοήθειαν, ἐπράχθη φόβος.

Εἰσερχομένη Μοντάνος Γερρατιανὸς καὶ Ἰάχος.

ΜΟΝΤ. Τί τρέφεις; πῶς ἔχετε στρατηγῇ;

ΑΙΜ. ὦ, ἦλθες Ἰάχε; Καλὰ ἔκαμες διότι θέλουν τινεὶ νὰ κρημώσωσι τὰ ἐγκλήματα τῶν εἰς τὸν λαί-μόν σου.

ΓΡΑΤ. Τί συνέβη;

ΑΙΜ. Ἐὰν ἦται ἄνθρωπος ἀπόδειξον ψεύστην τὸν κακοῦργον τοῦτον· ὅστις λέγει ὅτι τῷ ἔγνωστοποίησας ὅτι ἡ σύζυγός του τὴν ἠτίμασε. Ἀλλ' εἶμαι βεβαία ὅτι σὺ δὲν εἶπες τὸ τοιοῦτον· δὲν εἶσαι τοιοῦτος κα-κοῦργος· ὀμίλησον διότι ἡ ἀγανάκτησίς μου μὲ πνίγει.

ΙΑΓ. Τῷ εἶπον ὅτι ἐφρόνουν, χωρὶς νὰ τῷ εἴπω πα-ρισσότερον τοῦ ὅτι καὶ αὐτὸς εἶδεν ἰδίως ὁμμασιν ὡς πιθάνον καὶ ἀληθές.

ΑΙΜ. Ἀλλὰ τῷ εἶπες ποτε ὅτι ἦτο αἷμιος;

ΙΑΓ. Τῷ εἶπον αὐτό.

ΑΙΜ. Λοιπὸν τῷ εἶπες ψεύδος, ψεύδος, βδελυρὸν καὶ σατανικόν. Μὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς μου ψεύδος, καταχθόνιον ψεύδος· ὅτι ἐπράξεν αἷμιαν μετὰ τοῦ Κάσιου! Μετὰ Κάσιου εἶπες;

ΙΑΓ. Ναί, μετὰ τοῦ Κάσιου, Κυρία μου περιόρι-

σε τὴν γλώσσάν σου.

ΑΙΜ. Δὲν δύναμαι νὰ περιορίσω τὴν γλώσσάν μου, ἡ δέσποινά μου κείται ἐδῶ φονευθεῖσα ἐντὸς τῆς κλίνης τῆς.

ΑΠΑΝΤΕΣ. Ὡ Θεὸ τοῦ ἐλεύους!

ΑΙΜ. Καὶ αἱ συκοφαντίαι ὑπεκίνησαν τὸν φόνον.

ΘΕΑ. Μὴ θαυμάζετε, κύριοι, τὴν ἀλήθειαν ἀκούετε.

ΜΟΝ. Ὡ τερατώδης πράξις!

ΑΙΜ. Κακούρημα φρικτὸν, φρικτὸν, φρικτὸν! τὸ συλλογίζομαι! τὸ συλλογίζομαι, τὸ σφραίνωμαι. — ὦ τῆς ἀχρεϊότητος! — τὸ ὑπόκλιναται τότε. Θὰ φονεῖται ἀπὸ τὴν λύπην μου! — ὦ! προδοσία! ἀχρεϊότης, ἀχρεϊότης!

ΙΑΤ. Τί ἐπαθεῖς; ἔχασες τὰς φρένας σου; Σὲ προστάζω νὰ υπάγῃς εἰς τὴν οἰκίαν.

ΑΙΜ. Εὐγενέστατοι κύριοι, ἐπιτρέφετέ μοι νὰ λαλήσω· χρεωστῶ νὰ τὸν ὑπακούω ἀλλ' ὄχι τὴν στιγμὴν ταύτην· καὶ πιθανὸν ἴαγε ποτὲ νὰ μὴ ἐπιστρέψω εἰς τὴν οἰκίαν.

ΘΕΑ. (ἐγκαταλειόμενος τὴν Δυσδαίμονα) ὦ!

ΑΙΜ. Ἀρμυζεῖ καλλίον νὰ κῆσαι ὡς τετράπουρον καὶ νὰ ὠρύσσει διότι ἐφώνευσας τὸ γλυκύτατον πλάσμα ὅπου ποτὲ ὑπῆρξαν εἰς τὸν κόσμον.

ΘΕΑ. Ἀλλὰ δὲν ἦτο ἀγνῆ.

(ἐγειρόμενος)

Δὲν σὰς ἐγνώρισα, θεῖε. Ἰδοὺ αὐτοῦ κείται ἡ ἀεψία σας, τῆς ὁποίας αἱ χεῖρές μου αὐταὶ ἐκοῦσαν ἀρτίως τὴν πνοήν· ἡξεύρω δὲ καλῶς ὅτι ἡ πράξις αὕτη φαίνεται φρικτῶς καὶ ἀποτρόπαιος.

ΓΡΑΤ. Τάλαινα Δυσδαίμονα! χαίρω διότι ἀπέθανεν ὁ πατήρ σου· ὁ γάμος οὗτος ὑπῆρξεν ὀλέθριος δι' αὐτὸν, καὶ ἡ ἀπαρηγόρητος λύπη του ἐκοῦσε τὸ νῆμα τῆς ζωῆς του· ἐὰν ἔξη τώρα τὸ γεγονός τοῦτο ἤθελε τὸν παραφέρει εἰς τοσοῦτον ὥστε νὰ πράξῃ τι ἀπληγισμένον νὰ καταρασθῇ τὸν προστάτην ἄγγελόν του καὶ ἐγκαταλειφθεῖς ὑπ' αὐτοῦ νὰ ὑποπέσῃ εἰς τὴν ὀργὴν τοῦ οὐρανοῦ.

ΘΕΑ. Οἰκτρὸν τοῦτο· καὶ ὅμως ὁ Ἰάγος γινώσκει ὅτι αὕτη μετὰ τοῦ Κασίου ἐπραξεν ἀτιμίαν μωρίας καὶ αὐτὸς ὁ Κάσιος τὸ ὁμολόγησεν ἀντήμειψε δὲ τὸν ξερῶτά του δωρήσασα αὐτῷ τὸν πρῶτον τεκμήριον τοῦ πρὸς αὐτὴν ἐρωτῶτός μου. Τὸ εἶδον εἰς τὰς χεῖράς του· ἦτο δὲ μανδύλιον, ἀργαῖον κειμήλιον δωρηθὲν ὑπὸ τοῦ πατρὸς μου εἰς τὴν μητέρα μου.

ΑΙΜ. Ὡ οὐρανέ! ὦ οὐράνιοι δυνάμεις!

ΙΑΓ. (Σιγῇ) Ἐλα! σιώπα! κράτει τὴν γλώσσάν σου.

ΑΙΜ. Θὰ φανῇ ἡ ἀλήθεια, θὰ φανῇ! ἐγὼ νὰ κρατήσω τὴν γλώσσάν μου Κύριε; ὄχι, ὄχι ὁ λόγος μου θὰ ἴσται καθαρὸς ὡς ὁ ἀήρ· καὶ ἂν ὁ οὐρανὸς καὶ οἱ ἄνθρωποι καὶ οἱ δαίμονες κατακραυγάζουν Αἰσχύνῃ! ἐναντίον μου, οὐχ' ἦττον θέλω λαλήσει.

ΙΑΓ. Ἐλα ὅσα λογικά σου, καὶ ἐπιστρέψον εἰς τὸν οἶκόν σου λέγω.

ΑΙΜ. Δὲν θέλω.

(Ὁ Ἰάγος σῦρε τὸ ξίφος του διὰ νὰ πληγῇ τὴν σύζυγόν του)

ΓΡΑΤ. Ἐντροπή σου! νὰ θέλῃς νὰ κτυπήσῃς μίαν γυναῖκα!

ΑΙΜ. Ὡ ἀνόητε Μαῦρε! τὸ μανδύλιον περὶ τοῦ ἑποίου λέγεις τὸ κῆρα ἐγὼ κατα τὴν γῆν καὶ τὸ ἔδωκα εἰς τὸν σύζυγόν μου· διότι πολλάκις μετὰ σπουδαϊότητος καὶ ἐπιμονῆς, (περισσότερας βέβαια ἢ ὅτι ἤξιζε τὸ μνησθῆναι ἐκεῖνο πρᾶγμα) με καθικέτευσε νὰ τὸ κλέψω.

ΙΑΓ. Ὡ ἀχρεϊστατὴ μάχισσα!

ΑΙΜ. Ἡ δεσποινά μου νὰ τὸ δώσῃ εἰς τὸν Κάσιον! φεῖ! ὄχι, ὄχι, ἐγὼ τὸ κῆρα καὶ τὸ ἔδωκα εἰς τὸν σύζυγόν μου.

ΙΑΓ. Ὡ καθάρμα ψευδεσσα.

ΑΙΜ. Ναὶ μὰ τὰς οὐρανίους δυνάμεις δὲν ψεύδομαι· ὄχι, κύριοι δὲν ψεύδομαι. Ὡ ἀνόητε ἄνθρωπε! τὸ κοινὸν εἶχε το οὐράνιον τοῦτο πλάσμα μετὰ σοῦ τοῦ βλακῆς, ὥστε θὰ γείνη σύζυγός σου;

(Ὁ Ἰάγος πληγνέει θανάσιμως τὴν Αἰμὴν καὶ ἐξέρχεται δρομαίως.)

ΘΕΑ. Δὲν ὑπάρχεισιν ἄλλοι λίθοι εἰς τὸν οὐρανὸν εἰμὴ ἐκεῖνοι οἵτινες προξενοῦσι τὴν βροντὴν; (πίπτει ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτῆς κακούργος!)

ΓΡΑΤ. Ἡ γυνὴ πίπτει, βέβαια ὁ ἀχρεῖος ἐφώνευσεν τὴν σύζυγόν του.

ΑΙΜ. Ναὶ, ναὶ με ἐφώνευσεν· ὦ, βάλετέ με πλησίον τῆς δεσποίνης μου!

ΓΡΑΤ. Ἐκεῖνος ἐφυγεν ἀλλ' ἡ σύζυγός του ἐφονεύθη.

ΜΟΝΤ. Ὡ, τί τεραστίως κακούργος! λάθετε τὸ ὅπλον τοῦτο, τὸ ὅστιον ἀφῆρσα ἀπὸ τὸν Μαῦρον· στήσατε φρουρὰν ἐξώθεν τῆς θύρας, καὶ ἂν ἡ γείνα τὸ καλέσῃ φονευσάτε τὸν μάλλον παρὰ νὰ τὸν ἀφήσῃτε νὰ ἐξέλθῃ· ἐγὼ δὲ σπεύδω εἰς καταδίωξιν τοῦ κακούργου ἐκείνου, τοῦ καταχολοῦ δαίμονος.

(Ἐξέρχονται Μοντάνος καὶ Γρατιανός.)

ΘΕΑ. Ἀπόλεσα καὶ τὴν ἀνδρείαν μου· καὶ πλὴν ἀγύμναστος εἰς τὴν χρῆσιν τῶν ὅπλων μου ἀφαιρῶ τὸ ξίφος μου. Ἀλλὰ διὰ τί νὰ ἐπιζητήσῃ τὴν τιμὴν εἰς τὴν ἀρετήν; ἐβρίδωσαν τὰ πάντα!

ΑΙΜ. Πόσον προφητικὸν τὸ ᾄσμα σου, ὦ φίλτατε δέσποινά! Ἄκουσον με· δύνασαι νὰ με ἀκούσῃς;

(ἀδει.)

Ψάλλετε τὴν ἱεράν, τὴν πρᾶσιν ἱεράν.

Ὡ Μαῦρε Μαῦρε, ἦτο ἀγνῆ καὶ σὲ ἡγάπα, ὥς κληρὸ Μαῦρε, καὶ νὰ μὴ ἀναπαύσῃ ὁ Θεὸς τὴν ψυχὴν μου ἐὰν δὲν λέγω τὴν ἀλήθειαν, καὶ λέγουσα τὴν θεῖαν ἀξιοποθάνω... ἀποθνήσκω, (ἐκπνέει.)

ΘΕΑ. Ἐγὼ ἀκόμη ἐν ξίφος ἐντὸς τοῦ δωματίου τούτου· εἶναι Ἰσπανικόν, καὶ τὸ στόμα αὐτοῦ εἶναι ἐμβόσαμμένον εἰς τὸ νᾶμα τοῦ Ἰβηρος. Ἄ! ἰδοὺ αὐτό· θεῖε μου θέλω νὰ ἐξέλθω.

ΓΡΑΤ. (Ἐξώθη) Ἐὰν τολμήσῃς νὰ ἐξέλθῃς θὰ πάθῃς θάνατον, εἶσαι ἄοπλος καὶ δὲν δύνασαι νὰ ὑπερασπισθῇς σεαυτὸν.

ΘΕΑ. Ἰδὲ με καὶ ὁμίλησον μετ' ἐμοῦ, εἰδὲ μὴ καὶ ἄοπλος θέλω ὁρμήσειν ἐναντίον σου.

(Εἰσέρχεται ὁ Γρατιανός.)

ΓΡΑΤ. Τί θέλετε;

ΘΕΑ. Ἰδοὺ καὶ ἐγὼ ἔχω ὅπλον· καλλίον δὲ τοῦτο ξίφος οὐδέποτε ἐκώσμησε τὴν ὀσφύν τοῦ στρατιώτου. Πολλάκις διὰ τοῦ μικροῦ τούτου ὅπλου ἀντέκρουσα ἐμπόδια εἰκοσάκις ἀνώτερα τῆς δυνάμεως ἦν μοι ἀντιτάσσεται Ἄλλ' ὦ ματαία καύχσις! τίς δύναται νὰ ἀντισταθῇ εἰς τὸ πεπρωμένον; παρηλθε πλεόν ὁ καιρὸς ἐκεῖνος. — Μὴ φοβείσθῃς διότι με βλέπετε κρατοῦντα ὅπλον· ἐφθασα πλεόν εἰς τὸ τέρμα τοῦ σταδίου μου, καὶ εἰς τὸ θαλάσσιον σημεῖον εἰς τὸ ὅποιον θέλει σταθῇ τὸ σκάφος μου. Ἀποχωρεῖτε ἐντρομος; ὁ φόβος σας εἶναι μάταιος· ἀπειλήσατε τὸν Ὀθέλλον με καλαμὸν καὶ θέλει τροπῇ εἰς φυγὴν· καὶ πῶς θὰ υπάγῃ ὁ τολκαίερος Ὀθέλλος; (Στραφεὶς πρὸς τὴν Δυσδαίμονα) Ὡ, πόσον μετεβλήθη! τάλα· ναὶ κόρη! εἶσαι ὥρα ὡς σινδό η. Ὅταν βέλομεν συναντήσῃ ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως τὸ βλέμμα σου τοῦτο θέλει με κατακρημνίσαι τὴν ψυχὴν μου· ἐξ οὐρανοῦ καὶ οἱ δαίμονες τῆς κολάσεως θέλουν ἀρπάζει αὐτὴν· ψυχρά, ψυχρά ὦ φίλτατον θυμά, καὶ προεῖα ὡς ἡ ἀθωότης σου! Ὡ κατατρεχὲς κακούργος Ἰάγε! — Ὡ δαίμονες ἀπυθιόωξτε με μαστιγοῦντες με ἀπὸ τὴν οὐράνιον ταυτὴν θεάν! Ῥιψάτε με εἰς τοὺς ἀνέμους, ἡ ψήσατέ με με θειάφι· καταποντίσατέ με ἐντοῖς βαρῆθρον βευστοῦ πυρός. Ὡ Δυσδαίμονα! Δυσδαίμονα! ἀπέθανες; ἀπέθανες; ὦ! ὦ! ὦ!

Εἰσέρχονται Μοντάνος καὶ Λουδοβίκος, καὶ ὁ Κάσιος φερόμενος ἐπὶ φορέῳ, καὶ ἔχοντες τὸν Ἰάγον δεσμιον.

ΛΟΥΔ. Ποῦ εἶναι ὁ ἀπότολμος καὶ δυστυχίστατος οὗτος ἀνὴρ;

ΘΕΑ. Ἐδῶ εἰμὶ ἐγὼ ὅστις πρῶτον ἤμην Ὀθέλλος.

ΛΟΥΔ. Ποῦ εἶναι ὁ φαρμακερὸς ἐκεῖνος ὄφρις; φέρετέ μοι τὸν κακούργον ἐκεῖνον.

ΘΕΑ. (Βλέπων ἄσκαρδαμυκτεῖ τὸν Ἰάγον) Ζητῶ νὰ ἴδω ἐὰν ἔχῃ τὰ ἴχνη τῆς κολάσεως εἰς τοὺς πόδας του· ἀλλ' ἐὰν εἶσαι δαίμονιον δὲν δύναμαι νὰ σὲ σφάζω.

(Ὁ Θέλλος πληγνέει τὸν Ἰάγον.)

ΛΟΥΔ. Ἀποσπάσατε τὸ ξίφος ἀπὸ τὰς χεῖράς του.

ΙΑΓ. Ἐπληρώθη, κύριε, ἀλλὰ δὲν ἐφονεύθη.

ΘΕΑ. Ἐσο εἰςβίαιος ὅτι δὲν λυποῦμαι, διότι τὸ ν' ἀποθάνῃ τις εἶναι εὐτυχία.

ΛΟΥΔ. Ὡ σὺ Ὀθέλλε, ὅστις ποτὲ ἦσθ τοσοῦτον καλοκάγαθος, πῶς ὑπέπεσας εἰς τὴν πράξιν ἐπαράτου κακούργου; Τί θέλει εἰπεῖν ὁ κόσμος περὶ σοῦ;

ΘΕΑ. Οἱ ἂν θέλῃ ἂς με ὀνομάσῃ ἐντιμον φονέα ἂν ἀγαπᾷτε· διότι οὐδὲν ἐπραξά ὑπὸ μίσους ἀλλ' ὑπὸ αἰσθήματος τιμῆς.

ΛΟΥΔ. Τὸ τέρας τοῦτο ἐν μέρει ὁμολόγησε τὸ ἔγκλημά του· μήπως συνερωνήσατε μετ' αὐτοῦ διὰ τὸν θάνατον τοῦ Κασίου;

ΘΕΑ. Ναί.

ΚΑΣΣ. Φίλτατε στρατηγέ, ποτὲ δὲν σας παρῆσχον αἰτίαν.

ΘΕΑ. Τὸ πιστεύω καὶ σὰς ζητῶ συγγνώμην, ἐρωτῶντας ὅμως τὸν ἡμιδαίμονα τούτον διὰ τί νὰ ἐμβάλῃ εἰς τοιαύτην παρὰ τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμά μου;

ΙΑΓ. Μὴ μ' ἐρωτᾷτε τίποτε· ὅτι ἐμάθετε ἐμάθετε· τοῦ λοιποῦ δὲν λέγω οὐδὲ λέξιν.

ΛΟΥΔ. Πῶς! τοῦλάχιστον δὲν θὰ δεηθῇς;

ΓΡΑΤ. Τα βασιανιστήρια θέλουν ἀνοίξει τὰ χεῖλιά σου.

ΘΕΑ. Καλὰ θὰ κάμῃς.

ΛΟΥΔ. Κύριε, θέλετε μνησθεῖναι τὸ ὅτι συνέβη· ἰδοὺ μία ἐπιστολὴ εὐρεθεῖσα εἰς τὸν κόλπον τοῦ φονευθέντος Ροδερίγου, καὶ ἰδοὺ ἄλλη· ἐξ ὧν ἡ μία διαλαμβάνει ὅτι ὁ Ροδερίγος ἐμελλε νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν δολοφονίαν τοῦ Κασίου.

ΘΕΑ. Ὡ κακούργος!

ΚΑΣΣ. Ὡ ἔπστε καὶ χαμερπέστατε!

ΘΕΑ. Ὡ ἐξωλέετατον καθάρμα! Φίλτατε Κάσιε, πῶς περὶ ἦλθεν εἰς τὰς χεῖράς σας τὸ μανδύλιον ἐκεῖνο τῆς συζύγου μου;

ΚΑΣΣ. Τὸ εἶδον εἰς τὸν θωμάτιόν μου· καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁμολόγησε πρὸ ὀλίγου ὅτι τὸ ἀρῆκε νὰ πέσῃ ἐπίτηδες διὰ τινὰ σκοπὸν, τοῦ ὅπου οὐκ ἐπέτυχε καλλίστα.

ΘΕΑ. Ὡ, ἀνόητος, ἀνόητος ἀνόητος ἐγὼ!

ΚΑΣΣ. Διαλαμβάει πρὸς τούτοις ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Ροδερίγου τίνι τρόπῳ τὸν ὑπεκίνησεν εἰς τὸ νὰ με παρηγορήσῃ εἰς τὴν φρουρᾷν, καὶ νὰ ἐπενέγκῃ οὕτω τὴν παῦσιν μου. Ἀλλὰ καὶ πρὸ ὀλίγου, ἀφ' οὗ πολλὴν ὥραν ἐμείνεν ὡς νεκρὸς, ἀνοίξας ἐπὶ τέλους τὸ στόμα του εἶπε· ὅτι ὁ Ἰάγος τὸν ὑπεκίνησε, καὶ ὅτι ὁ Ἰάγος τὸν ἐδολοφόνησε.

ΛΟΥΔ. (πρὸς τὸν Ὀθέλλ.) Πρέπει νὰ ἐξέλθῃτε ἐκ τοῦ θαλάμου καὶ νὰ μᾶς ἀκολουθήσῃτε· διότι ἡ ἐξουσία σας ἀφῆρθε ἀφ' ὑμῶν καὶ ὁ Κάσιος θέλει τοῦ λοιποῦ διοικεῖ ἐν Κύπρῳ. Ὅσον δὲ διὰ τὸν δόλιον τοῦτον κακούργον, ἐὰν υπάγῃ τὴν λίαν ἐντεχὴν βᾶσανον διωκόμενος νὰ βρῇσιν τὴν δεινὴν καὶ διαρκῆς θέλομεν τὸ προσφέρει αὐτῷ δῶρον. Ὑμεῖς θέλετε διατελεῖ δέσμιος ἕως οὗ ἡ φύσις τοῦ πταισμάτος σας γίνῃ γνωστὴ εἰς τὴν Εὐετικήν κυβερνήσιν. — Ἀπαγᾶγετέ τον.

ΘΕΑ. Παρακαλῶ, μίαν ἢ δύο λέξεις πρὶν ἐξέλθω. — Ἡ κυβερνήσις μοι εἶναι ὀλίγον ὑπόχρεως διὰ τινος, ἐκδουλεύσεις μου, ἀλλ' οὐδὲν λέγω περὶ αὐτῶν. Σὰς παρακαλῶ δὲ εἰς τὰς πρὸς αὐτὴν τὴν δικαιοσύνης σας νὰ λαλήσῃτε περὶ ἐμοῦ ὅπως γινώσκετε, μὴδὲν μετριάζοντες, καὶ μὴδὲ δεινόντες. Εἴτα δὲ ν' ἀνοφείρτε περὶ τίνος ὅστις ἡγάπα μὲν σφοδρῶς ἀλλ' οὐχὶ καὶ μετὰ φρονήσεως· τοῦ ὁποίου ἡ ἐλπίς ἐκλόγως δὲν διηγήρετο, ἀλλ' ἄπαξ διεγερθεῖσα καὶ παραζυνθεῖσα εἰς τὴν ἐπαρκρὸν ὥρην αὐτὸν μακρόδῃ εἰς ἀπότομον πράξιν. Νὰ λαλήσῃτε περὶ ἐνός

τοῦ ὁποίου ἡ χεὶρ ἔπραξεν ὥς ἡ τοῦ χαμερπούς ἐκείνου Ἰουδαίου, (1) ὅστις ἀπέρριψε μαργαρίτην πολυτιμότερον ὅλου τοῦ κράτους του· περὶ ἐνὸς τοῦ ὁποίου οἱ τεθλιμμένοι ὀφθαλμοὶ χύνουσι δάκρυα τόσον ἀφθόνως ὅσον τὰ δένδρα τῆς Ἀρχαίας τὰς ἱμακτικὰς οὐσίας των. Σημειώσατε ταῦτα, καὶ πρὸς τοῦτοις ν' ἀναφέρητε ὅτι ποτὲ εἰς Χαλυβόνα (2) εὐρεσκόμενος, εἶδον Ὁθωμανὸν δέρνοντα ἓνα Ἐνετὸν καὶ ὑβρίζοντα τὸ ἔθνος του· ἐγὼ δὲ ἀρπάσας διὰ τοῦ λαιμοῦ τὸν περιτετμημένα κύνα, τὸν ἐπληξα διὰ τοῦ ξίφους μου οὕτω.

(Φονεύει ἑαυτὸν).

ΛΟΥΔ. ὦ τῆς αἱματηρᾶς ἡμέρας !

ΓΡΑΤ. Ὅλα τὰ σχέδιά μας καταστρέφονται.

ΟΘΕΛΛ. (*Πίπτων ἐπὶ τῆς Δυσδαιμόνας*) Πρὶν σε φονεύσω σ' ἐφίλησα· τί ἄλλο μοὶ μένει παρὰ ν' ἀποθάνω φιλῶν σε.

(Ἐκπνέει).

ΚΑΣΣ. Τὸ ἐπερίμενον τοῦτο, (διότι ἦτο ἀνδρεῖος) ἀλλ' ἐνόμιζον ὅτι δὲν εἶχεν ὄπλον.

ΛΟΥΔ. (*Πρὸς τὸν Ἰάχρον*) ὦ σκύλε τρισκατάρραττε, ὀλεθριώτερε τῆς φθορᾶς τοῦ λιμοῦ καὶ τῆς θαλάσσης ! ἴδε τὸ εἰκτρὸν φορτίον τῆς κλίνης ταύτης ! ἴδε τὸ ἔργον τῶν χειρῶν σου· Ἡ θέα τοῦτου πληγόνει τοὺς ὀφθαλμούς. Καλύψατε τὸ σπαραξικάρδιον τοῦτο θέαμα.—Γρατιανέ, φυλάττετε τὴν οἰκίαν, καὶ λάβετε εἰς κατοχὴν σας τὰ κτήματα τοῦ Μαύρου διότι εἰς ὑμᾶς ἀνήκουσι. (*Πρὸς τὸν Κάσσιον*) εἰς ὑμᾶς δὲ, κύριε διοικητᾶ, ἐναπόκειται ἡ καταδίκη τοῦ καταχθονίου τούτου κακούργου· ὑμεῖς θέλετε ἀποφασίσαι περὶ τοῦ τόπου, τοῦ χρόνου καὶ τοῦ εἴδους τῶν βασάνων.—Βασανίσατε τὸν κύνα ὅπως δεῖ. Ἐγὼ δὲ πρέπει νὰ σπεύσω νὰ ἐπιβιβασθῶ, καὶ ἐπιστρέψας οἴκαδε διηγηθῶ καρδιαλῶς εἰς τὴν σύγκλητον τὸ τρομερὸν τοῦτο συμβάν.

ΤΕΛΟΣ.